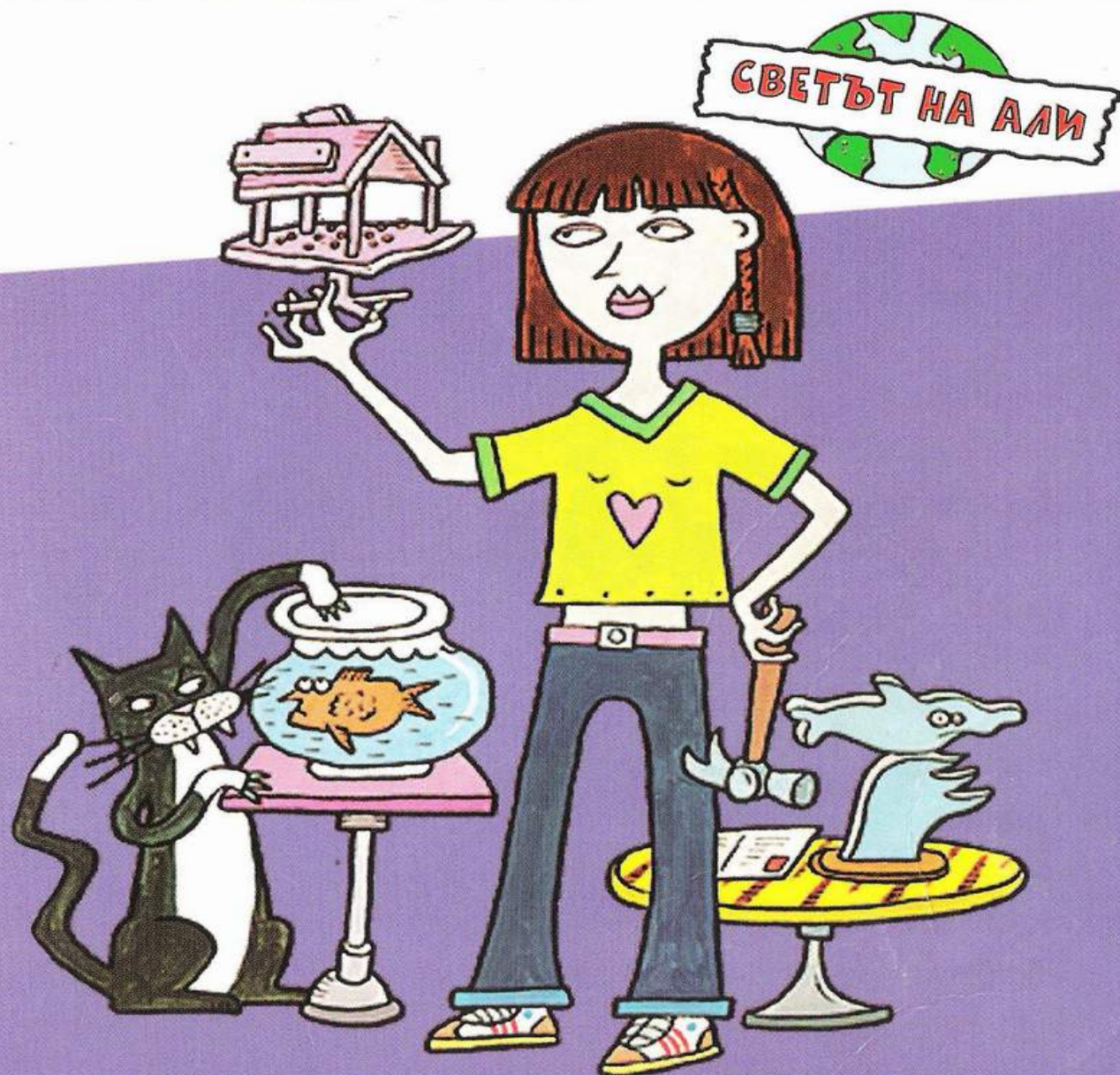

КАРЪН МАККОМБИ

ПРИЯТЕЛИ,
ОТКАЧАЛКИ
И МНОГО ТАЙНИ
ТАЙНИ

КАРЪН МАККОМБИ ПРИЯТЕЛИ, ОТКАЧАЛКИ И МНОГО ТАЙНИ ТАЙНИ

Превод: Надежда Радулова

chitanka.info

Санди беше подменена с андроид от „Стар Трек“!

Е, продължава да прилича на Санди, но откога истинската ми приятелка копира всичко, което направя, и се муси, и сърди за нищо? Мисля, че същото се е случило и с майката на Кайра — супервещицата от ада, от която Кайра постоянно се оплаква, всъщност изглежда суперготина. Дали всичките ми приятели са полудели, или аз живея в паралелен на Крауч Енд свят...?!

*На Йоланда, Феята на зъбчетата
(наред с други великолепни неща)*

ПРОЛОГ

Скъпа мамо,

Днес излязох на разходка с баба (е, когато казвам, че съм била на разходка с баба, разбирай, че и Тор е бил с нас, но тъй като настояваше, че е невидим, ние се правехме, че не го забелязваме^[1]).

Както и да е, докато Тор се влачеше след нас (не се занимавах с това да го разпитвам защо не върви редом до нас, тъй като беше невидим), с баба хубаво си поговорихме. За теб. Или по-точно за времето, когато си била малко момиче.

Тя ми разправи как веднъж си се разплакала, защото си открила умряла мишка в двора зад къщата. Как си решила да я погребеш, както се полага, направила си малък кръст от две привързани клечки и в продължение на седмица си слагала свежи цветя на гробчето.

После ти станало интересно какво се случва вътре и си изровила трупчето. (Грррр...)

Баба каза, че в този момент наистина си се разревала.

Чух и още много подобни истории — такива, за които никога преди не съм знаела. Може би си щяла да ми ги разкажеш един ден, ако не беше заминала. (Ох, съжалявам. Отново май създавам чувство за вина, нали?)

Но баба ми разправи и още нещо. Не знам дали го знаеш... С дядо в един момент си мислели дали да не си родят още едно детенце. Но решили, че са големи щастливци с такова красиво, прекрасно, идеално момиченце, та им се сторило алчно да очакват още едно. Не е ли страхотно? Когато се прибрах вкъщи, разказах това на Лин, но тя само изръмжа, че вероятно не са искали отново да минават през фазата с почистване на бебешко акано и повръщано. Право да ти кажа, Лин има много качества, но сантименталността не е сред тях...

Като говорим за семейни тайни — най-сетне разнищих цялата история около майката на Кайра. Открих и нещо доста изненадващо, свързано с най-добрата ми приятелка Санди. Горкичката, известно време страшно ми досаждаше със своята прилепчивост — направо не

мога да се обърна, без да я настъпя по обувките, номер 37 — но вече разбирам на какво се дължи това.

Добре, време е да вървя. Санди е долу и ме чака да свърша с писането. За пореден път дават по телевизията „Хубава жена“ и Санди и Роуан го доглеждат. Вероятно вече не са останали сухи кърпички по цялата улица, предвид двете ревли...

Много те обичам:

Али

(твоего детенце Лав No3)

[1] Но това се промени веднага след като стигнахме до кафенето. Доста е забавно как бързо невидимите хора стават видими отново, когато искат да похапнат, моля ви се... ↑

ГЛАВА 1

VIP (ВЪЗМУТИТЕЛНО ИДИОТСКА ПИЦА)

— Как изглеждам? — попитах аз, влизайки в слънчевожълтата ни дневна е подходяща слънчева усмивка на лицето и с най-хубавия си тишърт.

Санди — номер едно в списъка ми Десет Най-добри Приятели (хм, всъщност списъкът ми е Седем Най-добри Приятели, но това е без особено значение) — беше кацнала на ръба на големия ни продънен диван и решише косата си. Забелязах, че използва четката, с която току-що почиствах валмата косми от козината на котето Дерек. Само че реших да не ѝ го казвам.

— Страхотно изглеждаш! — усмихна се тя окуражаващо. — Наистина си хубава и ще направиш добро впечатление.

Точно на това се надявах.

Та кой не искаше да направи добро впечатление?

Цял следобед имаше опашка за ютията (и това беше само началото). Къщата никога не е била толкова добре прахосмукирана (Ролф и Уинслет подозрително миришеха на „Мистър Пропър“, тъй като отказаха да се помръднат от рогозката пред камината). Всички лица бяха измити, всички котки вчесани, а върху драскотините по ръцете след вчесването на котките (благодаря ти, Флъфи) бяха сложени лепенки, от кухнята се разнасяха екзотични ухания (не се ентусиазирайте много, защото беше ред на Роуан да приготвя вечерята) и единственото, което ни оставаше, беше да чакаме.

А каква бе причината да сме толкова спретнати и чисти? Предстоеше ни VIP-посещение.

А защо някакъв си VIP щеше да дойде в семейство Лав? Ами работата беше свързана с любов...

Аууу!

Доста поетично, нали? Не „аууу“-то, а... любовните дела в семейство Лав.

Знаете ли, понякога забравям колко ни е хубаво фамилното име. Лав — не е ли прекрасно? Въпреки че си спомням първия път, когато едно момче (разбира се, момче) се подигра тъкмо с името ни. Бях в началното училище и един петокласник ми се присмя на двора и ми каза, че фамилията ми е тъпа и лигава, и че аз, сестрите ми и (тогава) новороденото ми братче имаме тъпи и лигави собствени имена.

Това беше прекалено от момче на име Ноа — разбирам да се казваше Том или Джо, или нещо от сорта, нали така? Казах му го, но той ми се разкрещя, че името му го имало в Библията, което го правело нормално, а не като нашите. Възпротивих се, като му заявих, че щом разсъждава по този начин, да си даде сметка, че сестрите ми и брат ми са кръстени на езеро (Лини), дърво (Роуан) и хълм (Тор) и ако не греша, Бог е участник в сътворяването на езерата, дърветата и хълмовете.

Естествено аргументацията ми куцаше по два показателя. Бог е велик в природните си творения, но няма много общо с построяването на Палата Александра, на който съм кръстена. А освен това Ноа беше доста тъпо момче, макар и по-голям от мен, и едва ли някога бе чул за шотландските езера. Така че продължи да ми се присмива, при което реших, че съм загубила битката.

(Между другото, струва ми се, че истинският Ноа-Ной, който е свършил цялата чудесна работа по спасяването на животните от Потопа, би се вкиснал, ако разбере, че някакво неприятно хлапе носи името му.)

Но стига толкова за фамилното име Лав. Да се върнем към любовта в живота.

Продължавах слънчево да се усмихвам (въпреки че вече ме боляха лицевите мускули), когато чух да се звъни на вратата.

— Аз ще отворя — извика татко.

— Това ще е доста странно, нали? — изкиска се Санди, която на практика не е от семейството, но толкова често е у дома, че съвсем спокойно минава за член на фамилията Лав.

— Мда — кимнах аз като едва се сдържах да не надникна през големия френски прозорец, за да видя кой звъни на вратата.

— Роуан нервна ли е? — попита Санди и тръгна да излиза от дневната след мен.

— О, да — три пъти си сменя тоалета и изпрати Тор до магазина на ъгъла за още храна — прошепнах аз. — Преди малко нещо със сигурност загаряше, но тя така и не се издаде какво е!

Нали знаете, че има една категория хора, които са наистина занесени и нещата се задържат в главата им, колкото пеперуди в храст? Ето, това добре описва Роуан. И заедно с това познавате хора, които толкова много се нервират за всичко, че нервността им се предава и на вас. Ами, Роуан е също и такава. Приготвянето на специална вечеря в тази специална съботна вечер изваждаше най-лошото и от двете ѝ страни. Тор (единственият, комуто беше позволено да се движи в радиус от седемдесет километра от кухнята този следобед) заяви, че Роуан започнала да се гримира, докато всичко във фурната се изпепелявало. И че след това се разревала над изгорялото... каквото и да било то, при което пхнала няколко монети в ръката му и го изпратила да купи замразени пици от магазина.

Надявах се въпросният VIP да не се разочарова прекалено, че първата му вечеря вкъщи се състои предимно от пица с домати и сирене, наместо някое и друго изгоряло блюдо.

— Хайде да вървим! — ухилих се на Санди.

Поех си дълбоко дъх, прескочих суетящата се котка, която не беше Колин и излязох в коридора.

Там се оказа претъпкано с народ — татко, баба, Лин, Тор и Роуан — превъзбудените кучета лаеха, палтата се събличаха, а всичко това ми даде известно време да огледам нашия гост.

Беше по-висок, отколкото предполагах, а също така изглеждаше нервен. Но кой може да го вини, че е притеснен и нервен, при положение, че цялото семейство на гаджето му го е награкало и го зяпа, плюс че някакво късокрако старо куче дъвче връзките на обувките му.

Насред цялата глъч и врява татко изведнъж ме забеляза.

— А, ето — това е Али и нейната приятелка Санди! — оповести той.

— Мм, здрасти! — усмихна се гостът, който очевидно (напрасно) се опитваше да запамети всички имена и лица, като едновременно с това се чудеше по какъв начин да отстрани кучето от краката си без да изглежда грубо.

За щастие баба забеляза затрудненото му положение.

— Уинслет! Долу! Марш!

Бяха необходими само две думи от страна на баба и Уинслет се подчини на заповедта. Подобно на нас, и тя познава този тон, който значи да спре да се бърка.

— Заповядай в кухнята, Станли! — каза татко с най-гостоприемния си глас.

Нашият VIP го последва, като кимаше на всички ни.

Лин вдигна вежди зад гърба му и ми си усмихна многозначително.

Разбирах какво има предвид.

— Али — прошепна Тор и дръпна ръкава ми.

Наведох се, за да чуя какво има да ми казва.

— От ушите му излизат косми!

Разбирах какво има предвид.

Но като изключим косматите уши, първото ни впечатление от гаджето на баба беше... ами, не беше зле.

— Това е...

Горкият Станли. Виждах как по прошареното му чело избива пот. Не беше лесно да се опишат кулинарните умения на Роуан, а Станли наистина се опитваше.

Примигвайки с гримираните си блестящи клепки през голямата кухненска маса, Роуан очаквателно се усмихна на новото бабино гадже.

— Това е... — отново започна Станли, кимайки над супата си, — много необичайно!

Надявах се да е наред със сърцето. Супата с маруля и къри не беше за всеки вкус, но с всяка следваща изгаряща гърлото ми лъжица се замислях, че със сигурност е опасна за хора в нестабилно положение (т.е. за възрастен човек със слабо сърце).

— Благодаря! — изчерви се Роуан и триумфиращо стрелна Лин с поглед, който трябваше да означава: „Казах ли ви!“

Предишната вечер се разрази лек скандал (или „дебат“, както баба наричаше ругателните турнири между сестрите ми). Определено беше ред на Роуан да готви съботната вечеря, но след като баба най-сетне бе благоволила да ни представи гаджето си, Лин прецени, че събитието е прекалено важно, за да позволи на Роуан да превърне

обичайното си хранително натравяне в специално. Средната ми сестра обаче, отчаяно искаше да се представи като перфектна домакиня и за нищо на света нямаше да отстъпи готварския си ред. А и — ако трябва да сме честни — Лин не можеше да го поеме, тъй като работеше цяла събота. Подобно беше положението с татко, който беше зает в магазина си за велосипеди. А ако аз трябваше да готвя, Станли щеше да се окаже пред чиния с две хрупкави палачинки — полуфабрикат — и купчина промоционален боб от консерва, закупен от „Била“.

Роуан поне готвеше с въображение. Дори и сготвеното от нея да не ставаше за ядене, неминуемо се превръщаше в тема за разговор.

— Ммм, чудесно е, Роуан! — каза Санди, която приключваше купата си със супа, докато всички останали се измъчвахме още с първата лъжица. — Дали има допълнително?

Деликатната Санди — огромни сини очи върху бледо лице с форма на сърце и прави копринени руси коси. Но за бога — изглежда вътрешностите ѝ бяха от бетон. По същия начин се държи у Кели, когато майка ѝ ни пробутва шантавата си карибска кухня. Всички се потапяме леко предпазливо в истински пикантните блюда, докато Санди направо се гмурва във възможно най-люютото ястие, като че ли никога не е виждала храна. Мисля, че това се дължи на маниакално грижовните ѝ майка и татко, които винаги ѝ предлагат адски банални и досадни неща за ядене. У тях всичко е пасирано и обезвкусено. Сякаш всички те се тъпчат с бебешка храна.

— Съжалявам, Санди, но супата свърши — вдигна рамене Роуан, изведнъж сдобила се със самоувереност, заради необичайно високата честотност на комплиментите, които получи. — Но има още много храна! Приготвила съм чудесна пица с риба тон и ядки.

О, не, Роуан беше решила да „подобри“ замразените пици.

Видях как татко започна да преглъща на сухо при тази новина, но никога не му и минаваше през ума да отправи критика. Обикновено това е (щастливата) роля на Лин, но заради присъствието на Станли, тя очевидно беше решила да си държи устата затворена и да дъвче пицата с риба тон и ядки като всички останали на масата.

— А какво има за десерт? — попита Тор, който за първи път, откакто Станли се беше появил, продумваше нещо.

Така или иначе, брат ми не е от приказливите, но присъствието на непознати у дома още повече го умълчава. Кое то си е направо пълно

мълчание.

В този момент забелязах нещо издайническо — Тор беше отчупил парче франзела, с помощта на което си бе направил тестени бели мустаци (наложило му се беше да обърне горната си устна и да се озъби като Елвис, за да не паднат). Изглеждаха точно като нетестените, космати, бели мустаци на Станли. Очевидно брат ми поздравяваше гаджето на баба с добре дошъл. (Въпреки че самата баба едва ли би ме поздравила, ако ме чуеше как наричам Станли „нейно гадже“. Това наистина я дразни. Не’нам ’що.)

— Десертът е крем карамелена изненада! — изчурулика Роуан.

Видях как Лин отваря уста и отново я затваря, разумно опитвайки се да не стане причина за избухването на Третата световна война пред Станли. Но осъзнавах, че беше разтревожена, точно колкото и аз, при мисълта какво точно означава „изненада“. Познавайки Роуан, в крем карамела можеше да присъства всичко — от сини сливи до кайма.

Горкият Станли. Нямахше представа в какво се забърква със семейство като нашето...

— Е, Мартин — заговори изведнъж Станли и на лицето му се изписа изпълнена с надежда усмивка, — имаш разкошно семейство!

Ако не се лъжех, баба смръщи лице при този твърде очевиден комплимент. Тя е като Лин — казва нещата в очите и не се кахъри повече. Но горкият Станли се опитваше да води любезен разговор.

— Да, свестни са... нали? — ухили ни се татко през масата, а ние кимнахме в отговор, включително и Санди.

— Вижда се, че Роуан и малкият Тор са се метнали на баща си! — продължи Станли, като деликатно побутваше недовършената си супа встрани.

Наблюдението му доста ми се понрави. Винаги си бях мислела, че приличам на татко. Тъмнокафявите коса и очи, с която се отличавахме с Роуан и Тор, наистина бяха от баща ни. Освен това винаги малко завиждах на Лин, която единствена приличаше на майка ни (и следователно на баба) с почти русата си коса и светъл тен. Но може би сега този непознат проникваше зад досадната кафява коса и различаваше чертите на маминото семейство в скулите, или в нещо друго...

— А Лин и Али много приличат на баба си — завърши той наблюдението си и посочи най-напред голямата ми сестра, а след това... Санди.

Всички, включително аз и баба, избухнахме в смях, а Станли се смути, усещайки, че е направил гаф.

— Станли — това е Али — нежно му се усмихна баба и ме посочи. — Макар че на практика Санди е част от семейството.

Горкият Станли. (Всъщност, мисля за него единствено по този начин, при положение, че се превръща в част от мебелировката. Горкият Станли, който трябва да се занимава с шумното ни сбъркано семейство, наместо тихо и спокойно да се подпира на ергенската си възглавничка.) Както си седеше на масата, той преглътна на сухо няколко пъти и стана червен като червено цвекло (между другото, също така съставка на пицата с риба тон и ядки).

Но още по-смешна от Горкия смутен Станли изглеждаше възхитената Санди. Не можех да преценя кое ѝ е харесало повече — дали, че Станли я сбърка с мен, или че баба я нарече „на практика част от семейството“.

Без значение. Резервната ѝ (розова) четка за зъби живееше заедно с нашите в банята, 'щото честичко оставаше да преспи. Мда, Санди ми беше близка, колкото и сестрите ми (даже по) и никога не ми писваше да е наоколо.

Или поне така си мислех...

ГЛАВА 2

НЕДЕЛНИ РАЗХОДКИ (И МЪЛЧАНИЯ)

— Може би той няма да дойде? — предположи Санди.

— Ще дойде. Винаги идва — отвърнах аз, вперила поглед в сребристия самолет, който прелиташе над главите ни.

Пътува за... Санта Фе, реших, докато се настанявах в днешната си пътешественическа фантазия. Сега можех да съм там, горе, да прелиствам туристическия гид на Мексико, а на съседната седалка да седи момчето на мечтите ми Алфи. А наместо това висях на пейка в парка, разни тресчици ми се забиват в дупето, а и вратът ми се е схванал.

— Може би е забравил — продължи Санди.

— Били не забравя. Срещаме се всяка неделя сутрин.

Мда — всяка неделя, независимо дали грее слънце или вали дъжд, дали съм изморена или не, се довлачвам до пейката, която с Били наричаме „у нас“ (около 11 часа), и която се намира сред тревистите хълмове в парка, зад гърба ми е Али Пали, а пред мен — най-високите и заострени покриви на централен Лондон.

До мен са Ролф и Уинслет (причината, поради която идвам, независимо дали е слънце или дъжд, дали съм уморена, или не). А Били или вече е дошъл, или идва насам, за да си поговорим и да поклюкарим, докато чудовищното му кученце прекарва цялото си време да подлудява моите.

Окей, Санди обикновено не идва с нас, но познава режима ни. Та нима е възможно — веднъж да реши да дойде с нас — а Били да не се появи?

— Може да е зает или нещо такова?

Престанах да зяпам небето и се обърнах към най-добрата си приятелка.

— Ако беше зает, щеше да се обади — казах аз и се почудих какво се опитва да ми каже Санди.

— Но може да е толкова зает с нещо, че да е забравил да си погледне часовника — вдигна рамене тя, — и тогава ще е супер, защото ще си бъдем само двете и...

БУУУУУУУУУФФФФФ!

Били се появи с гръм и трясък и скочи на пейката до нас.

На Ролф и Уинслет това им се стори изключително вълнуващо. Започна боричкане, лай и размахване на космати лапи, защото и двете кучета отчаяно искаха да се покатерят върху него и да близнат лицето му. И аз много се радвах да го видя, но нямах желание да близна лицето му. Вместо това се ухилих.

— Не можеш ли да ходиш нормално и да кажеш „здрости“ като нормален човек? — попитах го.

— Защо? — отвърна той и примигна под козирката на бейзболната си шапка.

Достатъчно. Нямаше писани правила, според които Били да се държи нормално при положение, че не иска.

— Това ново ли е? — попитах и дръпнах козирката надолу, докато лицето му се скри в шапката.

Били имаше около милион бейзболни шапки. Изглежда беше купил милион и първата.

— Мда — измърмори той отдолу. — „Найк“ е. Взех си я вчера. Между другото, здрасти, Санди!

И той й помахаша, макар че не можеше да я види. Поне не и докато не издърпах шапката му и не я нахлупих на собствената си глава.

Може би защото се закачах с господаря му, или може би заради стърчащата коса на Били, но далеч не-скъпоценният пудел Прешъс започна шумно да лае.

Джаф, джаф, джаф, джаф, джаф, джаф!

— Мислех си, че бейзболните шапки не са вече на мода — каза Санди, надвиквайки се с кучето.

— Не 'нам — вдигна рамене Били. — Не ми пука. Млъквай, Прешъс! Марш! Върви да играеш с Ролф и Уинслет!

— Откога пък ти се вълнуваш от модата? — засмях се на Санди.

Нямах намерение да я засегна. Имах предвид, че като говорим за цветове и модели, гледаме да сме наясно какво излиза в списанията, но това не означава, че ще се застреляме, ако не можем да си позволим най-хитовите ботуши, или каквото там е на мода. Всъщност и двете

имаме известна вина за това, че се кикотим на разни супервманиачени на тема мода субекти, които се мотаят из магазините в събота следобед. Нали се сещате — от онзи тип хора, дето искат дрехите им да са толкова в крак с модата, че представляват тъжна гледка.

Както и да е, забележката за модата не беше отправена с лош умисъл. Но изглежда Санди я взе навътре.

— Искаш да кажеш, че не съм модерна, или какво? — примигна тя, а огромните ѝ сини очи се разшириха още повече и се изпълниха с обида.

Олеле.

— Не, разбира се, че не! — възпротивих се.

Ох, понякога е много докачлива.

Джаф-джаф, джаф-джаф-джаф-джаф-джаф!

Извърнах поглед от Санди, смъкнах бейзболната шапка и я върнах на главата на законния ѝ притежател с надеждата, че това ще успокои Прешъс.

Не би.

Джаф-джаф, джаф-джаф-джаф, джаф, джаф!

— Какво му става? — попитах Били, вперила поглед в лаещата космата топка пред нас.

— Мисля, че просто му се играе — измърмори той и намести шапката си, тъй като я бях нахлупила накриво.

След като разреши проблема с шапката, Били се наведе напред, взе Прешъс в ръце и го обърна с лице към моите кучета, които се изтягаха на тревата.

Подобно на играчка с батерии, Прешъс тутакси ни забрави и започна да лае срещу Ролф и Уинслет. За миг ми се прииска наистина да работеше с батерии — така щеше да има копче, с което да му се намали звука.

— Как така реши да дойдеш днес, Санди? Искаше отчаяно да ме видиш ли? — хитровато се усмихна Били.

От другия край на пейката приятелката ми изсумтя нещо и се изчерви.

Ето така общуват обикновено двамата ми най-добри приятели, или по-скоро не общуват. В компанията на Санди Били става по-оперен и нахален от нормалното за него, а в резултат Санди пък става по-срамежлива (и тиха). А за мен това е наистина тежко — хем се

опитвам да парирам щуротиите на Били, хем гледам да включа Санди в разговора, без значение дали това ѝ харесва или не.

— Многоооо смешно, ха, ха! — отбелязах саркастично. — Просто Санди спа у нас снощи и реши да се помотае още малко, преди да се прибере, нали?

— Ъхъ — кимна тя, докато не помръдваше поглед от трите кучета, които си играеха (с изключение на нацупената и ръмжаща Уинслет).

— Мда, баба доведе на гости приятеля си Станли — продължих аз, за да информирам Били за най-пресните събития в семейство Лав. — Беше доста смешно — мисля, че той леко се ужаси от манджите на Роуан...

— Не е чудно! — изръмжа Били.

— ... а когато Тор изряза от пицата си брада и мустаци и се опита да ги носи... трябваше да го видиш само! Много беше смешно, нали Санди?

— Да — кимна тя.

— А горкият Станли — оказа се, че е алергичен към животни и изпи таблетка антихистамин, за да спре да киха и т.н. — продължих аз, като отново обърнах лице към Били. — Но не му помогна — не и в нашия зоопарк! Докато си тръгнаха — осополиви цялата къща, нали Санди? — обърнах се към нея.

— Ъхъ — беше единственото, което каза тя, при всичките ми усилия.

Разговорът продължи по същия начин.

Били ни разправи за футболната си тренировка вчера и ни показа — със забавени движения — как е вкарал победния гол (нали разбирате какво имам предвид като казвам, че се перчи?). Спомена и за някакви три момичета, които висяли и ги гледали, свиркали и като цяло ги дразнели (пълна лъжа, сигурна съм — обзалагам се, че всички момчета обожават това). Дори ни разказа за някакъв негов съотборник, който спрял някакъв опасен пас, като посрещнал топката с носа си, и било учудващо колко кръв се изляла. (Очевидно скоро след това момичетата изчезнали, пребледнели като платно.)

Начинът, по който Били театрално предаваше случката, ме разсмя. А Санди? Тя едва успяваше да се усмихне от време на време.

Може би не се чувстваше много добре, но не искаше да го заяви пред Били — реших аз.

— А, и забравих да ти кажа още нещо — продължи той, отново привличайки вниманието ми.

— Какво?

— Ами, вчера на тренировката видях Ричи и той ми каза, че иска да разговаря с теб.

— Ричи/Рикардо ли? — попитах намръщено. — Онзи на Кайра?

Доколкото познавах гаджето на Кайра (в момента бивше), чарът му беше колкото на някой пън. Може и да се бе опитал да се направи на по-интересен пред приятелката ми, като ѝ се представи „Рикардо“ на първата среща, но интересен със сигурност не беше. Дебелоглав, егоист, мазен... всички тези думи чудесно го описваха. Или най-малкото на мен ми се стори такъв. Били (който го познаваше като „Ричи“, както впрочем и останалия свят) го намираще за свестен. Което ме навежда на мисълта, че Ричи/Рикардо е от онези момчета, дете не смятат момичетата за хора — а само за неща, с които да се натискат.

— Да, Ричи на Кайра! — кимна Били.

— И за какво иска да си говори с мен? — поруменях аз.

Но Били не ме слушаше — гледаше драмата, която се разиграваше между кучетата...

— Уинслет! — изкрещях аз, виждайки какво става. — Остави Прешъс! Веднага!

Уинслет отвори с неохота челюстите си, освободи захапката и пусна вратлето на Прешъс. Миг преди това решително набиваше крачка към най-близката кофа за боклук, влачейки със себе си хленчещия пудел. Може и да греша, но ми се стори, че иска да го изхвърли вътре — сигурно ѝ беше дошло до гуша да я душат там, където не влиза слънчев лъч. Уинслет може и да изглежда странно (кръстоска между нещо голямо и космато и нещо късокрако), но си има достойнство.

— Хм, може би трябва да го водя вкъщи — замисли се Били, след като Прешъс се сгуши в него, вече в безопасност (от Уинслет).

— Почакай! — възпрях го аз. — Не ми каза защо Ричи/Рикардо иска да разговаря с мен!

— А? — намръщи се Били, сякаш нямаше понятие какво го питам.

Безнадежден случай.

За миг ми се прииска да постъпя като Уинслет — да хвана Били и да го изхвърля в кофата...

— Понякога направо ме влудява! — измрънках на Санди, докато слизахме по хълма към портата на парка. — Представи си само — не му е хрумнало да попита Ричи/Рикардо защо иска да говори с мен — можеш ли да повярваш?

Преувеличавах. Знаех, че преувеличавам. Но не се случва всеки ден някое момче да иска да говори с мен (било то и противно същество като Ричи/Рикардо). Добре де, никога, ама никога не съм попадала в ситуация да разбере, че момче иска да говори с мен. И това ме побъркваше.

— За какво Ричи/Рикардо иска да говори с мен? — продължавах да опявам, докато със Санди крачехме надолу, а кучетата търчаха напред и лаеха по разни мушици, насекоми и невидими създания. — Трябва да е за нещо, свързано с Кайра, нали? Така би имало смисъл, не съм ли права?

Мислите ми препускаха толкова бързо, че застигаха Ролф и Уинслет, които вече се насочваха към портата на парка.

— Може би иска да разбере причината, поради която Кайра е скъсала с него последния път — намръщих се. — Или може би се интересува как може да си я върне. Мда, това трябва да е, нали? Така вече определено има смисъл. Освен ако...

Обзе ме ужасяваща мисъл.

— О, не... нали не смяташ, че може да... нали разбираш — да ме харесва, или нещо от сорта?

Започнах да се паникьосвам. Шансът не беше кой знае колко голям, но все пак бе възможен. Дали Ричи/Рикардо не беше решил, че ме харесва, при положение, че Кайра скъса с него? Ами, ако се окажеше вярно? Какво щях да му кажа, ако ме поканеше да излезем? Какво щях да кажа на Кайра? Беше твърде ужасно, за да си го мисля. Насаме.

— Какво смяташ, Санди? — попитах приятелката си, смътно забелязвайки, че до този момент не е продумала и дума.

— Смятам — отвърна тя с треперещо гласче, — че ти харесваш Били повече отколкото мен!

Това не го бях очаквала. Както не очаквах Санди да хукне в този момент и да ме зареже сама насред парка.

Трескаво започнах да премислям какво точно се беше случило, но единственото, което главата ми раждаше, бе едно зашеметено „А...?“.

ГЛАВА 3

ДА БЪДЕШ (ИЛИ ДА НЕ БЪДЕШ) СРЪЧЕН

Докато стигна вкъщи, мозъкът ми съвсем се изтощи. Ето какво го беше изтощило по степен на важност:

1) Санди се държи с мен странно като извънземно.
2) Мистерията защо Ричи/Рикардо иска да разговаря с мен.
3) Немислимата идея, че Ричи/Рикардо възнамерява да ме покани да излезем.

4) Яд към самата мен, че въобще може да си въобрази, че Ричи/Рикардо ще ме покани да излезем. Възможно ли беше да съм толкова тъпа? Очевидно той искаше да разговаряме за Кайра.

5) Но какво точно искаше да разговаряме за Кайра? Нуждаеше се от помощта ми? Но защо да помагам на подлец като него? Кайра си беше много по-добре така.

6) Беше ли Кайра по-добре без него?

7) Трябваше ли да кажа на Кайра, че бившето ѝ гадже иска да си говорим? Или може би да почакам, докато разбере какво има да ми каже?

(В случай, че ме покани да излезем.)

8) Но защо да ме кани да излизаме? Никога не се е държал особено мило с мен.

9) Не са ли повечето момчета точно такива? Не се ли държат надут, когато те харесват? (Особняците.)

10) И ако идеята Ричи/Рикардо да ме покани да излезем ме отвращаваше толкова много, защо в същото време се чувствах странно развълнувана? И заедно с това ми прилошаваше. Всичко това едновременно.

Грррррррр...

Отворих входната врата и пуснах кучетата да влязат и да се бухнат направо върху подремващите върху рогозката в коридора Колин и още една котка, която не беше Колин.

— Съжалявам, Колин — извиках аз след светкавицата рижа козина, която профуча със скорост, която трите ѝ крака позволяваха. — Съжалявам...

Хвърлих бегъл поглед към раздразнената черно-бяла котка, клатушкаща се с вдигната нагоре опашка. Окей, имаше опашка, т.е. не беше Флъфи (който нямаше) или Франки (който имаше, но пък я подгъваше подобно антена на кола, нападната от вандали).

— Съжалявам, Еди! — провикнах се, най-сетне разпознала го по опърпаните уши (от прекалено много битки с прекалено много котки през прекалено много от деветте му живота).

— С кого говориш? — чух гласа на Лин от дневната.

— С извънземни — измърморих аз и се затътрих към нея, след което се плъснах на най-близкото кресло.

— О, добре. Щеше да ми стане зле, ако си говореше сама на себе си — отвърна Лин без да отлепва поглед от телевизора.

Което хич не беше лесно, предвид че Роуан ѝ пречеше като не можеше да си намери място на пода пред нея.

Изгледах Лин, разположих се добре на дивана и се удивих на факта, че не мрънка на Роуан да се премести. Виждате ли? Точно когато решите, че Лин е надута и командаджийка, каквито са големите сестри, тя започва да се държи мило и толерантно.

— Какво правиш? — попитах Роуан, която лазеше по килима, двете тъмни дебели плитки се полюшваха около лицето ѝ, и подреждаше някакви странни неща, които подозрително напомняха изсушени цветове на роза и закачалки.

— Украшение — отвърна тя като продължаваше да държи телена закачалка, огъната във форма на сърце. — Гледай, ще завържа около него розичките, ще сложа накрая една розова панделка и ще го увеса на тавана.

— Хубаво е — кимнах аз.

Идеята си беше добра. И показваше вкус, за разлика от обичайните за Роуан блестящи творения. Но на пода имаше много розички и много закачалки. Дали не смяташе да окичи цялата си стая с тях? Нямаше да е възможно да се минава, без да си удряш главата в цветни сърца...

— Да — усмихна се тя, докато се взираше в изделието си. Трябва да направя само едно сърце за благотворителния панаир на занаятите в

училище, но си помислих, че за мен е лесно да изработя няколко — а това означава повече парички за горкото бедно дете.

Опа. Трябва да добавя още нещо към списъка, изтощаващ мозъка ми.

11) Какво, за бога, да подготвя за глупавия училищен панаир?

Не че беше глупав. Всъщност идеята му беше страхотна. Има едно момиче в нашето училище — Надя Хюсеин — а сестра ѝ страда от някакво наистина ужасно заболяване на костите, което не мога да произнеса, но което ѝ пречи нормално да расте, или нещо от сорта. Така или иначе, родителите ѝ разбрали, че съществува изумителен начин на лечение в Щатите, което, разбира се, струва милиони, и естествено решили, че искат да я изпратят (та как иначе?). И Надя каза на един от учителите си за това, който от своя страна разправил на директора мистър Башир, който пък измислил тази благотворителна идея — панаир на занаятите, където всеки ученик да предложи за продажба нещо, собственооръчно изработено.

Както вече казах — прекрасна идея. Само дето аз съм много вързана в ръцете. Както и да е.

— А ти какво ще предложиш на панаира? — попитах Лин и я погледнах, както си лежах на дивана, а тя изнервено почистваше кучешки косми от черния си пуловер и панталон.

— Вече ти казах — отвърна Лин, а зелените и очи се откъснаха от полепналата козина и отново се втренчиха в екрана. — Ще приготвя нещо за щандовете с храна. Може би морковена торта.

Въздъгнах. Всички бяха решили какво ще предложат на панаира. Лин щеше да готви (хич ме няма в кулинарното изкуство и едва ли някой би купил стотвена от мен купа със студени и недоварени макарони); Роуан щеше да направи дизайнерски украшения (ако аз се опитам да произведа такова нещо, то щеше да прилича на купчина обезобразени закачалки); а Санди — Онази-Която-се-Държи-Странно-с-Мен — вече беше ушила кариран комплект от готварска престилка и ръкохватки (пфу... мразя да шия и все още нося белези, с които да го докажа — веднъж заших пръста си, наместо плата. Бррр).

Останалите ми приятелки също бяха разрешили този въпрос. Кайра изработваше огледало-мозайка или саксия, или нещо такова. Джен шиеше филцова бебешка шапчица със заешки ушички. Подобно на Лин, Кели смяташе да приготви храна — някакви пикантни

соленки, които беше научила от майка си. Салма е страхотен фотограф и бе решила да увеличи една своя черно-бяла снимка и да я рамкира. А Кло щеше да направи скулптура от празни консерви боб, взети от магазина на баща ѝ.

Окей, последното не е вярно.

Но честно казано, въобще се бях отказала да слушам разказите на приятелките си, просто защото преживявах тотална липса на вдъхновение.

Къде, за бога, беше мама, точно когато отчаяно се нуждаех от нея? Тя бе кралица на артистичните вещи. У нас не можеш да се движиш от картини, рисунки, скулптури и керамични съдове, които мама е правила през годините. Никога не успяла да се запише в училище по изкуствата (защото родила Лин, после всички нас, а накрая заминала), но може би и по-добре, че не е — това би означавало още арт-предмети из къщата, при което децата сме щели да се преместим под навеса, за да отворим място.

Мисля, че Лин прочете мислите ми. Е, може би това се дължеше на тъжния ми поглед, вперен в творческите усилия на Роуан, а след това в творенията на мама, разпилени из цялата дневна.

— Виж какво, Али, в много неща те бива — каза ми тя окуражително, докато втренчено гледах огромната налудна многоцветна и абстрактна маслена картина над камината. (Мама я беше кръстила „Към небето“ и на нея трябваше да се изобразява освободен гълъб, летящ към залеза, но аз никога не можех да разбера коя точно завъртулка е гълъбът. Оф!)

— Като в какво, например? — измънках аз, изпълнена със самосъжаление.

— Ами например по английски? — вдигна рамене Лин. — Винаги имаш страхотни оценки. Или по история.

— Да де, ама не мога да направя нищо, свързано с английски или история за панаира, нали така? — хленчех аз, притиснала колене до гърдите си в креслото.

— Мога да ти помогна по някакъв начин! — усмихна ми се Роуан. — Да направиш нещо.

Адски е сладка, ама наистина. Знам, че го казва, защото се чувства виновна, задето неотдавна стана причина да изгубя съботната

си работа. Но всъщност вината не беше нейна, а на тормоза, който търпеше в училище по същото време...

Както и да е — това е друга история и колкото и да беше мило предложението ѝ, все пак трябваше сама да се справя със задачата. Та нали това бе смисълът на благотворителния панаир? Всеки в училище да положи собствено усилие, за да помогне на малката сестричка на Надя Хюсеин.

А аз все пак щях да измисля нещо. Само дето трябваше да е хубаво. И трябваше да стане бързо — оставаха две седмици до благотворителния панаир...

Изведнъж вече не ми се говореше на такива затормозяващи теми. Имах достатъчно грижи на главата си, свързани със застрашителното послание от Ричи/Рикардо и е невменяемото поведение на Санди в парка.

— Беше симпатично снощи с баба и Станли, нали? — попитах аз, за да сменя темата.

— Мда, готино беше — кимна Лин и се засмя.

— Не беше ли забавно как тя се изчервяваше през цялото време? — усмихна се Роуан и седна на колене. — Сякаш е колкото нас, а не на шейсет и отгоре!

— Това може би не зависи от възрастта — ухили се Лин и на двете ни. — Когато опре до любов и гаджета, винаги се чувстваш странно, и глупаво, и щастливо, без значение дали си пенсионер или тийнейджър.

Това ми хареса. Беше едно от най-сладките неща, които Лин някога е казвала.

— Не трябва да ѝ го споменаваме обаче, нали? — отбелязах аз. — Че сме я забелязали да се изчервява...

Честно казано, баба не е от типа хора, които реагират добре, когато се закачаш с тях. Опитайте се да я закачите и тя ще се нацупи и ядоса като Уинслет. (С една разлика — баба не се опитва да открадне любимите ви обувки и да ги изяде, когато ви е обидена...)

— Ооо, в никакъв случай! — каза Роуан.

— Права си Али. — Съгласи се и Лин (охоо, това не се случва особено често!). — Може да се засрами и смути, заради цялата тази история. Затова най-добре въобще да не отваряме дума — освен че ще

й кажем, че сме намерили Станли за много симпатичен. Нека всички да се държим естествено с нея, когато я видим утре.

Сега беше ред на Лин да е права. И думите ѝ ме накараха да се замисля за нещо — или за някого. Може би и Санди ще се почувства леко засрамена, заради това, което направи днес — да си тръгне от парка. Докато се прибирах към къщи, импулсът ми беше да почакам да се успокои, след което да ѝ позвъня и да я попитам какво става. Но сега реших, че може би е по-добре да не го правя. Може би трябваше да оставя историята да отшуми и да видя какво тя сама ще каже (или няма да каже) по въпроса.

Е, така да се каже, измивах си ръцете, но винаги можех да обвиня Лин за тази идея...

ГЛАВА 4

СПОЛЕТЯВА МЕ ВДЪХНОВЕНИЕ (АУ!)

Беше понеделник сутрин (уф). Намирах се в училище (двойно уф). Междучасие (малък оазис щастие наред досадните часове).

Със Санди и Кайра клечахме на стълбите, които отвеждаха към страничния изход. Приказвахме си за уикенда (както и вие правите), без да споменаваме лекия пристъп на Санди. Или пък мистерията около посланието на Ричи/Рикардо.

За историята с Ричи/Рикардо: ами, в крайна сметка реших да не казвам нищо на Кайра, преди да узная повече. За историята със Санди: изглежда решението ми от предния ден се оказа правилно — тази сутрин Санди се държеше сякаш нищо не се е случило, а аз бях повече от щастлива от този факт (Най-сетне свободен от тревоги живот).

Та така си седяхме трите и си бърборехме: Кайра разправяше за уикенда си, изпълнен със скука, пазаруване в „Била“ и още скука. Аз на свой ред ѝ разказах забавната история за вълнуващия семеен романс, като предполагах, че Санди ще се смее и ще прибави собствените си наблюдения върху баба и Станли и как фино ни въртяха на шиш цяла събота вечер. Но тя нищо не каза.

Наместо това потрепера и заяви:

— Доста е отвратително, нали? Самата мисъл, че стари хора се целуват и... всичко останало.

Погледнах я изумена. Никога не се държи така нетактично. Не разбираше ли, че в момента говори за собствената ми баба?

— Дааа, отвратително си е — присъедини се и Кайра, подпря брадичка на ръцете си и лакти на кльощавите си колене. — Като станат на определена възраст, на хората трябва да им се забранява да вършат такива неща.

Охооо, добър ден! Не бях проумяла, че двете ми приятелки са служителки в Анти-любовната полиция. Какво ли още щяха да предложат? Глоби за всички над четиридесет години, хванати да се държат за ръка на публично място?

— Е, аз всъщност много се радвам за баба — възмутено се намесих. — И просто ще се побъркам от кеф, ако видя мама и татко да се целуват!

Което означаваше, че ще се побъркам от кеф, ако видя мама и татко отново в една стая. Само да се върнеше мама — щях да съм на върха на щастието, ако с татко искаха да се целуват по 24 часа в денонощието.

Но тази трогателна мисъл, свързана със семейната ми ситуация, премина транзит през главите на приятелките ми.

— Родители ли?! Ха! Да не говорим за тях! — изсумтя Санди и енергично прибра светлата си коса зад ушите си. — Моите понякога се държат толкова смущаващо!

— Понякога ли? — кисело се засмя Кайра. — Майка ми се държи смущаващо през цялото време!

В този момент звънецът удари, часът по история ни зовеше и това беше краят на оплакването на Кайра и Санди от родителите им.

Хм.

— А сега, деца — надвикваше се мис Томсън със скърцането на чиновете, дърдоренето и суматохата около началото на часа по история, — преди да започнем, искам да ви кажа няколко думи за благотворителния панаир!

Из стаята се разнесоха охкания от няколко гърла — момчешки гърла. Но виновните момчета съвсем скоро млъкнаха, когато всички се обърнаха към тях и ги изгледаха. Преди всичко, благотворителният панаир имаше благородна кауза. А и това, че мис Томсън искаше да поговори няколко минути за него, означаваше няколко минути по-малко от същинския урок. (Ура!)

— Така! — продължи учителката в мига, в който всички се умълчахме. — Просто исках да ви кажа, че мистър Башир ме натовари със задачата да организирам доброволци, които да наблюдават панаирните щандове в събота. Така че, има ли някакви предложения от ваша страна?

Да! — помислих си аз. Ето така ще се измъкна от затруднението — ако изпълня благотворителното си задължение, като отговарям за някой щанд, ще имам оправдание да не направя никакъв предмет!

И ръката ми полетя нагоре като ракета на НАСА.

— Браво, Али! — усмихна ми се мис Томсън.

— Някой друг да иска да последва благородния пример на Али?

Благородна! Аз бях благородна. Обикновено се чувствах тъпа, недодялана, или тревожна. Никога обаче не бях мислила за себе си като за благородна.

Просто ми се искаше да не се изчервявам толкова много — виждах как две от охкащите момчета вече ми се присмиваха.

— Санди! Страхотно! — засия мис Томсън при вида на най-добрата ми приятелка, която също вдигна ръка. Забелязах, че Кло, Джен и останалите не се присъединиха. Нищо не би ги поместило от техните съботни легла и телевизори — дори и идеята за благородно дело.

В този момент видях Кайра апатично да вдига ръка.

— И Кайра също! — кимна мис Томсън, изненадана, колкото и аз, че Кайра е мотивирана от благотворителна мисия. — Страхотно, момичета — благодаря ви. Ще поговорим после за участието ви. Но разбира се, това не отменя задачата ви да дадете приноса си за панаира!

Да му се не види!

Изстинах на място, а учителката продължи да говори.

— ... Мистър Башир е отворен за идеи, свързани с увеличаването на събраните от панаира средства — просто с цел да постигнем възможно най-голяма сума. Така че, ако имате някакви предложения?

Не знам, дали класът ми не се чудеше как да спечели още време и да отложи сериозното учене, но започнаха да ваят предложения от всички страни. За съжаление нито едно от тях не ставаше.

Спонсорирано състезание по плуване? Тъпо...

Томбола? Пълна досада — и какво може да се спечели от нея? Допълнителни консултации по математика?

Да поканим попзвезди, които да направят благотворителен концерт?

Мда, като че ли купища попзвезди ще се чудят какво да правят в събота и ще се навият с кеф да попеят в нашето училище. Не.

— Добре, нека да оставим засега тази тема — каза крайно невпечатлената мис Томсън. — Освен ако някой няма някое последно хрумване? Разумно, имам предвид...

И в този миг чудото се случи — вдъхновение. В собствената ми глава. Каква новост.

— Мис Томсън — измърморих аз, вдигайки глава. — Защо предния ден всички да не дойдем костюмирани и маскирани на училище? Включително учителите. И всички да платим по една лира вход.

Усетих как се превръщам в обект на наблюдение. Наистина ли идеята ми беше толкова тъпа? Толкова лоша като предложението на Уейн за баскетболен мач между седми и дванайсети клас? Или това на Марк учителите мъже да обръснат главите си?

— Маскарад! — назова мис Томсън моята идея. — Та това е вдъхновяващо, Али!

Благородна и вдъхновяваща.

Охооо, днес се оказваше твърде прекрасен ден, за да е понеделник.

ГЛАВА 5

МИСТЕРИЯТА НА РОЗОВИТЕ КЪДРИЧКИ

— Момчета! Безполезни същества! — измърморих аз и поставих слушалката върху телефона в скута си, след което мрачно погледнах надолу по стълбите към рисуваното стъкло на входната врата.

— Какво пак е направил Били? — попита Роуан, която седеше няколко стъпала зад мен.

Беше чула целия разговор с него. Или поне моите реплики. Всъщност нищо не бе пропуснала — от неговите думи — предвид, че той беше толкова безполезен.

— Едно нищо — това е направил — въздъхнах аз, като продължавах да бъда не наясно какво Ричи/Рикардо е искал да ме пита, тъй като Били беше забравил да разбере това в училище.

Пфу.

— Но какво е направил, за да те раздразни? — каза Роуан.

— Не питай... — изръмжах аз.

И тя спря да пита.

Това ѝ е хубавото на Роуан. Изумително е, но не си пъха носа в чужди работи (или пъха си не-носа?). Ако не ви се говори за нещо, тя няма да ви разпитва.

— Али, това пуловерът на Санди ли е? — попита татко, изведнъж появил се в коридора със сив училищен пуловер в ръка.

Погледнах през парапета и кимнах.

— Спокойно! — нареди ми Роуан и ме потупа с ръка по главата.

— Добре, ще го окача при чадъра, който също си е забравила — заяви татко и закрачи към закачалката до входната врата. — Нали няма да забравиш да кажеш на Санди, че и двете ѝ неща са тук? Нали, Али Пали?

— Защо трябва Али да ѝ казва? Нали Санди отново ще се появи утре за вечеря? — чух Роуан да се киска. (Или по-точно усетих, че се киска зад гърба ми.)

— Слушай, Роуан — стрелна я татко с поглед, — много е хубаво, че Санди отново ще дойде утре вечер. Знаеш, че приятелите на Али винаги са добре дошли у дома. Същото важи и за твоите.

Да бе, все едно ултраготината Вон и грънджарят Чаза са се втурнали да преспиват у нас и да ни слушат как мрънкаме от домашните си (темата на понеделничната ни вечер) по време на ядене.

Не мисля.

— А не сте ли забелязали още нещо, което Санди си е забравила последния път? — весело продължи Роуан, докато си играеше с косата ми и я сплиташе на безброй малки плитчици. — Халатът ѝ виси на вратата на банята.

— Ще ѝ кажа — вдигнах рамене и замръзнах на място, за да не ме оскубе Роуан.

— Добре, добре. Хм, какво точно правите вие двете? — изведнъж ни попита татко, скръсти ръце и изпитателно ни погледна, както си седяхме на стъпалата.

— Косата на Али е скучна — заяви Роуан.

— Благодаря ти — нацупих се аз.

— Е, ти самата каза, че е скучна! — отвърна сестра ми. — А аз само се опитвам да ѝ придам нов вид!

Вярно си беше. Когато малко по-рано с Роуан и Санди миехме чиниите, аз се оплаках от косата си („Това не е никаква прическа! Твърде дълга е, за да е къса и е твърде къса, за да е дълга!“). И когато най-накрая Санди си тръгна, Роуан настоя да се позанимае малко с косата ми.

— Добре де, ама защо придаваш новия вид на Али точно на стълбите? — попита татко и напъха ръце в избелелите сини джобове на джинсите си. — Няма ли в тази къща достатъчно стаи и столове?

— Точно разговарях с Били по телефона — обясних аз като продължавах да държа апарата, който бях взела от масичката в коридора, в скута си, а кабелът му още се люлееше през парапета. — А Роуан не искаше да прекъсва работата си, докато говоря.

— Тъхъ — кимна татко, озадачен от логиката на децата Лав номер две и три.

— А, тъкмо се сетих още нещо — забелязахте ли сушилнията за съдове? — намеси се Роуан, отново връщайки старата тема. — Санди си е забравила и часовника.

— Хей, да не би да е решила да се премести тук? — Не може да сдържи усмивката си татко.

Знам, че в нашето семейство се шегуваме как Санди малко по малко се опитва да се нанесе вкъщи, но честно казано този път се чувствах леко странно. Наистина смятах, че цялата работа става в известен смисъл налудна.

Да оставим настрана пуловера, чадъра, халата и часовника, когато днес влязох в стаята си — точно след като Санди си тръгна и точно преди Роуан да се захване с косата ми — забелязах от най-горното ми чекмедже да се подава нещо розово и на къдрички. Всеки, който ме познава, знае, че не съм момиче, което ще се облече в розови къдрички.

След кратък оглед (т.е. отворих чекмеджето) открих пижама, в която разпознах пижамата на Санди (розова и на къдрички) плюс два чифта (чисти) гащички, всичко това внимателно сгънато и подредено до моето (далеч не внимателно сгънато) бельо и пижами. Изглежда Санди започваше да се чувства прекалено като у дома си в собствената ми къща, ако ме питате...

Татко обаче забеляза, че не се усмихвам на шегата и реши, че е наранил чувствата ми със забележката за Санди.

— Майтапя се, Али Пали! — запримигва той. — Няма причина Санди да се откаже от самостоятелната си стая вкъщи, където е единствено дете, и да се присламчи в претъпканата ни шантава къща?!

Не бих се обзаложила за това — помислих си наум, сещайки се за розовите къдрички и гащите.

— Както и да е — по-добре да прибера Тор от къщичката на зайците и да го приготвям за сън — каза татко, извини се и тръгна към кухнята и към вратата за задния двор.

— Татко само се шегуваше по повод Санди — долетя зад мен гласът на Роуан, веднага след като задната врата се хлопна.

— Знам — вдигнах рамене.

— Както и аз. Имам предвид, че не исках да прозвуча грубо — продължи да бърбори Роуан. — Наистина я харесвам!

Опа, изглежда и татко, и Ро бяха взели мълчанието ми за знак, че съм обидена.

— Знам, че не беше насочено срещу нея — опитах се да успокоя сестра си като едва се сдържах да не се обърна, за да не разваля

прическата.

— О, добре — чух я да въздъхва. — И както вече казах, наистина, ама наистина много харесах идеята ти за маскарада!

Очевидно Роуан се опитваше да каже някакви хубави неща. Не беше нужно, но все пак бе приятно. Като прибавих комплиментата ѝ към онова, което сутринта бях чула от мис Томсън (че съм „благородна“ и че идеята ми е „вдъхновяваща“), в гърдите ми се надигна топло пърхащо усещане. Което се надявах да е щастие, а не първи симптоми на ужасно заболяване.

— Ако мистър Башир одобри идеята за маскарада, мисля, че ще се появя като фея. Или като ангел. Не мога да реша — бърбореше Роуан. — А ти какво ще облечеш?

Върхът. Вече се бях запънала на темата какво да направя за благотворителния панаир. А сега осъзнах, че „вдъхновяващата“ ми идея за маскарад означава, че има още един проблем, над който да се запъна.

Изведнъж се замислих, дали не познавам някой с грип, от който да прихвана микроби и да се разболея, така че да остана в леглото си другата седмица...

— Внимавайте! — чух татко да вика. — Пристига един ранен юнак!

— А пък на мен ми се заби треска! — заяви Тор.

— Какво си правил? — попитах го, докато разглеждах миниатюрната дупчица в кутрето му.

— Опитваше се да провери дали има достатъчно трохи в хранилката на птиците — обясни татко и ни хвърли многозначителен поглед.

— Заради Бритни — измънка Тор.

— Да, за гълъбчето — отбеляза татко. — Но хранилката е много високо, нали Тор?

— Аз съм много нисък — мрънкаше брат ми и разтриваше със здравите си пръстчета червената цицина на челото си.

— Затова подскочи — продължи татко, — и се залови за хранилката, при което цялото нещо падна върху него, нали, малчо?

— Не малчо, а малък — поправи го Тор.

— Хайде малък човек, да вървим в банята и да видим дали има нещо в шкафа там, с което да залепим раната...

Докато татко и Тор минаваха по стълбите покрай нас, за втори път днес ме озари вдъхновение. (След цялото това умствено напрежение трябва да си легна.)

Тор, захлупен от хранилка, ми даде идея.

О, не, не бях решила да се появя като гълъб на петъчния маскарад.

ГЛАВА 6

ИЗУМИТЕЛНО НЕ-ИЗУМИТЕЛНОТО МИ ИЗОБРЕТЕНИЕ

Когато на сутринта се погледнах в огледалото в банята, не можах да не извикам „Ау!“

Бях изцяло забравила, че Роуан е правила магии с косата ми предишната вечер. Малки плитчици. Само че останалата част от косата ми се намираше в пълен безпорядък, както винаги се случва сутрин (като че ли съм преживяла ураган през нощта). Десетината плитчици обаче, си бяха гладки, копринени и послушни на върха на безпорядъка.

По инерция тръгнах да ги разплитам, преди да вляза под душа, но нещо ме възпря.

Отворих вратата на банята, качих се по стълбите и почуках на вратата на Роуан.

— Влез — отвърна тя.

Пъхнах глава и надзърнах в спалнята ѝ. И през деня там ми се стори хубаво (доста светло) с малинените стени и с налудните джунджурийки и пухкави изобретения навсякъде, но не толкова магическо — не и по начина, по който изглежда вечер, когато всички фенерчета са запалени.

Беше като да попаднеш в лунапарк в осем сутринта, когато всички разноцветни съоръжения изглеждат малко остри и крещящи без светлинките, които огряват всичко нощем.

Самата Роуан се размотаваше около гардероба си. Беше облечена в любимото си копринено кимоно (древна дреха, осеяна с дупки, когато я погледнеш отблизо), а косата ѝ бе прихваната с две китайски пръчици. Все едно отиваше на кастинг за гейши, а не на училище във вторник сутрин.

— Ро, мога ли да измия косата си с тези неща? — попитах я, хванала една от плитчиците.

— Мда, могат да издържат няколко къпания — кимна тя и взе училищната си вратовръзка от закачалката в гардероба. — Здраво съм вързала краищата, така че не би трябвало да се разплетат.

През цялото време, докато говореше, не можех да сваля очи от пръчиците.

— С тях ли ще идеш на училище? — преглътнах аз, спомняйки си, че съвсем наскоро Роуан търпеше тормоз от две идиотки в нейния випуск, заради ексцентричния начин, по който се носи.

— Разбира се, че не! — изсмя се сестра ми и измъкна бяла риза и дълга графитеночерна пола от стария дървен гардероб. — Само съм си хванала косата, докато се облека.

Брей, голямо облекчение настъпи, когато Лиза Дийн и Таша Франклин се отказаха от хобито си да тормозят Роуан. Не исках всичко това отново да започне. А в китайските пръчици имаше нещо, което ми напомняше за червен шал, развян под носа на бик.

— Не. Смятам днес да съм с вдигната коса и да вплета вътре тези изкуствени цветя! — ентусиазирано се усмихна сестра ми с две огромни лилави маргаритки в ръце.

— Ммм, хубаво — казах през зъби и се измъкнах от стаята ѝ, стискайки палци зад гърба си...

— Накрая ще вземеш да се обличаш като Роуан! — подразни ме Кло по повод хипи прическата ми в междучасието.

— Да, ще идваш на училище с китайски чехли и розов чорапогащник! — изкиска се Джен.

Приятелките ми често се майтапеха с вида на Роуан, но знаех, че не го правят по презрителен и гаден начин като Лиза и Таша. Вероятно компанията ми я смяташе за шантава, но заедно с това бяха очаровани от нея и намираха за интересно да имаш сестра, която е космически кадет. (А пред Лин... направо благоговееха. Не 'щото е страшна, а 'щото — не че бих ѝ го казала в лицето — е доста впечатляваща с нейната вечна изпънатост и изгладеност).

— Жалко, че не си артистична като сестра си — ухили ми се Кло по нейния самонадеян начин.

— К'во имаш предвид? — попитах, предчувствайки още насмешка.

— Ами какво се очаква да е нещото, което започна тази сутрин?
— заяви мазно Кло.

Бързо се опитах да разбера за какво говори, но докато мозъкът ми цъкаше, се разсеях от Джен, която изпадаше в типичния си пристъп на кикот. Очевидно вече бях обсъждана.

— Кое нещо? — настоях, а Кло продължаваше самодоволно да ми се хили. — Какво искаш да ми кажеш? Давай направо!

— Ами нещото, което започна да правиш днес по трудово обучение. Какво е то? Освен, че е катастрофа! — заяви Кло, докато Джен притеснително беше останала без дъх от смях.

— За ваша информация — високомерно започнах (макар че едва се сдържах да не се захилия), — това е хранилка за птици.

— Хранилка за птици? — задави се Кло. — Но тя е около двайсет сантиметра висока! За чия градина е? На феите?

Това наистина беше смешно. Толкова смешно, че започнах да се превивам като Джен и Кло. Така се кикотех, че не можех да обясня, че последното ми изобретение е хранилка за птици, която се слага на перваза (не че преди съм изобретявала нещо, освен сандвич с фъстъчено масло и доматиен сос, който веднъж като малка обожавах за около пет секунди).

Хранилката за птици и за перваз беше вдъхновена, разбира се, от малкия инцидент, случил се с Тор предишната вечер. Но тя не бе предвидена само за малки деца. Смятах да обясня на благотворителния панаир, че това миниатюрно градинско съоръжение е идеално за хора, живеещи в апартаменти. Слагате малко трошици в хранилката, изкарвате я на перваза и — готово! — всички птички наоколо се нареждат за обяд, без да им е нужна градина или огромна хранилка, която да пребие някое малко дете.

Чисто вдъхновение. Дори и да не успееш да напасна всички ъгли на дъсчиците, така че да съвпаднат.

В момента, в който с Кло и Джен хълцахме от смях, се появи Санди, след като беше ходила до училищното кафене да си купи ябълков сок.

Когато най-накрая я забелязах до себе си, лицето ѝ изглеждаше като малък тревожен триъгълник. Сините ѝ очи се кокореха — огромни на бледата физиономия, стесняваща се към

малката като розова пъпка устичка със сламка вътре — и ни оглеждаха и трите в момента на смешния ни пристъп.

— На какво се смеете? — попита тя най-накрая и изкара пластмасовата сламка от устата си.

— На нищо — успях да изквича, преди Кло и Джен отново да се разцвелят.

Което, както по-късно осъзнах, се оказа най-неправилното нещо, дете можех да кажа на най-добрата си приятелка.

Санди си изпроси отново да дойде с мен вкъщи.

— Да напишем заедно домашното по физика! — предложи тя в следобедното междучасие, сякаш ставаше дума за някакво дълго и вълнуващо преживяване. Но тъй като бях пълна дупка по физика, всяка помощ ми идваше като подарък. Само дете не можех да разбере защо трябва да пишем домашното у нас, а не у тях.

Също така не можех да разбира защо Санди беше останала с впечатление, че с Джен и Кло сме се присмивали на нея, когато се бе появила при нас сутринта. Добре, всичко това обясняваше тревожния ѝ вид, но не проумявах как може да си помисли, че приятелките ѝ се държат с нея по такъв начин.

— Ами, знам, че ти не би ми се присмивала — заяви тя, след като ѝ обясних, че поводът за кикотенето е бил моята хранилка за птички, а не тя. — Но понякога се питам за Кло, Джен и останалите...

Защо смята така? — чудех се аз, но предпочетох да си замълча. Главно защото вече седяхме в час, а учителката беше започнала да говори...

Докато удари звънецът в четири часа, вече бях забравила за всичко. Време беше да се омитаме от училище, след като бяхме прекарали цял час, затворени в най-задушната класна стая на вселената. Нямах търпение да изхвърча през вратата.

Само дете не се случи толкова бързо.

— Ще те чакам отвън! — прошепна ми Санди, след като ужасната ни класна ръководителка мисис Фишър (бррр, гррр) ме хвана в коридора и взе да ме разпитва защо нямам вратовръзка. (Честно — бях я свалила веднага след края на последния час. Две минути по-късно трябваше вече да съм извън училище и далеч от нейните правомощия. Колко дребнава беше тъпата крава?)

Ненавиждам подобни усложнения. Бях си махнала скапаната вратовръзка, защото в часа на мистър Самюълс беше отвратителна жега, а той отказваше да отвори прозорците, заради шума от колите (при все че всички получихме топлинен удар — или почти). Та аз оставих мисис Фишър да ми дрънка глупости на главата, задето не съм носела униформа в рамките на училището, а междуременно ми се искаше (и не за първи път) да се преместя в училището Хайгейт Ууд, или в някое от другите наоколо, където не се налагаше да ходя със скапана униформа.

Най-накрая мисис Фишър сложи край на натякването си и аз се измъкнах навън, където Санди трябваше да ме чака и да изслуша оплакването ми колко нечестно е всичко.

Бутнах тежката централна врата и я видях да си бърбори с обичайните заподозрени Кло, Джен, Салма и Кели. Докато слизах по стълбите, момичетата ми магнаха и бавно се отправиха по тротоара в посока Крауч Енд Бродуей.

— Та какво прекрасно нещо имаше да ти каже мисис Фишър? — ухили се Санди, когато я застигнах.

— Дъра-бъра, разочаровам училището, дъра-бъра, държа се неуважително, дъра-бъра, да си оправя поведението — взех да се шегувам аз и да кокоря очи.

Освен че хич не ми беше до шеги, бях обидена и ядосана, заради несправедливостта и дребнавостта на цялата история.

— Не й се връзвай, дърта скапана вещица — взе да ме успокоява Санди и ме хвана за ръка, докато пресичахме улицата.

Почувствах се малко по-добре. Нали затова са най-добрите приятелки?! Да ти кажат, че тъпите учителки са дърти вещици. Стиснах Санди за ръката и й се усмихнах.

— Права си — кимнах, щом стъпихме на отсрещния тротоар.

Сега, когато вече бяхме на безопасно място (т.е. не се налагаше да внимаваме за профучаващите коли и автобуси), погледнах през рамо и забелязах отдалечилите се фигури на другите пи приятелки.

— Та къде отиват Кло и останалите?

— В „Кентъки Фрайд Чикън“ — отвърна Санди.

Изведнъж се слисах. Откога момичетата отиваха в „Кентъки Фрайд Чикън“, без да ни питат дали и ние не искаме да се присъединим?

— Е, много благодаря за поканата! — изръмжах аз, поглеждайки назад, а в гърлото ми се надигна обида.

Най-напред мисис Фишър ми се нахвърля и ме кара да се чувствам като убиец или нещо такова, след това така наречените ми приятелки се държат студено с мен, а Санди...

Е, оказа се не съвсем така.

— Абе, те ни поканиха — каза Санди дълбокомислено.

— А?

— Но аз им обясних, че там не ни харесва.

Моля? Кога съм казала, че не ми харесва? Докато се паникьосвах, че съм извършила престъплението да си махна вратовръзката? След такова преживяване няхах нищо против да се позабавлявам, като например се помотая с приятелки...

Естествено, не казах нищо на глас (добра съм, когато споря на ум). Наместо това, промълвих една-единствена дума.

— Защо? — объркано попитах Санди.

— Ами, помислих си, че ще ни е много по-добре да сме си само двете — усмихна се тя и отново ме стисна за ръката. — А и без това се чувствах странно, след като днес Кло и Джен ми се присмиваха.

— Ама, казах ти вече — възпротивих се. — Не ти се присмиваха. Никой от нас!

— Както и да е — неубедително вдигна рамене Санди. — Давай да ходим — ще си вземем чипс от магазина и ще идем у вас!

Охааа! Чипс и домашно по физика. Някак си не можеше да се сравни с това да повисиш с приятелки и да се посмееш.

Въобразявах ли си, или Санди а) параноясваше; б) съвсем се залепваше за мен?

ГЛАВА 7

ДОВЕЧЕРА, МАТЮ, ЩЕ БЪДА...

— Гледайте! — ухили се Кайра, която държеше в едната си ръка истински ужасна полиестерна рокля на някакви мъглявини.

С другата си ръка стискаше количка за пазаруване на избелели карета, а на главата си носеше нещо като шапка в бонбоненорозов цвят.

— И на какво ще се правиш? — попитах я.

Беше сряда вечер и току-що в училище официално обявиха, че мистър Башир е одобрил идеята за Маскарад следващата седмица. Та със Санди бяхме решили да обиколим магазините за дрехи втора употреба с цел да попаднем на някакви подходящи костюми. А Кайра се самопокани да дойде с нас.

— На старица с истински лош вкус! — каза Кайра на твърде висок глас. — Единственото, което ми трябва, за да довърша тоалета, са онези кошмарни вълнени боти с ципове отпред! Я, ми ги подай, Али!

Усмихнах се, но не се протегнах за ботите — вече виждах мръсните погледи, които ни хвърляха възрастните дами в магазина...

— Какво ще кажете за това? — дочух гласа на Санди.

С Кайра се обърнахме и видяхме приятелката ни с чифт адски нелицеприятни големи очила на носа и с мрачно сако от туид. Беше направила такава кисела физиономия, сякаш подушваше миризмата на акано в опасна близост.

— Мисис Фишър! — избухнахме с Кайра, тутакси разпознавайки във вида на Санди извънредно противната (и извънредно старомодна) класна вещица. Имам предвид — класна ръководителка.

И трите започнахме да се кикотим, в резултат на което към нас полетяха още мръсни погледи от страна на не особено младите клиентки, както и на жената зад щанда. Не можех да се спра, а и ми беше приятно да се посмея, след като бях толкова раздражена през по-голямата част от деня. Т.е. раздражена от Санди...

Знам, че това звучи грубо, но ми дайте минутка, за да ви обясня. Представете си следната сцена: часът е девет без пет сутринта и с Кели и Салма се мотаем в коридора, преди да влезем в час по френски. Никоя от другите ми приятелки все още не се е появила. В този момент пристига Санди, нахилена и доволна от себе си. При което казвам: „Какво става с теб?“ и умирам да разбера защо е толкова накефена. „Виж!“ — отвърща тя и се приближава към нас, като леко се завърта. Косата ѝ! Цялата ѝ коса е на малки плитчици — също като моите. „Толкова ти ги харесах, че реших и аз да си направя! Отне ми цяла вечност и беше наистина трудно. Използвах две огледала!“.

Не ми пукаше колко трудно е било и колко огледала са ѝ били нужни... Всичко, за което си мислех, беше как ще изглеждаме като две капки вода и как ще трябва да седим една до друга с едни и същи прически във всички часове. Освен това не преувеличавах — забелязах, че Салма и Кели си размениха погледи, а те ни бяха приятелки. Не исках и да си помислям колко още погледи и кикот ще отнесем от останалите в класа.

Така се и случи, макар че Санди въобще и не забеляза. В междучасието отидох директно в тоалетната и разплетох всичките си плитки.

Огромна грешка.

Нормалната ми коса си беше отпусната и права, но разплетената представляваше кошер от ситни къдрички. Изглеждах като пълна откачалка — сякаш бях с две различни прически едновременно. Паникьосах се и набутах главата си под крана, за да я изправам. След това се опитах да я изсуша под сешоара за ръце, само дето хората искаха да го използват (какви егоисти! Не можеха ли да си избършат ръцете в саката?), а когато най-сетне дойде и моят ред, сешоарът започна да прекъсва, звънецът удари и се наложи да се върна в клас с полумокра, полусуха, полуправа, полукъдрава прическа. Та ето откъде тръгна раздразнението ми.

— Защо си махна плитките? — попита ме учудено Санди в момента, в който учителката ни връщаше поправените домашни.

— Някои вече бяха тръгнали да се разплитат — излъгах аз.

Смешно беше, но без значение колко вкисната бях, задето приятелката ми изкопира плитките, не можех да ѝ го кажа в лицето, точно както не можех да ѝ се развикам, че настани пижамата и гащите

си в моето чекмедже, или пък да ѝ обърна внимание колко е залепена за мен. Просто тя е най-добрата ми приятелка и обикновено е много мила и сладка... Как да ѝ се скарам? Може да стане голям скандал, тя да се разреве, а аз да не мога да понеса това.

На обяд се прибрах вкъщи, оправих косата си и се почувствах доста по-добре. А и след официалната обява на петъчния Маскарад почти цялото ми раздражение от Санди отшумя. До този следобед, когато я видях да се нацупва в мига, в който Кайра се самопокани да дойде с нас из магазините за втора употреба. Залепването ѝ за мен отново си пролича, сякаш искаше да бъдем винаги само тя и аз. И никой друг... Това ме вбесяваше.

Та точно затова ми беше толкова приятно да се посмея с Кайра и Санди в магазина и да видя, че най-добрата ми приятелка е възвърнала чувството си за хумор и се държи нормално (доколкото това е възможно, когато си облечена като мисис Фишър), което си беше истинско облекчение.

Нито продавачката, нито някоя от ядосаните клиентки спуска балона на щастливия ни кикот. Стори го мобилният телефон на Кайра, който се раззвъня изведнъж.

— Гррр — изръмжа тя и взе да рови из чантата си. — Надявам се, че този път не е Рикардо. Постоянно ми праща съобщения. Толкова ли не разбира, че не искам да му отговарям?

Опа.

Бях толкова заета да мисля за други неща през последните няколко дни, че изцяло забравих за Ричи/Рикардо. Ами ако наистина той звънеше на Кайра? Усетих в мен да се надига вина.

Но как е възможно? — питах се аз. Нямахме за какво да се чувствам виновна. Нищичко не бях направила с Ричи/Рикардо. А и продължавах да не знам какво точно иска от мен, предвид че Били не се беше обадил да ми даде допълнителна информация.

Опитвах се да убедя себе си — след като тормози Кайра по телефона, това определено би трябвало да означава, че желанието му е да се събере отново с нея (т.е. определено няма намерение да ме кани на среща). Така че трябваше да се радвам, задето мистерията се разбули. Надявах се.

Предполагам... ами, предполагам, че почувствах вина, защото нищичко не бях споменала на Кайра. И продължавах да се усещам

неловко при мисълта, че тя разговаря с бившето си гадже, докато аз се мотая наоколо. Беше прекалено странно.

— О-хо — измърмори Кайра, след като погледна светкащия номер върху екранчето. — Майка ми е...

... Слава богу.

Отпуснах с облекчение раменете си. Родител беше, а не някакво си бивше гадже, което се опитваше да въвлече приятелката на приятелката си в кой знае какъв сложен план или интрига.

Облекчението ми не продължи дълго обаче, тъй като забелязах лицето на Кайра.

Мръщеше се с всичка сила и макар да произнасяше единствено думи като „да“, „не“, „но“ и т.н., беше очевидно, че наум ругае.

— Добре, казах — добре! — почти извика Кайра, при което всички в магазина за милионен път се обърнаха към нас с подозрение.

— Какво става? — попитах аз, след като приятелката ми затвори телефона.

— Майка ми... Това става — измрънка тя, окачи боклучавата рокля обратно и остави бонбоненорозовата шапка на лавицата. — Извинявайте, ама трябва да тръгвам...

И с тези думи си тръгна, като в последния момент се сети, че продължава да влачи карираната количка. Захвърли я наскреда магазина и се втурна към вратата.

— Брей, чудя се какво ли става с майка ѝ този път? — казах на Санди.

Знаехме, че майката на Кайра има някакъв проблем с алкохола, но нито една от нас не знаеше нищо повече.

— Горката Кайра! — въздъхна Санди. — Знам как се чувства...

Изгледах я и се запитах какво ли пък трябваше да означава този коментар. Доста беше тъп. Вероятно на Санди страшно ѝ беше писнало от скучните ѝ и вечно загрижени родители, но това не можеше да се сравни с проблема да си имаш алкохолик вкъщи, нали така?

Изведнъж желанието ми за пазаруване се изпари — вече не беше забавно.

— Знаеш ли какво, и аз мисля да се прибирам. Ще се видим утре, нали? — забързано казах, преди Санди да се самопокани у нас за седемнайсети път тази седмица...

На път за вкъщи, разбира се, се почувствах ужасно виновна, задето толкова се бях нахъсала срещу Санди.

Що за най-добра приятелка бях? Не особено мила — мрачно реших.

ГЛАВА 8

ПИЛЕШКИ АКЪЛ...

— Някой да иска още болонезе? — попиша баба, готова да надигне голямата купа в средата на масата.

Всички поклатихме глави в отрицание. Този четвъртък баба беше сготвила тонове храна и вече бяхме претъпкани.

— Ама не го изхвърляй, бабо! — намеси се Лин, точно навреме, за да я спре пред кофата за боклук, където търпеливо чакаше Ролф.

— Защо не? — попита баба и се втренчи в Лин през очилата си с тънки златни рамки.

Ролф тихо изскимтя и насочи нослето си към храната, която беше толкова близо до него и същевременно с това все още толкова далече...

— Можеш да сложиш малко в кутия, че Али да занесе на Санди! — сухо продължи Лин. Последните два дена не е вечеряла у нас и сигурно това ѝ липсва!

— Ха-ха! — присмях се на сестра си.

Брей. Семейството ми започна постоянно да се подиграва с вечното присъствие на Санди вкъщи, което показва, че нещата не вървят на добре. Всъщност аз сама стигнах до извода, че напоследък точно в това може би е проблемът. Вероятно Санди не е необикновено прилепваща се, а просто прекалено често се виждаме двете. Наистина не исках да се изпокарам с най-добрата си приятелка, затова и бях решила да се опитам да извоювам малко повече пространство за всяка една от нас, което означаваше на първо време да не я каня повече на вечеря тази седмица.

— Колко е голямо? — попита Тор.

Добре. Зарадвах се, че брат ми смени темата. Дори и да не си спомнях за какво точно ме пита той.

— Кое колко е голямо? — втренчих се в жалните му кафяви очи.

— Нещото.

Аха, нещото. Сетих се.

— Ами, горе-долу толкова — отвърнах, като загребах спагети от чинията си и ги вдигнах във въздуха.

— За колко голяма птичка е?

— За всякакви големини — измърморих и натъпках в устата си спагетите, с които бях извършила демонстрацията. — Но номерът е, че става за всякакви хора, които живеят във всякакви видове къщи. Не всеки си има градина, но абсолютно всички имат первази на прозорците!

Беше четвъртък вечер и аз осведомявах семейството си как върви фантастичното ми изобретение.

— Та значи изобретяването на Птича Хранилка за Перваз трябва да те направи богата? Може би скоро ще видим купища от тях да се продават в градинския център на Палата Александра? — ухили ми се татко, а по наболите му с брада страни се образуваха трапчинки.

— Не знам — усмигнах се в отговор.

Малка вероятност. Вече изглеждаше рисковано, дето се наех да изработя този първи прототип за благотворителния панаир, при все че се състоеше само от шест дъсчици. Прилошаваше ми при мисълта да направя още един...

— С голямо нетърпение чакам да видя изобретението — подкрепи ме баба. — Всъщност очаквам да видя какво е направила всяка една от вас.

— Ще дойдеш ли на панаира, бабо? — попитах я с надежда.

Това беше последното, с което учителите ни проглушаваха ушите — караха ни да разпространяваме информацията за проклетия панаир. Защото нямаше голям смисъл да изработим предметите, след което да няма кой да ги купи...

— Разбира се — кимна баба царствено, сякаш беше коронована особа, поканена да открие събитието („Посвещавам този благотворителен панаир на милото момиченце е ужасното костно заболяване, което никой не може да произнесе, и официално го откривам!“).

— А Станли ще дойде ли с теб, бабо? — уж между другото попита Лин с лека усмивка.

— Може би да, може би не. Още не съм го питала — опита се да прозвучи небрежно баба, но съвсем определено страните ѝ порозовяха.

Изглежда продължаваше леко да се смущава пред нас, когато стане дума за гаджето й Станли.

— И някой от вас да вземе утре от училище един плакат — бързо се намеси татко и ни погледна през масата с Лин и Роуан, преди баба да се раздражни. — Ще си го сложа в магазина, тъй като самият аз няма да мога да дойда.

— Но това няма да става за големите — изведнъж се обади тъничък глас.

Петима объркани възрастни се вторачиха в Тор, питайки се какво има предвид.

А самият той беше вперил поглед в мен.

— Какво няма да става за големите? — намръщих се аз.

— Виж!

И Тор завъртя полупразната си чиния, за да ми покаже нещо.

Втренчих се в един дълъг спагет, който беше застанал така, че образуваше нещо като усукан кръг. В края на чинията се виждаше друг спагет, който пък бе разделен на части и изписваше малка буква „Т“.

— Хмммм... — измърморих аз, преструвайки се, че изучавам творение на модерното изкуство. — Много дълбочина и енергия има в това... току-виж спечели следващата награда „Търнър“!

— Но това е гълъб! — въздъхна Тор, сякаш беше очевидно за всеки, който има поне половин мозък в главата си. Какъвто не бе моят случай. Естествено.

— Кое е гълъб? Този кръг ли? — попита Роуан, като стана от масата, за да види по-добре творението от спагети. — Ооо, да, сега го виждам. Много добре, Тор!

— А тази част — продължи брат ми, като посочи буквата „Т“, — е птичата хранилка за перваз!

— Ох — кимнах аз тъпо, съзнавайки, че с творбата си Тор иска да каже нещо важно.

— Виждаш ли? — попита той като сочеше с пръст ту гълъба, ту „Т“-то.

— Хм, не — предадох се.

— Много е голям!

— Аха, разбрах! — заяви татко.

Ох, добре. Радвам се, че все пак някой схвана. И вероятно може да ми обясни за какво става дума.

— Хранилката ще е твърде малка да издържи теглото на големи птици като гълъбите! — разясни татко ситуацията.

— Може всички да паднат и да се наранят, както се случи с мен! — възкликна Тор и посочи челото си, където се беше образувала зачервената цицина.

— Олеле, нали знаеш какво означава това, Али? — попита ме полусериозно Лин от другия край на масата.

— Какво?

— Трябва да нарисуваш малък знак на хранилката — обясни тя, присвивайки зелените си очи. — И на него ще пише „Ограничение за тегло: три лястовички!“.

— Мда — изкиска се Роуан. — И още един знак отдолу: „фирмата не поема отговорност за телесни повреди на дебели гълъби, които са кацнали тук!“.

Сестрите ми избухнаха. Баща ми се задави със спагетите. Дори и баба започна да се хихика. Само Тор седеше сериозен и обиден, че никой не взема на сериозно сигурността на гълъбите.

На входната врата се позвъни.

— Чудесно! Това трябва да е Били — изскърцах със стола си аз и напуснах масата и изнервената атмосфера.

— А може да е служител от общината, който отговаря за здравето и сигурността на птиците и идва да провери производството на опасно малки хранилки! — чух Лин да вика след мен, докато тичах да отворя вратата.

— Да вървим в стаята ми — казах на Били веднага щом влезе.

— Първо ще мина да кажа добър вечер...

— Не, недей — заявих аз, бутайки го далече от кухнята и към стълбите. — Тази вечер всички са много изтъпели.

— Защо?

— Защото такава е семейството ми — вдигнах рамене и го последвах нагоре.

— Хей, слушай какъв скандал стана днес след училище! — обърна се Били и ме изгледа развълнувано.

Виждате ли? Точно от това имах нужда — от куп глупави клюки. Обичах Санди, но точно в този момент исках да побърборя с някого, който не е параноичен, не оставя половината си принадлежности

вкъщи и на когото не би му хрумнало да сплита косата си на плитки като моите.

Но преди Били да започне да ми разправя за скандала след училище (и да ме информира за ситуацията с Ричи/Рикардо), телефонът се раззвъня.

— Аз ще го вдигна, а ти върви в стаята ми — казах на Били и затопурках обратно по стълбите.

— Ало? — взех слушалката в очакване да чуя гласовете на някой от приятелите на сестрите ми (надявайки се това да е Алфи, който търси Лин — оправдание да поговоря с най-прекрасното същество на планетата, при все че не виждам какво бих могла да му кажа, освен „Почакай, ще я извикам ей сега!“).

— Здравсти, Али! Аз съм.

Ох, не бях чувала този глас откакто... откакто преди два часа се прибирахме заедно след училище.

— Здравсти, Санди — отвърнах. — Какво става?

Дотук с извоюването на собствено пространство.

— Ами нищо... Нещо ми беше скучно и реших да ти се обадя да видя как си.

— Тъкмо вечерях.

— Аха. Какво?

— Болонезе.

— Ааа? По-добре да бях дошла у вас. Нашата вечеря беше отвратителна.

Хм... май Лин се оказа права с предложението да приберем остатъка от спагетите в кутия. Чудех се, дали все още не е късно да спася огризките от кофата за боклук. Или от Ролф.

— Слушай, Санди, може ли да ти звънна малко по-късно? — попитах аз. — Тъкмо дойде Били.

От другата страна на линията се възцари кратко мълчание, след което чух приятелката ми да казва с равен, почти обвинителен глас:

— О, не разбрах, че ще се виждате тази вечер.

Какво й ставаше? Разрешение ли трябваше да й искам, преди да поканя Били? Освен това го виждам един, най-много два пъти в седмицата, докато със Санди се гледаме по милион пъти на ден. За какво тогава се тревожи толкова? И още нещо — с удоволствие бих се

виждала по-често с тях двамата едновременно, само ако се постаряха да се разбират малко по-добре един с друг.

— Виж какво, съжалявам, но трябва да обърна внимание на Били — повторих аз, като съзнавах, че звуча, все едно ѝ се извинявам, което допълнително ме ядосваше. Преди всичко, Санди ме караше да се чувствам без вина виновна.

— Добре, върви да се забавляваш с Били — заяви тя с треперливия си глас.

— Санди? — опитах се да разбера какво ѝ става.

— Чао!

Това беше всичко — затвори ми телефона.

Добре, стига толкова — реших аз. Щом е решила да се цупи като седемгодишно момиченце, аз няма да си го слагам на сърцето.

Вече си имах едно седемгодишно хлапе вкъщи, с което да се занимавам. А и Тор не беше от тези, дето много се цупят. Не ми трябва още един.

Качих се обратно по стълбите в очакване да си подрънкам глупости с прекрасния си шантав приятел, който не създаваше усложнения.

ГЛАВА 9

ВДИГА СЕ ПАРА

Санди отново го направи. Добре де, изглеждаше леко смутена, когато седна до мен в първия час на следващия ден, но извън това се държеше, все едно нищо не се е случило. А аз — като малодушно същество — се държах по абсолютно същия начин.

След още три часа дойде време за трудово обучение и през цялото време Санди бърбореше, като че ли нямаше и най-малък проблем помежду ни, докато аз се опитвах да поставя глупавата хранилка така, че да не се накланя на една страна като кулата в Пиза по време на ураган.

— ... и мама каза — „Хайде! Дояж си пудинга!“ — разправяше ми Санди. — Но знаеш ли какво, просто не можех. И тогава ѝ викам: „Остави ме на мира, мамо! Престани да се държиш с мен като с дете!“

Хм, странно. И аз си мислех за Санди точно това, и то предишната вечер...

— А как реагира тя? — попитах и наместих своите суперсекси пластмасови очила (само да можеше да ме види Алфи... щеше да полудее от страст!).

— Ами, наду се, обиди се и се прибра в кухнята.

Санди изглеждаше доста доволна от себе си. Което беше странно. Може и да се оплакваше пред мен от родителите си, но никога не се беше държала ужасно с тях. Знаем, че има хора, които се карат с майките и бащите си, но Санди съвсем определено не попада в тази категория.

Или поне досега.

— А ти какво направи? — попитах я, докато наблюдавах изключително скучната, но пък правилна лавица, върху която работеше.

(Правилна... това ми харесваше. За момент се запитах, дали ще ми я продаде, за да мога да участвам с нещо в благотворителния панаир, на което хората няма да се присмиват. Но се сетих, че всички в

класа ми ще знаят, че е направена от Санди, т.е. ще бъде разкрита. Кофти...)

— Нищо не направих — вдигна рамене Санди и скръсти ръце. — Продължих да гледам телевизия. Така де, заслужи си го...

Не бих искала да имам мисис Уолкър за майка. Прекалена маминка е (от тези, дето плюят в кърпичката си и ти обърсват муцуната на публично място). Освен това църка и хвърка през цялото време. (Всъщност, ако сте гледали филма „Бягството на пилето!“ спомнете си за Бабс — смахнатата кокошка, която постоянно клопа и плете разни нещица — и ето ви майката на Санди.)

Но при цялото си църкане и тревоги мисис Уолкър все пак е доста симпатична. И всеки път, когато я видя да гушка и целува Санди (което се случва постоянно), се чувствам малко странно, сякаш ми се приисква мама да е наоколо, за да прави същото...

Та когато Санди започна да плюе по нея, просто застинах на място.

— Защо майка ти да си го е заслужила? — присвих очи сред облака дървесен прах.

(Докато говорех, с всички сили се опитвах да извадя един разклатен пирон от хранилката, при което очилата ми се замъглиха. Може би трябваше да изобретя Чистачки за Очила, наместо скапаната Птича Хранилка за Перваз.)

— Нямаш си представа, Али, как се държи напоследък — каза Санди и през лицето и премина невидим черен облак. — И тя, и татко.

— Какво имаш...

Последната дума от въпроса ми трябваше да е „предвид“, но не я произнесох. Санди ме прекъсна и лицето ѝ изведнъж светна.

— О, исках да ти кажа — ще боядисам стаята си този уикенд. Повръща ми се от това бебешко розово. Искаш ли да ми помогнеш?

Аха. Схванах. Не искаше повече да говори срещу майка си и баща си в клас, защото някой можеше да ни подслуша. (Не беше единствената. Кайра също си мълчеше по повод обаждането на майка си предния ден, заради което изхвъркна от магазина за втора употреба.)

— Разбира се, че ще дойда да ти помогна! Много ще е забавно! — уверих я.

Всъщност тази новина доста ми хареса. Стаята на Санди от много, много, много време плачеше за редекориране. Единствената причина, поради която приятелката ми все още не беше предприела такава, бе фактът, че родителите ѝ намираха розовия цвят на всички стени за изключителен и неповторим. (По-скоро непоправим.)

Бях доволна и защото след седмица залепване и цупене Санди най-сетне беше решила да извърши нещо смислено. Така че — естествено — щях да грабна четката и да ѝ помогна.

— Мислех си да го направя в неделя — ако ми помогнеш и ако започнем отрано, ще се справим до вечерта. Удобно ли е за теб? — премигна въпросително Санди.

Да видим... обяд с принц Уилям, шопинг с Бритни Спийърс в Ню Йорк, глезене цял ден в свръхлуксозен спацентър с Кайли Миноуг...

Не, нямах такива планове, така че по всичко изглеждаше, че в неделя съм свободна. Освен, разбира се, една малка подробност. Малка подробност с бейзболна шапка.

— Няма проблем — вдигнах рамене. — Само ще трябва да разкарам Били, но той няма да има против.

Даже през замъглените си очила забелязах как в този миг Санди тайничко се усмихна на себе си...

ГЛАВА 10

РИЧИ/РИКАРДО РАЗБУЛВА МИСТЕРИЯТА...

— Не прави така, Тор! — казах аз и бутнах пръчката с перата далече от носа си.

Беше събота сутрин и с брат ми се шляехме на връщане към къщи след традиционното ни седмично зареждане от магазина за домашни любимци. След като бяхме награбили всички необходими неща като храна за риби и слама за хамстерите, Тор успя да привлече вниманието ми върху не-необходимите неща и в крайна сметка платих почти две лири за черна пластмасова пръчка с ослепителни розови пера на върха.

Според Тор беше повече от очевидно, че пръчката с перата, която в момента буташе в лицето ми, е любимата играчка на котките, а последната бе изчезнала по мистериозен начин преди няколко седмици. Всъщност, когато ми каза това, изведнъж осъзнах какво се е случило с предишната пръчка. Една нощ се бях събудила от хрупане под леглото си, а когато се наведох да разследвам случая, видях как Уинслет ме гледа с обезобразено парче пластмаса в зъбите и пух от ослепителни розови пера, полепнал по носа и лапите й. В този момент нямах представа какво точно е изхрупала — единствено бях доволна, че не е някоя от маратонките ми. Затова отново си легнах.

— Гъди-гъди! — изкиска се Тор и този път вкара перата в ухото ми.

— Тор, това ме дразни — заявих и издърпах пръчката от ръцете му, както си вървахме.

— Ролф харесва, когато му правя така — нацупи се Тор.

— Да, но Ролф е тъп.

— Не е! — започна да го защитава брат ми.

— Е! — засмях се аз. — Толкова е тъп, че се опитва да яде пчели!

Вярно си беше. Всяко лято историята се повтаряше: Ролф излиза в градината, забелязва пчела, сграбчва я с уста, сякаш това е вкусна хвърчаща кучешка храна и в крайна сметка се оказва при ветеринаря с ужасно ухапан език. Никога не му идва акълът.

— Как е Фреди? — попитах, опитвайки се да разсея Тор от темата за котешката играчка, като го разговоря за любимия му съученик.

— Ужасен.

— Как така ужасен? Чувства се ужасно, или смяташ, че самият той е ужасен?

— Смятам, че е ужасен.

— Защо?

— Казва, че сега Чармен е най-добрата му приятелка — вдигна рамене Тор.

Тор и Фреди често се сдърпват и също така често отново стават най-добри приятели.

Добре знам, че две момчета, които се карат по типичния за седемгодишните начин, са далеч по-различни от мен и Санди. Но казаното от Тор ме накара сериозно да се замисля. Нещо в неразривната ни връзка започваше леко да се разклаща, а аз съвсем не можех да схвана какво точно е то. Определено обаче, имаше общо с ревността на Санди към мен и Били.

Последното, което исках, беше да се карам с нея по този въпрос, но реших, когато останем насаме, за да боядисваме стаята ѝ, да поема риска и да подхвана тази тема.

Ако се удаде случай.

Може би.

Ох, защо не вземе да се стегне това момиче, че да не ми се налага да се чувствам неудобно.

С Тор вече бяхме стигнали вкъщи, където Ролф и Уинслет тъкмо основаваха комитет по посрещането с вой и лай, докато се опитвах да изровя ключовете от входната врата с ръце, пълни с найлонови торбички и пръчки с пера.

В момента, в който напипах студения метал на ключовете, вратата се отвори отвътре и ни връхлетя облак от косми и преплетени лапи.

На прага се прозяваше Роуан, облечена, или по-скоро съблечена, в своята бяла памучна викторианска нощница.

— Дай да хвана — предложи тя и протегна ръце, за да поеме торбите с продукти за домашни любимци. — Ооо, колко е хубаво!

Разбрах за какво говори — за пръчката с ослепителните пера, която несъзнателно размахвах във въздуха, сякаш бях малоумната кралица на феите. Трябваше да се сетя, че Роуан ще си падне по това.

— Рано си станала! — отбелязах аз, влязох навътре и дадох пръчката на Тор.

През уикендите Роуан пропуска сутрините. Докато всички останали ставаме, вдигаме врява и се надвикваме с радиото, телевизията и лудуващите кучета, Роуан блажено си спи и сънува сънища, целите в блестящи пайети. Най-вероятно.

— Телефонът ме събуди — прозя се тя и затопурка боса пред нас по коридора по посока на кухнята и килера, където седяха храните за домашните любимци и т.н.

— Аха. И кой беше? — попитах аз, нетърпелива да стоваря тежките чанти, от които пръстите ми вече бяха посинели.

— Някакво момче те търсеше.

Замръзнах, както си седях на един крак, и не успях да довърша крачката си. Тор се изненада от неочакваната ми поза, приближи се зад мен и ме побутна.

— Добре ли си? — обърна се Роуан при звука „Оффф“, последван от тупването на шумолящите торби.

— Да, напълно — кимнах, опитах се да се изправа и да застана малко по-стабилно. — И кой беше?

— Някакво момче на име... чакай — записах си го — каза Роуан, остави чантите, които носеше, на пода в кухнята, и взе от масата някаква хартийка.

— Е? — изскимтях аз, неспособна да удържа на напрежението.

— Хм, мисля, че се представи като Рики — намръщи се Роуан над собствения си почерк.

— Имаш предвид Ричи?

Обожемой. Беше се обадил. Не мислех, че някога ще го направи.

— Ричи... да, май беше Ричи — кимна сестра ми. — Както и да е, пита, дали можете да се видите днес в два часа на ледената пързалка до Али Пали.

Точно в този миг бях истински доволна, че Роуан а) не обича да си пъха носа в чужди работи б) е все още сънena. Защото в противен случай нямаше да ми се размине лесно, особено при положение, че лицето ми беше порозовяло, както ослепителните пера върху новата котешка играчка...

Добре, ето и моята дилема...

Ако Ричи/Рикардо искаше да разговаря с мен за Кайра, защо просто не беше оставил телефонния си номер с молба да му се обадя като се прибера? Ако искаше да разбере, дали има шанс с приятелката ми, можеше просто да поговорим по телефона, нали така?

Само че сега настояваше на лична среща. Почти като... любовна среща. Аууу — ами ако глупавото ми подозрение се окажеше вярно? Ако искаше да ме покани да излизаме? Какво точно щеше да ми каже? Какво аз щях да кажа? Защо отново започвах да се тревожа, побърквам и вълнувам?

След като нещата бяха стигнали дотук, усещах, че съм прекалено нервна, за да го видя насаме. Трябваше ми подкрепа. Нуждаех се от това, което баба нарича „чапероне“. Така че...

— Може ли сладолед?

— Абсолютно — кимнах аз, когато с Тор приближихме кафенето на входа на ледената пързалка до Палата Александра.

Не виждах Ричи/Рикардо, но това вероятно се дължеше на слепота, предизвикана от стрес. Знам си аз.

— Ти ще се пързаяш ли? — погледна ме Тор.

Шегуваше ли се? Не можех да ходя с обувки на токчета, да не говорим за ботуши с кънки.

— Не, само ще те гледам. Докато говоря с моя... хм, приятел.

— Той тук ли е вече?

— Не мисля.

— Може ли малко пари?

— За какво?

— За ботуши.

— Ъх, разбира се — изломотих аз и взех да пребърквам джоба си за монети, за да взема под наем ботуши.

И така, започнах да гледам как Тор се върти по леда, докато замръзвах на пластмасовата си седалка, вцепенена от безпределен страх.

Тор изцяло ме забрави. Додето чаках „приятеля“ си, той вече беше хукнал по леда, за да види някакво свое другарче от училище на име Даниел.

— Здравсти, Али — чух Ричи/Рикардо да мънка.

Ау, дори нямах понятие, че знае името ми.

Обикновено се обръщаше към мен с „Хей, ти...“, или „Хей, ти, приятелката на Кайра.“

Всъщност, да ме нарича Али, ми се стори прекалено интимно.

— Благодаря ти, че дойде — изкашля се нервно той.

— Няма проблем — измърморих аз, събрала кураж да го погледна в очите.

Честно казано, разбирах защо Кайра си е паднала по него. Още преди да го видя първия път, тя ми беше казала, че е сладък, все едно свири в момчешка банда. (Всъщност, ако се замислите, в момчешките банди е пълно с доста грозни типове и само един или двама симпатяги на първа линия. Вгледайте се следващия път в някоя от класаците по телевизията и ще разберете какво имам предвид. Съотношението е: 3-ма грозни на 2-ма хубави.)

Тъкмо докато зяпах неоспоримо сладкото лице на Ричи/Рикардо, се чу едно тъпо туп, тъй като Тор с всичка сила се тресна в стената на пързалката, точно до нас. Задъхан, той се облегна на парапета и се втренчи в „приятеля“ ми.

— Ей, омитай се, хлапе! — озъби се Ричи/Рикардо на брат ми.

Аха... Сетих се защо никога не го бях харесвала. Сладък отвън не означава задължително сладък отвътре.

— Това е брат ми — казах му сухо и нервността ми се изпари при мисълта, че си имам работа с грубиян.

— О... така ли. Както и да е — вдигна рамене Ричи/Рикардо.

Тор присви очи насреща му и безмълвно го изгледа. Това беше от онези погледи, които често влудяват Били и заради които той нарича Тор „детето призрак“. Изглежда и Ричи/Рикардо се побърка по същия начин.

— Искаш ли да идем... да си вземем по една кола, или нещо друго — попита той и посочи кафенето.

Толкова бях замръзнала, че можех да изпия цял казан чай, за да се сгрея, но не исках да се съгласявам, само защото Ричи/Рикардо го е предложил.

— Не, тук съм добре — отвърнах и се опитах да спра да тракам със зъби. — Трябва да хвърлям по едно око на Тор.

— Тор! — повтори Ричи/Рикардо, надсмивайки се над името на брат ми.

Добре, знам, че името звучи необичайно, но не познавам някой, който да му се е присмял и да е оживял след това. С всяка секунда харесвах това момче все по-малко.

— Да, казва се Тор. А ти за какво искаше да ме видиш? — строго попитах, докато Тор ни гледаше и двамата.

В този миг с Ричи/Рикардо се случи най-странното възможно нещо. Надутото му лице изведнъж се натъжи до степен, до която реших, че ще ревне.

— Тя няма да ме изслуша — измънка той, като сведе глава, все едно говореше на обувките си.

— Кайра ли? — подканих го аз.

— Наистина... ама наистина искам да си я върна, Али, но тя не отговаря на обажданията ми.

Знаех това. Нали бях там, когато тя ми го каза.

— Ти си най-добрата ѝ приятелка — продължи да мънка той.

Бях ли наистина? Като се замислех, в Крауч Енд ѝ бях най-близка, макар че все още имаше много неща, които не знаех за нея.

— И тъй като си ѝ най-добрата приятелка, моля те да ми направиш една услуга...

— Каква? — намръщих се над главата му, която все още беше забита в бетонния под.

— Искам от теб да вземеш това — каза той, извади от джоба на якето си една касета и ми я подаде.

— Но аз никога не съм ходила у тях. Имам предвид, знам улицата, но не и номера.

— Аз го знам. Е, и аз не съм ходил там, но знам адреса — каза той, като продължаваше да рови в джоба на якето си, откъдето извади изписан лист хартия.

— А защо не ѝ го пуснеш по пощата, след като знаеш адреса ѝ? — попитах го аз, чудейки се какво ли има на касетата.

— 'Щото като разпознае почерка ми, ще го изхвърли.

Взех листчето от ръката му и се спогледах с Тор, който изглеждаше силно впечатлен.

— Виж, ако идеш днес до тях... ще те изслуша — изломоти той,
— а и можеш да я накараш да чуе касетата!

— Дали? — почудих се аз.

Кайра си беше упорита глава. Никога не бях успявала да я убедя да направи нещо.

— Моля те, Али, помогни ми...

Ричи отново беше забил очи в краката си. Отново погледнах Тор, опитвайки се да реша как да постъпя.

Брат ми наблюдаваше Ричи със съчувствен поглед, какъвто обикновено пази единствено за болни животни. Но Рикардо си беше прасе, така че вероятно заслужаваше подобен поглед.

— Трябва да му помогнеш — кимна Тор.

— О! Благодаря ти, Али! — възкликна изведнъж Ричи/Рикардо, вдигна глава и ми се захили, макар че все още не се бях съгласила на нищо. — Хайде, можеш да идеш веднага! Вероятно си е вкъщи!

— Ама не мога! — смотолевих аз. — С Тор съм!

— Аз ще си поиграя с Даниел. А после ще помоля майка му да ме закара до нас! — заяви Тор.

Брей! Тези две момчета, сякаш се бяха наговорили. И така, след кратък разговор с майката на Даниел, аз тръгнах надолу по хълма и по посока на дома на Кайра Дейвис. В ръка държах мистериозната касета.

ГЛАВА 11

ДА ПЕЕШ (КАТО) РОБИ

Добре де, любопитството има много общо с това.

Да свърша услугата на Ричи/Рикардо беше добро оправдание да разбере малко повече за Кайра, дома ѝ и живота ѝ като цяло.

А част от живота ѝ ме гледаше втренчено в точно този момент.

— Хмм, добър ден. Тук ли... ли живее Кайра? — издрънках аз.

Защото вие със сигурност не може да сте ужасната алкохолизирана майка — помислих си на ум, виждайки дребничката усмихната и изключително събрана жена.

— Да — изненада ме отговорът ѝ. — Макар че в момента е навън. А вие сте...?

— Али. Нейна приятелка от училище — отвърнах.

Само да не вземе да ме разпитва — помислих си.

Жената не приличаше много на Кайра, беше много по-дребна, свита и единственото, което ѝ придаваше някакъв цвят, бе перфектно нанесения грим на лицето.

— Али? Не съм чувала за теб. Но така или иначе, Кайра не споделя нищо — усмихна се тя. — Очаква ли те да дойдеш?

Точно толкова, колкото аз очаквах да се окажете мила...

— Хм, не — вдигнах рамене и бързо хвърлих поглед върху дрехите от фирма „Гап“ на мисис Дейвис. — Просто минавах и... ъх... реших да ѝ оставя една касета, която съм ѝ обещала.

Тутакси клепачът ми започна да потреперва. Така ми се падаше, щом лъжех като за световно.

— Ами, заповядай — тя излезе с баща си, но ще се върнат всеки момент.

И ето ме, оказах се в луксозната и модерна кухня на семейство Дейвис (в сравнение с която нашата изглеждаше пълна развалина), пиех кафе и разговарях с чаровната ѝ и усмихната майка, докато Кайра и баща ѝ се върнат.

— Али! — възкликна приятелката ми, застинала от почуда на прага на кухнята.

— Здравсти! — опитах се да се усмихна, макар че се чувствах като крадец или като бясно куче, заради начина, по който ме гледаше Кайра.

Коеето си е малко прекалено, предвид как самата тя се държеше, след като дойде в нашето училище преди няколко месеца. Наистина ме влудяваше, когато се появяваше вкъщи непоканена. И това съвсем не беше всичко. Не можех да я понасям как се превъзнася като драматична актриса и как винаги се надува. Даже си бях помислила в един момент, че е лъжкиня...

И точно сега една подобна мисъл отново се промъкна в главата ми. Преди всичко, мисис Дейвис не се представяше като някаква взискателна и луда алкохоличка, както я описваше Кайра. През тези десет минути, които прекарах насаме с нея, майката се държеше любезно и приятелски, а не кресливо и застрашително. Не пелтечеше, докато ми задаваше въпроси за училище, или за това как се справя Кайра. Отпиваше от чая си, а не обръщаше водка след водка.

Кайра се държеше много странно, заварвайки някого вкъщи, може би точно това беше причината. Че бе измислила цялата тази история за майка алкохоличка в началото, когато се запозна с мен и Санди, а след това се беше почувствала неудобно да си признае, че всичко е било лъжа.

— Бен, това е приятелката на Кайра — Али — усмихна се мисис Дейвис на високия мъж зад дъщеря ѝ. Помислих си, че е добре аз да те представя, тъй като Кайра е твърде недосетлива, за да го направи!

— Здравсти, Али! — засия той, истински радостен да ме види, за разлика от Кайра.

Сега разбирах на кого се е метнала — приятелката ми беше взела ръста и телосложението на баща си, както и медния цвят на кожата му.

— Да се качим в стаята ми — изведнъж каза Кайра, която най-сетне беше намерила гласа си и се бе вторачила в мен с поглед, който излъчваше безпрекословност.

— Добре — кимнах, станах от стола си и двете тръгнахме към вратата. — Благодаря за кафето, мисис Дейвис!

— За мен беше удоволствие — усмихна се майката на Кайра, докато събираше чашите от масата, след което започна да приказва

нещо със съпруга си.

Погледнах Кайра и се зачудих какво ли си мисли.

— Хубава къща! — опитах се да поведе разговор, докато я следвах нагоре по стълбите.

Какво друго ми оставаше да кажа? Може би „Хей, Кайра, между другото, всички тези истории за алкохолизма на майка ти са пълна лъжа, нали?“.

Хм... не. Някак си не можех да изстрелям такова нещо. И да остана жива след това.

— Наистина ли мислиш, че е хубава? Трябваше да видиш предишната ни в Рай — отвърна Кайра през рамо, за щастие неспособна да чуе мислите ми точно в този момент — Беше огромна стара къща, която струваше адски евтино, а татко я ремонтираше във всяка свободна минута. Продадохме я за цяло състояние, когато се наложи да напуснем!

Наложило се да напуснат.

За тогава ли ни разправяше веднъж Кайра? Как през годините е сменила много училища, защото всеки път, когато семейството ѝ се установяло някъде, майка ѝ ги излагала с пиенето си... Мда, след което баща ѝ трябвало да се мести в друг клон на банката, а те да сменят жилището си отново.

Имаше ли нещо вярно в това?

— А ето и стаята ми — каза Кайра, при което ме въведе в огромна светла спалня, пълна с модерни мебели от ИКЕА. — Все още нямам никакви снимки и картини по стените. Първо трябва да се отърва от тези скапани тапети...

Разбирах какво има предвид — тапетите на цветчета никак не подхождаха нито на мебелите, нито на самата Кайра.

— Така ли? Забавно... Утре отивам у Санди да ѝ помогна да пребоядиса стаята си — споменах аз, опитвайки се да звуча естествено, макар че въобще не се чувствах така.

Кайра затвори вратата, след което се подпря на нея и затвори очи.

— Добре ли си? — попитах аз и сърцето ми се разтуптя.

— Мда... слава богу, днес тя е в едно от най-добрите си състояния.

„Тя“ очевидно беше мисис Дейвис, а „едно от най-добрите й състояния“ означаваше, че е трезвена. Прехапах устни и се опитах да разчета изражението на Кайра с цел да разбера, дали казва истината, или пак ми пробутва лъжи.

— Майка ти изглежда... мила — неуверено казах.

— О, да, може да бъде адски мила — въздъхна Кайра, хвърляйки ми многозначителен поглед, след което отиде до леглото си и седна по турски. — Но ела в някои от лошите й дни и ще се срещнеш с доктор Джекил и мистър Хайд.

Изглеждаше, все едно не ме лъже. Звучеше като да казва истината...

— Да оставим това — как така се озова тук? — примигна Кайра.

Можете ли да си представите — изцяло бях забравила за касетата в джоба си, която беше същинската причина да се намирам у Кайра.

— Ами... — започнах аз и извадих касетата. — Спомняш ли си приятеля ми Били?

Кайра сбърчи чело и ме изгледа тъпо.

— Приятелят на Ричи, т.е. на Рикардо. Моят приятел Били. Онзи, с когото искахте да ме запознавате с Рикардо на онова парти?

Кайра започна да се киска при спомена за злощастната среща. Имам предвид — ужасно смуцаващо беше. Да отидете на среща с непознат и той да се окаже най-добрият ви приятел. Брррр... не ми напомняйте.

— Та Били ми каза, че Рикардо искал да говори с мен — смотолевих. — И се видяхме току-що, а той ме помоли да ти предам това...

Приблжих се до леглото и й връчих касетата.

— Не е празна. Направил е компилация специално за теб...

— Ох, моля ви се, няма? — изръмжа Кайра, плюсна се по гръб и хвърли касетата настрана. — Колко пъти трябва да му казвам, че не искам повече да излизам с него?

Може би Кайра имаше право, но заради някакво объркано чувство за почтеност към Рикардо, усещах, че все пак трябва да я изслуша.

Огледах стаята и забелязах върху скрина скъпо изглеждаща сребриста аудиоуредба.

— Хайде, само пет минути, става ли? — предложих аз, прекосих стаята и сложих касетата в гнездото.

— Както и да е, давай... — въздъхна Кайра, която продължаваше да лежи в леглото.

Прегледах всички шикозни бутони, открих нужния и натиснах „плей“.

Зазвуча Роби Уилямс (е, не лично, но той е твърде едър и мускулист, за да се побере в средно голяма уредба) и парчето му „She’s the One“.

— Съжалявам, Рикардо, но аз не съм единствената — измърмори Кайра.

Не изглеждаше особено впечатлена.

— Знаеш ли, не мога да разбера защо хората толкова харесват това парче — ужасно лигаво е. Аз си падам по бърза и шумна музика, а не по съзлививи тъпи балади. И ако Рикардо ме харесваше, както твърди, щеше да е разбрал това — натякваше тя. — Да беше записал нещо като „Нирвана“, или...

Кайра млъкна, изведнъж осъзнавайки какво звучи. Бавно се надигна на лакти и ме погледна. Аз също я погледнах, като не можех да повярвам на ушите си.

След около две минути гласът на Роби беше заместен... от един друг глас — очевидно този на Ричи/Рикардо, самозаписал се на караоке.

В следващия миг изпълнението бе заглушено от воя, който вдигнахме с Кайра. Горкият Рикардо! Едва ли някога вече щяхме да можем да погледнем този глупак в лицето, без да се пръснем от смях...

ГЛАВА 12

ЕДНА ИЛИ ДВЕ ПОДУТИНИ?

Някъде по пътя на връщане от Кайра (докато стряхах минувачите, кискайки се при мисълта за мъчителното и ужасяващо пеене на Ричи/Рикардо) ме озари Велика Мисъл.

Мда, най-накрая разбрах защо се бях почувствала така странно развълнувана при възможността Ричи да ме покани на среща... Всичко се свеждаше до това, че обичам да ме ласкаят.

О, да, доста съм плиткоумна.

Мисълта, че на някого може да му хрумне да ме покани да излезем, ме беше размазала от кеф. И дори нямаше значение дали този някой е Ричи/Рикардо Еспозито, когото съвсем не харесвах. (Не че имаше значение, но той самият достатъчно се харесваше, особено гласа си.)

Жалък тип, нали? Поне не бях жалка като него...

Не можех да спра да се хия при спомена как грачи на касетата. (Освен това ставаше дума за повече от едно парче. На една известна лигава любовна песен Ричи се държеше все едно е на прослушване за „Мюзик Айдъл“, или нещо от сорта.)

— На какво се смееш? — попита ме Тор, който изненадващо излезе от една кола, точно когато приближавах до вкъщи.

— На нищо! — усмихнах му се, след което забелязах майката на Даниел да ми маха.

— Надявам се, всичко е наред! — каза тя извинително. — Имам предвид рибката! Честно казано, прилошаваше ми като я погледна, и когато Тор дойде у нас след пързалката, за да си поиграе със сина ми, и каза, че иска да я вземе...

Представа нямах какво ми говори, докато не видях Даниел да подава помръдващ найлонов плик на Тор.

— Виж! — каза брат ми със сияещо лице.

Погледнах.

И видях златна рибка с много странна подутина от едната страна.

По всичко личеше, че имаме нов пациент в нашата болница за животни.

— Няма проблем — успокоих майката на Даниел и затворих вратата на колата. — Хайде, Тор, да вървим да я представим на котките...

И двамата тръгнахме по пътеката и си влязохме вкъщи, усмихнати при мисълта за изминалия ден.

Кой би казал, че мистериозната среща с идиот като Ричи/Рикардо би ме разсмяла, както нищо друго не бе успявало цяла вечност, а и би станала причина за чудесното приятелство между малкия ми брат и рибката Подутка...?

Нацупена.

Това беше единствената дума, която можеше да опише настроението на Санди, след като ѝ разказах какво ми се е случило.

Когато с Тор се прибрахме вкъщи, я открих да чака в дневната, да гледа някакъв стар черно-бял филм по телевизията и да похапва гризини с Роуан.

— Защо не ми телефонира да ми кажеш, че ти е звънял? — настояваше Санди с наранен и обиден глас.

Погледнах Роуан, която вдигна рамене виновно, заради това, че беше споменала на приятелката ми за обаждането на Ричи/Рикардо по-рано същия ден.

— И си взела Тор с теб на пързалката? — обвинително примигваше Санди.

О-хооо!

Разбира се, това беше нищо в сравнение с начупването ѝ, след като разбра, че съм прекарала целия следобед у Кайра. Дори не се разхили, когато ѝ разправих за Ричи/Рикардо и неговите жалки трели. Роуан се засмя, макар че скоро млъкна, тъй като Санди ѝ хвърли поглед, който означаваше: „Предателка!“

— Съжалявам! — започнах да ѝ се извинявам. — Стресирах се заради обаждането му и въобще не се сетих!

Знаете ли, може би беше точно така. Но ако в този момент тръгнах да анализирам ситуацията, вероятно щях сама да стигна до извода, че подсъзнателно не съм искала да включа Санди в цялата тази вълнуваща история, просто за да не ме полее със студена вода.

Ооо, това звучеше гадничко, но вероятно беше вярно. За нещастие.

— Хм... Санди намина да ти покаже боята, която е купила за стаята си — жизнерадостно каза Роуан, сякаш се опитваше да стопи леда между мен и така наречената ми най-добра приятелка.

— Звънях ти по-рано днес, за да те поканя да дойдеш с мен в „Практикер“ и да ми помогнеш да я изберем — добави Санди, гледайки ме разочаровано. — В крайна сметка отидох сама, след което дойдох направо тук. Предположих, че си се върнала...

Е, не бях.

Брей, какъв ужасен човек се оказвах — ако съдите по големите сини очи на Санди.

— Така ли? — отвърнах с опит за усмивка. — И какъв цвят взе?

— Ето този — каза тя и лицето ѝ просия, докато изваждаше тежката кутия с боя от шумолящата фирмена чанта на „Практикер“. — Хубава е, нали?

Да, хубава беше. Наричаше се „бебешко синя“. Спокойно мога да заявя, че харесвам „бебешко синя“ боя. Главно защото собствената ми стая е боядисана в точно такъв цвят.

Знаете ли какво? Както са тръгнали нещата, ще трябва да разкарам собствената си сянка. Не ми трябва повече. Не и със Санди, която постоянно виси вкъщи, ходи по стъпките ми и копира всяко мое движение.

ГЛАВА 13

МАРГАРИТКИ МУТАНТИ

Обичам стаята си.

Обичам уютните стени на мансардата (макар че понякога фраскам главата си в тях, когато съм сънена, или просто изглупяла). Обичам изгледа от прозореца към Палата Александра. Обичам всичките книги в дървения библиотечен шкаф. Обичам аудиоуредбата си (макар че касетите понякога запъват — забавят се, или се забързват, когато най-малко очаквам). Обичам надуваемия глобус, който виси от тавана и ме кара да мечтая за всички места по света, където мога да отида. Обичам юрганчето си на облаци. Обичам картата на стената, където забивам карфици, за да отбележа местата, от които мама изпраща картички и писма. Обичам това, че пухчовците (с котешка и кучешка природа) идват да подремват при мен, само защото е много уютно. Обичам и цвета на стените.

Поради което не исках да видя същото синьо на стените в стаята на Санди.

Това е идиотско! — помислих си, докато навличах върху тишърта си стара карирана таткова риза. Да развия собственическо чувство към цвят! Но би било същото, ако изведнъж Санди започне да се облича като мен или да копира прическата ми. Освен че вече го направи, нали?

— Ще бъде страхотно да се отърва от това розово, нали? — усмихна ми се Санди, а бялото ѝ вратле, слабичко и издължено като на лебед, се подаваше от нацапания с боя суитчър, който трябва да е бил на баща ѝ. Краката ѝ под суитчъра изглеждаха също така кльоцави в старите черни поокъсели панталони.

— Хм — изсумтях аз, размахвайки четката над кутията с „бебешко синя“ боя.

Това, което особено ме вбесяваше, беше мисълта за каталога с боите, който открих до леглото ѝ, докато местехме мебелите в центъра на стаята (за да не ги напръскаме). „Радостно виолетово“, „Вълнуващо

жълто“, „Тропически лимон“, „Пчелен мед“, „Гореща салса“... всички цветове звучаха и изглеждаха превъзходно. Защо Санди не беше избрала един от тях, наместо моето „бебешко синьо“?

Все още имах възможност да направя предложение (т.е. измислено от Роуан), с което стаята да не се превърне в пълно копие на моята. Но ако щях да предлагам нещо, трябваше да го сторя сега, преди да стане късно...

„Направете ефекти!“ — ентузиазирано беше предложила Роуан предишната вечер, след като Санди си тръгна, а аз доволно дълго мрънках във връзка с играта „Открадни боята на другарчето!“, която приятелката ми искаше да играе с мен.

„Какви ефекти?“ — попитах я със съмнение, като веднага си представих класически гръцки голи тела, безсрамно разположени на вратата в стаята на Санди, която скриваше котлето за парното.

"Ами, нарисуйте огромни цветя по стените. Съвсем прости контури на дръжките и листата — въздъхна Роуан, възхитена от собствената си идея. След това оцветете стените в синьо, без цветята, и така ще се получат големи розови маргаритки из цялата стая!

Звучеше ми леко налудно, но определено беше а) по-добре, отколкото да направим копие на моята стая б) огромен напредък в сравнение с розовата гнус, в която Санди живееше през последните няколко години.

И така, съгласих се.

— Ау! Мислиш ли, че ще се справим? Как точно? — зачурулика Санди, очевидно зарибена от идеята за маргаритки мутанти, които да я гледат, докато спи.

— Ами, ето така... — бързо отговорих и извадих малка скица, която вълшебната ми сестра спасителка Роуан беше нахвърлила предната вечер.

Така и постъпихме. Нарисувахме с молив по стените маргаритки с големина на мамути, след което запълнихме останалото пространство с нежносиньо. Докато работехме, разговаряхме за незначителни неща, като например за телевизионния филм предишната вечер, или кой е най-готиният пич във вселената, дето да не е сред живите (споразумяхме се за Ривър Финикс и Кърт Кобейн). Превключвахме радиото от програма на програма, в зависимост от това колко мразехме парчетата, които пускаха, и пеехме на висок глас с

тези, които харесвахме. (Нищо от това не можехме да правим, ако родителите на Санди си бяха у дома. Да пеем на висок глас би побъркало мисис Уолкър, защото може да обезпокоим съседите, или цветята, растящи в градината, или кой знае какво още.)

Изумително! Работихме не повече от два часа, а вече приключвахме. Единственото, което оставаше, бе Санди да почисти ръбчетата на маргаритките с по-малка четка, докато аз изплезя език и боядисам перваза на пода. (Забележка: изплезването на езика НЕ гарантира стабилност на ръката. Вярвайте ми — знам. А ако не ми вярвате, поразгледайте внимателно някой път стаята на Санди.)

Добре, въпреки факта, че приятелката ми беше откраднала моята боя, двете си прекарвахме доста добре. Следващата точка в дневния ми ред бе да я попитам защо напоследък се държи толкова странно.

Но... хм... първо реших — каквато си бях пъзла — че трябва да поговоря за нещо друго, докато събера смелост да повдигна деликатната тема...

— Ох, исках да ти кажа — започнах аз, без да откъсвам поглед от ивицата на перваза, която се опитвах да боядисам.

— Какво? — долетя гласът на Санди от другия край на стаята.

— Ами, нали знаеш, че вчера бях у Кайра?

Ако радиото не свиреше, можехте да чуете и падането на карфица. Надвисна такава тишина, че гласът ми откънтяваше в цялата стая.

— Чу ли ме Санди? — вдигнах глава към нея.

Изглеждаше погълната от голямото цвете, което оформяше на стената, но все пак едва-едва изхъмка.

— Та, докато бях там, видях майка й.

Нормалната Санди би реагирала на тази ценна новина с нещо като „Ооо, наистина ли? И каква е тя?“ Всъщност нормалната Санди не би чакала аз да повдигна темата, нормалната Санди би ми задала милион въпроси за всяко ъгълче в къщата на Кайра и дори за последния детайл, свързан с родителите й и най-вече с майка й.

Но аз си нямах работа с Нормалната Санди, а с нейната странна двойничка от някаква паралелна реалност.

И всичко, което Странната Санди каза, беше „Ох.“

За миг се изкуших да се втурна към нея и да я раздрусам, с надеждата извънземните, похитили прекрасната ми приятелка, да ми я

върнат обратно. Другата мисъл, която мина през главата ми, беше да проверя в указателя за най-близката местна вещица, способна да развали злата магия от Санди и да я превърне отново в мило и нормално същество.

Наместо това обаче, продължих да боядисвам и да си разговарям. Със себе си. (Тъй като Санди не проявяваше интерес.)

— Както и да е, майката на Кайра се държа наистина приятелски и т.н. Говорих си с нея сто часа. Разпитваше ме за училище и изглеждаше много заинтересувана, разбираш ли?

Мълчание.

— И аз си помислих: „Брей, това не ми прилича на откачалката, която постоянно пие и тормози Кайра!“ В този миг ме озари идеята — мислиш ли, че Кайра може — нали разбираш — да си съчинява всичко това? Просто ей така...

— Кайра, Кайра, Кайра! Само за нея говориш постоянно! Имаш ли друга тема?

Замръзнах на място. Ако не ме лъжеше слуха, този грачещ и силен глас принадлежеше на Санди. Само че трябваше да се обърна и да я погледна, за да се уверя, тъй като никога не я бях чувала да говори по този начин през последните две години, в които бяхме най-добри приятелки.

— Ка-какво? — запелтечих от изненада.

— През цялото време „Кайра каза това“, „Кайра каза онова“ и „Ще излиза ли пак Кайра с Рикардо?“ или „С Кайра вчера умряхме от смях!“.

— Санди, това въобще не е вярно! — избухнах аз.

Не знам какво си беше намислила да каже след това, защото звънецът на входната врата прекъсна изблика й. С пуфтене тя излезе от стаята и ме остави да се чудя, дали не спя в собствената си синя стая и не сънувам някакъв боядисан в синьо кошмар.

Син или не, кошмарът щеше да става все по-объркан.

Чух гласове на входа, след което вратата се тръшна и два чифта стъпки се отправиха към стаята.

— Здравсти! Аз съм! — каза Кайра и се намъкна в стаята след Санди, която здраво беше стиснала устни.

— Сетих се, че вчера ми спомена, че ще идваш тук да боядисвате.

— Аха — вдигнах рамене и забелязах, че Санди взе четката и се съсредоточи върху стената.

— Боже... — въздъхна Кайра, забелязала свършената от нас работа. — Това е като в „Скъпа, намалих децата!“

Вярно си беше — всяко едно цвете беше с нашия ръст, сякаш скачахме в открития космос.

За да придобие пълно впечатление, Кайра се плъсна на леглото в средата на стаята и взе да се оглежда.

— Ще ни помогнеш ли? — усмихнах ѝ се аз. — Ей там има още една четка...

— Не — отвърна Кайра и сбърчи луничавия си нос. — Не искам да си нацапам новите дрехи. Вчера си ги купих.

Вероятно беше излизала да пазарува с баща си, докато аз я чаках да се върне в дома ѝ вчера. Но какъв бе смисълът да се появи с нови маратонки и въобще нов тоалет, след като знаеше, че боядисваме? Честно казано, същата беше като Роуан. Сестра ми съсипа в крайна сметка любимите си червени кадифени чехли, докато Ролф и Уинслет ни влачиха из калта около Хайгейт Уудс преди две седмици.

— Както и да е — каза Кайра и взе да бърка из джобовете си. — Реших да донеса касетата от Рикардо, та и Санди да я чуе. Много е смешна, нали Али? Направо невероятно!

Преди да кажа каквото и да било, Санди излая:

— Не става! Моят... моят касетофон е счупен!

Погледнах към розовия ѝ пластмасов бръмбар, от който скърцаше някакъв диджей, и се сконфузах. Не беше споменала, че е счупен.

— Така ли? Ами, добре... — вдигна рамене Кайра и отново бръкна в джоба си. — Та някой от вас решил ли е как ще се облече за Маскарада в петък?

— Не, аз лично нямам представа — измърморих, като се изправих и застанах на единия си крак, изтръпнал от продължителното клечане.

— Ами, вие със Санди винаги можете да се представите като двойка художници декоратори. Костюмите ви са готови! — подсмихна се Кайра като посочи старите ни дрехи на сини петна, да не говорим за намацаните в синьо ръце, лица и коси. — Какво мислиш за това, Санди?

Но Санди нищо не отговори и дори не се обърна. Единственият отговор, който Кайра получи, беше леко повдигане на рамене.

— К'во ѝ става? — прошушна едва Кайра като посочи приятелката ни.

Нищо не можех да ѝ кажа, защото сама не знаех. И то от дни наред.

А сега пък съвсем не знаех какво ѝ става... при звука на превъртащ се ключ във входната врата Санди обърна лице, побеляло от ужас.

— О, не! — прошепна тя, а гласът и беше пълен с уплаха, сякаш предстоеше да ни каже, че Джак Изкормвача има резервен ключ от дома ѝ.

— Това не са ли просто вашите? — попитах слисана.

— Не трябваше да се приберат толкова рано! — прошепна тревожно тя.

— Е, та какво? — засмя се Кайра.

— Ами... те не знаят, че боядисвам стаята си!

Кайра се намръщи и ме стрелна с поглед, в който се четеше: „Луда ли е, или какво?“

Колкото ѝ луда да беше Санди, знаех, че в този случай хич не е луда. Мистър и мисис Уолкър обожаваха сладката бебешка стая и доста се бях учудила как въобще са се съгласили да я промени по свой вкус. Но ако Санди не бе им поискала разрешение, то те щяха да издивеят.

— Сандра, скъпа, наред ли е всичко? — чух гукация глас на майка ѝ да долита откъм вратата. — Странно мирише тук — като на боя, или...

Никога досега не бях виждала някой да припада пред очите ми, но в този ден почти видях. Майката на Санди погледна стените на цветя и започна да се смалява, сякаш щеше да се превърне в мокро петно на пода.

— Сандра! — изрева баща ѝ, опитвайки се да задържи съпругата си права. — Как можа да ни причиниш това с майка ти?

Охо. Най-малкото, изглежда двамата не се оказаха особени фенове на маргаритките мутанти...

ГЛАВА 14

ИГРАТА НА ОБВИНЕНИЯ

Ето каква е работата. И тя е абсолютно ненормална.

Мистър и мисис Уолкър обвиниха мен.

О, да.

Ще си кажете, че съм накарала дъщеря им да стане танцьорка на пилон или нещо подобно, а не че просто съм измислила концепцията с маргаритките мутанти. А като заговорим за това, идеята за пребоядисване на глупавата стая не беше моя на първо място — не че двамата се опитваха да чуят какво имам да им кажа.

И още нещо. За първи път осъзнах колко бързо може да бяга Кайра. Когато родителите на Санди започнаха да се карат, не можете да си представите колко бързо приятелката ни хукна да бяга. Забравете за леопарда. Кайра Дейвис съвсем спокойно влиза в Книгата с рекордите на Гинес като най-бързият бозайник на планетата. Щом мисис Уолкър отвори устата си и заяви: „Никога не съм виждала нещо по-ужасно в живота си!“, единственото, което видях от Кайра, беше някаква мъглявина, която се разнесе в мига, когато съученичката ни изхвърча от апартамента.

Благодаря ти, Кайра.

Двете със Санди останахме да обираме пешкира. (Е, Кайра всъщност нищо не беше боядисала, но можеше да поостане и да ни направи малко Пи Ар, като каже на мистър и мисис Уолкър, че стаята изглежда така изумително, че професионален дизайнерски екип би поискал цяло състояние, за да я проектира. Нещо такова.)

В мига, в който мъглявината Кайра хлопна входната врата, си помислих, че със Санди ще оберем пешкира. Да, ама не. Единствената, която обра пешкира, беше моя милост.

— Това е пълна гнус! — гърмеше мистър Уолкър, като гледаше ту стените, ту мен.

Огледах стените, но не видях гнуста. Добре, направих крачка назад и оцених, че е малко на петна, т.е. трябваше му втора ръка, за да

се заличи прозиращото Барби-розово. Но ако се бяхте опитали да си го представите завършено, трябваше да признаете, че е далеч по-добро от предишното цветово решение. Само че мистър Уолкър вероятно нямаше такова въображение.

— Кажи ми, Али, как ще реагира баща ти, ако направиш това в собствената си стая?! — обърна се към мен мисис Уолкър, подсмъркваща в кърпичката си.

— Ще-ще-ще му хареса наистина! — отвърнах, убедена, че казвам истината, но не и онова, което майката на Санди искаше да чуе.

— Да, ама ние не харесваме това! И ти нямаш никакво право да убеждаваш Санди да върши нещо пряко волята ни!

Бях толкова стресната, че главата ми тотално се изпразни и не знаех какво да им кажа.

— Но, мамо, вината не е на Али! — чух най-накрая Санди да се възпротивява на обвиненията им срещу мен.

— Санди, мисля, че най-доброто е с Али да не се виждате известно време — изведнъж заяви мисис Уолкър и стисна мократа кърпичка в юмрука си. — Прекалено често гостуващ в дома ѝ, а начинът, по който напоследък разговаряш с мен и баща си, показва лошо влияние.

Последната обида преля чашата. Никога не съм била толкова обидена през целия си живот. Все едно ме беше зашлевила по лицето и бе оставила червени следи от пръсти по него.

Знаех, че съм на път да се разплача, а не исках да доставя това удоволствие на мистър и мисис Уолкър.

Затова постъпих като Кайра и избягах...

Флъфи потрепваше насън и черно-белите ѝ лапи подрипваха напред-назад, сякаш сънуваше фантастичен сън, в който преследва нещо малко, което става за ядене.

След това предположих, че всъщност има отвратителен котешки кошмар, свързан със случая, когато тъпоумният Доберман от предишния дом на Флъфи беше решил да сдъвче парченце от опашката ѝ.

Независимо дали приятен сън или кошмар, Флъфи не можа да го досънува — изведнъж се събуди, вдигната във въздуха и безцеремонно

разпоредена върху напукания балатум в кухнята.

— Вие, котките, трябва да престанете да се качвате на масата! — каза ѝ баба, като се наведе и размахва пръст пред мустачките на Флъфи.

(Котките ли? Баба щеше да изкука, ако знаеше за онзи ден, когато всички слязохме в неделя на закуска и заварихме Ролф да хърка наред масата, заобиколен от неразчистените съдове от предната вечер, когато си бяхме взели храна за къщи. Муцуната му продължаваше да кисне в станиолената купа с пиле-„тика“.)

Дълбоко обидена, задето я преместиха от удобната ѝ поза и задето ѝ размахваха пръст под носа, Флъфи се надигна на пухкавите си лапички, надутото навири опашка и се оттегли, за да намери друго място, където да спи и да потрепва.

— Никаква хигиена! — изръмжа баба и забърса с кърпа котешките косми от масата.

Не че с това промени нещо. Всяка повърхност, която баба бършеше, всеки под, който прахосмучеше, моментално биваше населен от две кучета и пет котки, които весело се прозяваха, чешеха и пускаха косми из всички стаи в къщата (е, без тази на Лин — поддържа я толкова чиста и защитена от домашни любимци, та чак е стерилна като зъболекарски кабинет. Толкова и уютна).

— Така е по-добре — заяви баба, след като седна и сервира две големи чаши кафе (направени от мама — имам предвид чашите, а не кафето) на дългата дървена маса. — Та какво разправяше, Али?

Беше около пет часа в понеделник и баба тъкмо бе свършила да помага на Тор с написването на домашните. И докато той се мотаеше в дневната с тишърта си от делфинариума и гледаше „Енимъл Планет“, и докато сестрите ми си бяха по стаите да учат (да, точно така), аз се възползвах от възможността да си поговоря с баба.

Съжалявам, но трябваше да споделя неволите си с нея.

(Знам, че повечето хора отиват право при майка си или баща си, ако нещо лошо им се случи, т.е. ако родителите на най-добрата им приятелка ги навикат, но в моя случай... това, че майка ми гали морските таралежи из далечните острови Галапагос, прави всекидневното ни общуване доста сложно. А като стане дума за татко... Ами не му бях казала за родителите на Санди, заради Пакта ни с Роуан и Лин Да-не-тревожим-татко-който-се-тревожи-за-достатъчно-неща. Разбира се, когато се случеше нещо наистина сериозно е някоя

от нас, се обръщаме към него, но като цяло се опитвахме да разрешаваме проблемите помежду си. И с малко помощ от баба.)

— Разказвах ти за Санди, която се обади снощи — напомних ѝ.

— А, да, да се извини за поведението на родителите си — кимна баба. — Доста мило от нейна страна.

Може и да беше мило, но аз не се почувствах по-добре. Обади ми се вечерта и шептеше по телефона като таен агент, така че майка ѝ и баща ѝ да не чуят. Мисля, че от това ме заболя. Хубаво, разбрах, че Санди е била съсипана от случилото се, но самия факт, че ми го казваше под секрет, означаваше, че родителите ѝ ни най-малко не съжбяляват, задето ми се бяха нахвърлили.

— А какво каза Санди днес в училище по въпроса? — попита баба, докато проверяваше ръба на чашата си за косми, или следи от лапи, преди да отпие от кафето си с недоверие.

(Реших да не влизам в излишни подробности, че точно тази чаша бе служила като временно жилище, в което златната рибка Подутка прекара известно време в събота вечер, докато Тор изми и напълни една специална пластмасова вана за риби, забравена под навеса, цялата в прах и паяжини. Подутка изкара в чашата всичко на всичко около десет минути, а брат ми обеща, че ще я изтърка до блясък след това. Все пак реших, че тази информация ще подлуди баба. А в момента ми трябваше спокойна и не-подлудена.)

— Санди не каза нищо особено. Просто се държеше свръхмило и кръжеше около мен. А аз не исках да разговарям с нея по случая — отвърнах. — 'Щото се притеснявах, че ще се разрева наред целия клас, заради несправедливостта на всичко, ако трябва да съм точна.

Баба замислено и дълбоко си пое дъх преди отново да заговори.

— Ами, от това, което преди си ми казвала — започна тя, — родителите на Санди винаги са се държали добре с теб, нали?

— Да, винаги е било окей — вдигнах рамене.

Изведнъж се замислих, че всъщност никога с мистър и мисис Уолкър не е било толкова добре, колкото с родителите на другите ми приятелки (включително с тези на Кайра, от малкото, което бях видяла). Имам предвид, че родителите на Кло — те са изключително дружелюбни и приказливи, и майката, и бащата на Джен се интересуват от музика (татко ѝ даже свири в една местна група), майката на Кели е супер забавна, а тази на Салма, както и вторият ѝ

баща, винаги се радват да ме видят, защото това означава, че някой ще си поиграе с близнаците, а те ще си починат. Даже и майката на Били — макар че си пада снобка — става за разговор, особено ако е свързан с дрехи, мода и т.н. Но мистър и мисис Уолкър?

Докато си седях на кухненската маса с баба, изведнъж ми хрумна, че те двамата са толкова старомодни (и направо стари), че понякога направо нямам идея какво да им кажа — а подозирам, че и те се чувстват по подобен начин.

— Хмм. Тогава, струва ми се, от това, което си ми казвала, че напоследък Санди се оплаква от тях — заяви баба и ме погледна съсредоточено през очилата с тънки рамки, — излиза, че може би има проблеми с родителите си. Но вместо да ѝ крещят на нея, те си го изкарват на теб.

— Но какво да си изкарват? — попитах аз и сбърчих лице така, че заприличах на Бъфи, любимия на Тор черен плъх, когато надуши плъши съкровища (като ябълки, моркови и движещи се жертви, които може да ухапе и зарази с чума).

— Ами, фрустрацията — вдигна рамене баба. — Може би им е трудно да приемат, че скъпоценното им малко момиченце пораства и става независимо.

— Независимо ли? — изцвърчах аз.

Това не ми приличаше на Санди. Не и на начина, по който се държи.

— Да, знам, че ми каза, дете напоследък много се е залепила за теб — отстъпи баба. — Но това може би се дължи на факта, че не ѝ е лесно у дома.

— Но ако Санди се кара с родителите си, защо не ми разказва за това? — намръщих се. — Предполага се, че съм ѝ най-добрата приятелка!

— Може би не иска да говори за това. Може би предпочита да дойде тук, да прекарва времето с най-добрата си приятелка и да забрави грижите си — предположи баба. — И фактът, че разчита на теб в момента, обяснява ревността ѝ към Били, Кайра и останалите.

Бррр... почувствах се все едно съм получила нулев резултат в играта „Каква най-добра приятелка си ти?“. Може би в момента Санди очакваше от мен просто да я подкрепям, без много-много да разпитвам. Докато аз ѝ се дразнех и се чудех как по-рядко да я виждам.

— Разбира се, възможно е да има и нещо друго, за което Санди не може да ти каже — продължи с предположенията баба.

— Като например?

С периферното си зрение забелязах как Тор се промъква в кухнята и държи нещо. За частица от секундата с надежда си помислих, че няма да разкаже на баба какво е имало в чашата ѝ доскоро, но тази мисъл бързо се изпари от главата ми. Прекалено бях съсредоточена в хипотезите на баба Какво ѝ Става На Санди.

— Ами например... възможно е родителите ѝ да преживяват тежък период и да не ѝ разрешават да споделя с никого. Това би могло да е причина за безпокойството ѝ в момента.

Ау, баба наистина си я бива. Ако не беше пенсионирана, щях да ѝ предложа да започне работа като психолог или психиатър. (Само дете е толкова практична, че вероятно ще вземе да каже на някой почувствителен пациент да престане да хленчи и да се стегне малко, което е строго забранено тази професия...)

— Но какво да направя, за да ѝ помогна? — попитах своята супер-баба-психиатър.

В този миг Тор вече кротко се беше присъединил към нас на един от свободните столове около масата и бе сложил пред себе си малката пластмасова вана за риби, в която пребиваваше Подутка.

— Мисля, че трябва да си търпелива, Али — каза баба и отпи от своето кафе с аромат на Подутка. — Санди е стеснително същество. Просто бъди до нея, а когато се почувства готова, тя сама ще ти каже какво се случва.

Баба беше права. Трябваше да бъда чудесна, 100 процента подкрепяща приятелка и да давам много възможности на Санди да споделя какво става в нейния свят. И може би, както баба твърдеше, родителите ѝ преживяваха криза като гледаха как дъщеря им пораства (мисля, че ако един ден някоя фея от приказките на Ханс Кристиан Андерсен дойдеше на прага им и им кажеше, че ще изпълни желанието им Санди да си остане сладко петгодишно момиченце завинаги, те мигновено щяха да се подпишат с две ръце).

И както баба още каза, цялата странност на Санди можеше да се дължи на нещо ужасно, като скандали между родителите ѝ, или дори опасност да се разделят.

Макар че не си падах много-много по мистър и мисис Уолкър (особено след начина, по който се отнесоха с мен вчера), искрено се надявах да не е това. Но не беше изключено... Така че отсега нататък щях да бъда добра и лоялна приятелка със Санди — независимо колко залепена за мен беше — и щях да ѝ дам много шансове да ми се разкрие, когато се почувства готова.

— Между другото, не бих приемала толкова лично онова, което родителите ѝ са казали — усмихна ми се баба, докато наблюдаваше кръгчетата, които златната рибка правеше във ваната. — Сигурна съм, че съжеляват и че са разстроени, защото са ти стоварили нещо, което няма общо с теб.

— Благодаря ти, бабо — усмихнах ѝ се и аз и усетих как бучката от обида (която беше заседнала в гърлото ми през последните трийсет и шест часа) бавно започна да се стопява.

— Бабо — започна Тор, схванал, че разговорът ни се изчерпва.

— Кажу ми, сладурче.

— Видя ли новата ми златна рибка?

— Хм, да, скъпи — кимна баба и примижа по посока на крайно странната подутина от едната страна на Подутка.

(Ако имаше състезание „мис златна рибка“, вярвайте ми — Подутка нямаше да го спечели.)

— Ами, измислил съм ѝ име. Специално.

За момент се обърках. Мислех си, че създаването вече е кръстено. Но веднага след това се сетих, че всъщност Лин я нарече Подутка, когато за първи път я видя след работа в събота. А Тор моментално счете това за дълбока обида.

— И какво е това специално име, Тор? — попита баба.

— Ще я нарека... Станли.

Аууу... От блясъка в очите му и задъхания му глас можех да заключа, че дарява страхотен подарък на бабиното гадже. И все пак — колкото и да бях трогната, както вероятно щеше да е бабиният Станли — си помислих, че има доста по-готини животни, които могат да носят името ти.

Но, ако за някои хора това да кръстиш болна рибка с подутина колкото още една рибка да не беше най-ласкателният комплимент на света, когато идваше от братчето ми, той беше изключително престижен.

— Ами, това е много мило от твоя страна, Тор. Станли ще е доволен — кимна сериозно баба.

Ха.

От мястото, където седях, виждах как ъгълчето на устните ѝ потрепва застрашително, сякаш всеки момент можеше да се засмее. Затова се изправих, потупах Тор по рамото и се опитах да изляза от стаята, преди баба или аз да удавим в кикот щедрия жест на брат ми.

— О, Али! — извика баба след мен, тъкмо когато вече бях в коридора.

— Какво? — ухилих ѝ се от вратата.

— Това, което ти казах за родителите на Санди — увери ме тя през главата на Тор, — сигурна съм, че е било избухване, което наистина няма нищо общо с теб.

— Благодаря — кимнах ѝ.

Като си мислех, че е приключила, отново тръгнах да излизам, без да разбера, че има още нещо да ми каже.

— Но ако пак се случи да ти говорят с такъв тон, Али, трябва да ми кажеш — строго заяви тя. — А аз ще ида и ще си поприказвам с тях. Нали обещавах?

— Мда — кимнах аз, усмихнах се и вдигнах палец в знак на съгласие.

Страхотно е да имаш някого на своя страна. Особено някой като баба.

Не ми се искаше да съм на мястото на мистър и мисис Уолкър, ако тя почука на вратата им, за да си поговори за нещо, което позори едно от внучетата ѝ.

Но умирах да имам скрита камера в такъв момент...

ГЛАВА 15

ИДЕАЛНО ПРОСТО (ЩЕ МИ СЕ...)

Беше вторник.

В часа по трудово обучение.

Тъкмо бях научила, че Уорън Мърфи е изработил революционна алармена система, която регистрира движението в басейн и известява родителите, ако детето им е паднало във водата. Самият той възнамеряваше да дари откритието си на благотворителния панаир в събота, но учителят не му разрешаваше. Мистър Болан настояваше да изпрати уреда в „Светът Утре“ и да привлече някоя голяма международна компания, която да вкара изобретението в производство.

Погледнах своята Птича Хранилка за Перваз и се запитах защо продължава да е толкова скапана.

— Пфу! Какъв хвалипръцко е този Уорън, нали? — изръмжа Кайра и ме побутна отляво.

Забелязах, че носи грозните си и стари огромни очила, закрепени на главата, които баба ми би нарекла „шик“, т.е. яки и готини в сравнение с моите, с които изглеждах като пълен идиот.

— Хмм — измънках в отговор, въпреки че смятах Уорън за някакъв гений, който след години щеше да се превърне в милионер бизнесмен като Хауърд Хюз, докато всички останали щяхме да сме на по трийсет и нещо и да се чудим как да изплащаме студентските си дългове и да броим дребните си за някое евтино червилце или Биг Мак с картопки.

— Мразя хора като него, които смятат, че животът им е идеален — продължи да натяква Кайра и изгледа мръсно нищо неподозиращия Уорън Мърфи.

— Мда, ама не знаем, дали животът му е идеален... — отвърнах аз, опитвайки се да съм честна.

Имам предвид, че Уорън беше от онези тихи момчета в класа, за които се знае малко. Изглеждаше мил и уравновесен, но животът му можеше да е истински тежък. Може би родителите му бяха инвалиди и

той трябваше да се грижи за тях. Може би бяха закоравели престъпници и Уорън живееше под постоянната заплаха да го приберат социалните. А може би и двамата му родители бяха учители по математика — пфу! Това наистина щеше да е ужасно.

— Пфру! — изръмжа Кайра, очевидно недоволна от реакцията ми по повод нейните хипотези за вероятно прекрасния живот на Уорън.

Всъщност беше толкова раздразнена, че изрита работната маса. Яко.

— Внимавай! — каза Санди, която седеше отдясно на мен.

Нямаше опасност Кайра да разруши някое от крехките й творения, просто в този момент Санди използваше макетното си ножче, за да почисти ноктите си, и едно неочаквано разклащане на масата — от страна на Кайра — можеше да я изпрати в спешното отделение на болницата Уитингтън.

(„Е, сестра, какъв е проблемът тук?“ „Ами, докторе, това дете идиотче си почиствало ноктите с макетно ножче и половината острие се забило в пръста му!“ „Добре. Пада му се, след като е идиотче! Следващият!“)

— Какво ти става? — попитах Кайра, която псуваше през зъби и подскачаше на здравия си крак.

— Глупавата ми така наречена майка! — избълва тя.

Със Санди бързо се спогледахме.

— Какво е направила? — попита я Санди и остави на безопасно разстояние макетното ножче.

— Снощи беше в обичайното си невменяемо състояние — озъби се Кайра.

— Пияна? — предположих аз и веднага си представих мисис Дейвис, която приятелски и сърдечно разговаряше с мен в събота.

— Разбира се, че пияна. Какво друго? — ръмжеше Кайра. — Така че се опитах да не й се пречкам между краката — отидох си в стаята си и започнах да пробвам различни дрехи за Маскарада в петък.

— И какво...? — подкани я Санди.

— И тя влетя в стаята ми без да почука.

Това не звучеше кой знае колко шокиращо. Може би дразнещо, но не и шокиращо.

— ... и ме погледна какво съм облякла, започна да крещи и ми каза, че изглеждам като пачавра!

Обзе ме треска. Не можех да си представя какво означава собствената ти майка да те нарече така.

— А ти как реагира? — примигнах аз.

— Никак! С нея не може да се говори, когато е в такова състояние. Просто трябваше да отида и да повикам татко — единствено той може да я укроти.

Мисис Дейвис — с идеално соанираната кестенова прическа, в идеалната си космическа кухня, самата тя — идеална, чаровна, прекрасна.

Някак си, макар че бях шокирана от разказа на Кайра, ми беше трудно да си представя как майка ѝ се налива до козирката и се самозабравя.

— Господи, понякога наистина я мразя! — полупроплака Кайра на доста висок глас.

— Дейвис! — разнесе се гласът на мистър Волан.

Всички, включително бъдещият призьор Уорън Мърфи, се обърнаха към нея.

Кайра въздъхна, съзнавайки че ще получи забележка.

— Върни се на чина си, Кайра, и моля те, запази изявленията си кого мразиш за междучасието!

Разнесе се шум от стъпки по тъпия сив балатум и Кайра с неохота седна на стола си в дъното на стаята.

— Али, смяташ ли... смяташ ли, че Кайра си измисля всичко това? — прошепна Санди.

Погледнах я и се зачудих, дали ме пита, защото вече знае, че се съмнявам, или защото това е начин да вкара клин между мен и Кайра и така да ме запази само за себе си...

Но съзнателно ударих спирачка на последната си мисъл. Както баба беше казала предната вечер, трябва напълно да се доверя на Санди и да не си мисля лоши неща за нея по инерция.

— Не знам — прошепнах в отговор и се почувствах идиотски, задето изпитвам съмнения към Кайра.

Но за момента Санди — най-добрата ми приятелка — повече се нуждаеше от лоялността ми.

Така да се каже — наречеше ме ако искаше прекадено разглезена — но нямах енергия да се справя с проблемите на двете ми приятелки едновременно. И заедно с това да завърша глупавата и разклатена Птича Хранилка за Перваз навреме за благотворителния панаир.

ГЛАВА 16

ТОРМОЗ ЧРЕЗ ГЪДЕЛ

— И той се обажда на Али всяка вечер оттогава, отчаян да разбере какво мисля за касетата! — хвалеше се Кайра и се излежаваше на огромната възглавница, като самодоволно подпираше тила си с ръце.

— Така ли? Наистина ли, Али? — попита Кели, облещена.

— Ъхъ — кимнах аз, тъй като устата ми беше пълна с чипс, за да отговоря нормално.

Беше сряда и бе ред на Джен да изкъшка родителите и сестра си от дневната, за да можем да проведем поредната момичешка кино вечер. Само дето се превърна в клюкарска вечер, тъй като видеокасетата, която бяхме взели, се оказа истински тъпа комедия, смешна, колкото е смешна варицелата, и точно толкова дразнеща.

Разбира се, за провала допринесе и факта, че се намирахме у Джен, чийто телевизор е толкова малък, че е подходящ единствено за семейство мравки.

— И той ти звъни всяка вечер, така ли? — попита Салма и ококори перманентно сънливите си очи срещу мен.

Отново кимнах.

О, да, болният от любов Ричи/Рикардо ми звънеше всяка вечер, откакто бях дала караоке касетата на Кайра. Първото позвъняване беше В...

Събота вечер: Роуан вдигна телефона и когато я чух да изрича името му, с бясна скорост изтичах и взех да правя знаци, че не искам да говоря с него, т.е. сестра ми да го излъже, че ме няма вкъщи. Нямах друг избор. Само преди два часа се бяхме спугали от смях в спалнята на Кайра, заради певческите му възможности, така че се опасявах да не би отново да избухна в кикот в мига, в който чуя гласа му в слушалката. Мислех си, че ще се обади отново, но не предполагах, че ще е толкова скоро, както се случи в...

Неделя вечер: Вдигнах телефона, секунда след като се прибрах, освежена от преживяното в дома на Санди и от скандала, който ми вдигнаха родителите ѝ. Именно заради това, нямаше никаква опасност дори да се усмихна, камо ли да се разхиля, когато чух Ричи/Рикардо да казва „здрости“. Само че съвсем не ми беше до него. (Всичко, което в момента желяех, бе да се скрия в стаята си и да се самосъжалявам.) Затова измърморих нещо, че съм заета и че ще поговорим друг път. Кое се оказа в...

Понеделник вечер: телефонът иззвъня, точно когато приключих разговора си с баба за живота, вселената и Санди. „Кайра хареса ли касетата? Ще излезе ли отново с мен? Какво каза?“ — избърбори Ричи по телефона. Ако бях честна, на минутата трябваше да му отговоря: „Не, не, и наистина не ти трябва да знаеш повече“, но не успях да постъпя толкова гадно. Всичко, което казах, беше, че съм я оставила да размишлява. Заради което Кайра едва не ме уби на следващия ден. „Е, няма да съм аз тази, която да му каже да се омита!“ — заявих ѝ. И тя ми обеща да се обади на Ричи/Рикардо още същата вечер и да го избави от съмненията му. Само че следващото обаждане се състоя във...

Вторник вечер: Отново беше той на телефона. Този път вдигна баба, защото аз бях отишла да прибирам Тор от дома на негов приятел, където брат ми беше останал за вечеря. Когато получих съобщението от Ричи/Рикардо, тутакси разбрах, че а) Кайра въобще не се е свързала с него б) няма да му връщам обаждането, тъй като няма никакво развитие от предишните ни разговори.

— Ама той май наистина е много влюбен в теб! — замечтано се усмихна Кели на Кайра.

— Хмм — вдигна рамене приятелката ми, все едно беше нищо работа да си на тринайсет и някое момче да е толкова лудо по теб, че да тормози съученичките ти е умотелни телефонни разговори и да записва сълзливи балади.

— Много ли нещастен звучи, когато ти се обажда, Али? — обърна се към мен Кели, сякаш несподелената любов на Ричи/Рикардо беше най-романтичното нещо, за което някога беше чувала (грррр). — Разбито ли е сърцето му?

— Ами, страшно мрънка — отвърнах аз и се запитах кой ли от семейството ми ще вдигне телефона тази вечер, след като бях навън.

— Защо не се справиш с тази работа, Кайра? Защо просто не му се обадиш, за да му кажеш, че е издухан? — отбеляза Кло е типичната за нея директност.

Видях как физиономията на Кайра повехна. Сякаш цялата драма ѝ допаднаше и не искаше някой да предлага недвусмислени решения на проблема ѝ. Да си недвусмислен, според нея, не беше забавно.

Може би е същото и е майка ѝ — помислих си и поклатих глава на Санди, която пъхаше под носа ми купа е печени фъстъци. Може би животът на Кайра с майка ѝ е съвсем обикновен, но фантазията ѝ за драматични пьянски скандали я прави да изглежда по-интересна в собствените си очи...

Нямах обаче време да задълбая в тази идея, защото в стаята влезе джудже.

— Къде ти е въдицата? — извика Кло, докато всички се превивахме от смях при вида на Джен.

— Какво имаш предвид? — попита Джен и започна да примигва с тъмните си кукленски очи към Кло.

— Ами, нали си градинско джудже?

— Феичка съм, нали ти казах! — настояваше Джен, а страните ѝ порозовяха на фона на зелената ѝ филцова шапка и туника.

Горката Джен, цял уикенд беше работила над костюма си за петъчния Маскарад в очакване да ни се покаже тази вечер. А ние ѝ се присмивахме. Но честно да ви кажа, беше невъзможно да се сдържим. Обясни ни, че се вдъхновила от Феите на Цветята — онази викторианска серия от доста известни красиви детски илюстрации. Но както беше застанала на вратата на дневната отгоре до долу в зелено (включително зелен чорапогащник и убитозелени гуменки), по-скоро приличаше не на цветна фея, а на тиквичка от зеленчуковия щанд в „Била“.

— Не съм го завършила напълно — нацупи се Джен и седна на голямата възглавница до Кайра. — Трябва да зашия помпонче на шапката си.

Ах, тиквичка с помпонче...

Толкова ни трябваше отново да избухнем в смях.

— Поне костюмът ми е почти завършен! — изкрещя Джен, за да заглуши кикота. — А вие какво ще носите?

— Снощи братовчед ми донесе екипа си за хокей, така че проблемът ми се разреши! — доволно се ухили Кели.

Щеше да ѝ отива широкия тишърт с номер и каската на главата, но все пак имах известни съмнения как ще се получи. Всички бяхме гледали отбора на Нев на пързалката до Али Пали и знаехме, че той е около два пъти по-висок и широк от малката си братовчедка.

— А пък аз още не съм се отказала от идеята да съм вампир! — с удоволствие отбеляза Салма. — Сестра ми ми донесе чудесни пластмасови зъби от шегаджийския магазин в Камдън!

— Това ще е наистина готино! — каза Кло. — Стига да не трябва да отговаряш на някой въпрос в училище, при което да ти потекат лигите като се опиташ да кажеш нещо!

— Ами, тогава просто няма да говоря! — усмихна се Салма. — Ами ти?

— Всичко съм си намерила... с изключение на кон! — обяви Кло.

Тя беше луда фенка на Мадона и бе прегледала всичките ѝ албуми, за да се вдъхнови. Накрая беше решила, че каубойският дизайн на Мадона е най-лесен за изпълнение. Жалко, че не се бе спряла на някой от прелъстителните ѝ тоалети. Щях да умра от кеф да зърна лицето на отвратителната ни класна мисис Фишър, когато види Кло да се появява по коридора със сутиен, чийто чашки са като заострени конуси. (Предполагам, че момчетата в училище нямаше да имат нищо против...)

— Ами ти, Санди? — попита Тиквичката Джен и погледна към дивана, където седяхме със Санди.

— Ние ще се правим на художници декоратори, нали? — усмихна ми се Санди, докато в мен се надигаше вълна на разочарование.

Това беше толкова тъпа идея, Кайра просто се бе пошегувала, но след като никой от нас нямаше по-добър план, очевидно щяхме да се появим в училище с нацапаните си дрехи и четки.

Само се надявах портиерът да не забележи и да реши, че сме изпратени от Общината да поправим покрива, или нещо такова. Но като се замислех, това можеше да ни спести часа по математика...

— Кайра? — попита Джен и пренасочи вниманието си от нас към нея, тъй като очевидно нашите костюми бяха толкова скучни, че

не се нуждаеха от коментар.

— Не мога да ви кажа! — ухили се Кайра.

— Ау, хайде де, не е честно! — измрънка Кло. — Всички си казахме.

— Не! — отсече Кайра, затвори очи и поклати глава. — Не издавам.

— Кайра! Кажи де! — изквича тиквичката до нея и я сръга със зеления си лакът.

— Не мога. Ако ви кажа, ще трябва да ви убия — продължи да ни вбесява Кайра.

Така и не каза, дори след като всички се скупчихме около нея, удряхме я с възглавници и я гъделичкахме до смърт.

— Не — едва дишаше тя, когато ѝ дадохме последен шанс да си признае, преди да изсипем целия плик с чипс в деколтето ѝ.

Кайра и нейните странни малки тайни... що за образ беше тя?

ГЛАВА 17

РОУАН ЗАСИЯВА

През последните два дни Санди се държеше много по-добре.

Е, във вторник след училище излязохме да пазаруваме и тя си купи абсолютно същото списание и лак за нокти като мен. А снощи у Джен така ми се беше залепила, че изглеждахме като сиамски близначки (и дори изгледа мръсно Кайра, че се опитва да се намести до мен на дивана, докато Санди беше отишла до тоалетната).

Но в духа на спокойствието, което ме бе озарило, реших да не се изнервям на подобни неща. О, не. Санди беше най-добрата ми приятелка и двете щяхме да преминем през този труден период — заедно — ’щото най-добрите приятелки правят точно така.

Освен че...

Освен че се оказах сам-сама на Бродуей в четвъртък след училище с отчаяната мисия да си намеря костюм за следващия ден, който да не е умопомрачително скучен като идеята за художник декоратор.

Първоначално възнамерявах само да отида до супермаркета и да купя няколко неща, за които ме беше помолила баба, но изкушението на всички магазини за втора употреба бе неустойимо. Точно в този момент ми хрумна, че самата идея за Маскарад в петък излезе от мен, така че хората щяха да очакват да се появя в нещо що-годе смислено.

Разбирате ли, ако имах избор, мечтаният ми костюм щеше да бъде на Жената котка (Мишел Пфайфър) от „Батман 2“. Тъй като беше изработен само от парчета черен винил, не бе невъзможно да се опитам да го направя, ако а) имах достатъчно време; б) ако въобще можех да шия. (Познавайки шивашките си възможности, парченцата плат щяха да се надигнат и щръкнат във всички посоки. И в крайна сметка щях да изглеждам не като Жената котка екшън героиня, а като Жената котка просякиня.)

Ако сте си помислили, че съм абсолютно непрактична, имайте предвид, че не очаквах да срещна в някоя от вторите употреби Мишел

Пфайфър, която току-що се е отбила да остави ненужния си черен костюм на Жената котка (ще ми се). Но все пак стисках палци да изровя сред степаните пуловери и всякакви други парцали нещо гениално и вдъхновяващо.

Грешка!

След като прегледах три магазина, най-доброто, на което попаднах, беше отвратителен розов и блестящ официален костюм от осемдесетте. Само че не исках да стана за посмешище (или да се появя като художник декоратор) на другия ден в училище. Исках да изглеждам готино. Исках хората да ахнат при вида на моята величественост и да пожелаят на тях да им е хрумнал този вдъхновяващ тоалет. Исках... невъзможното.

Скапана работа.

— Хей, здравей, нали ти беше Али?

Вдигнах навъсения си поглед от тротоара към познатото дружелюбно лице насреща ми.

— Здравейте, мисис Дейвис! — усмихнах се.

— Какво правиш, Али? — засия тя, а идеално подстриганата ѝ кестенова коса се залюля, вързана на къса плътна опашка.

— Обикалям магазините. Пазарувам за баба — неловко отвърнах и вдигнах чантата с покупки, сякаш очаквах мисис Дейвис да ги инспектира.

Не исках да ѝ кажа, че си търся костюм за Маскарада — не и след онова, което вчера Кайра ми разправи за реакцията на майка си при вида на нейния тоалет.

Ако, разбира се, това въобще се беше случило.

А като отново погледнах добре облечената и красива жена, в стомаха ми се надигна неприятното чувство, че Кайра дрънка врели-некипели за майка си през цялото време...

— Трябва да си прекрасна внучка! — изкоментира мисис Дейвис, при което аз се изчервих.

— Ами, то не е просто за нея, а за семейната ни вечеря — избърборих аз, като се опитвах да ѝ обясня, че не съм някаква светица. — През седмицата баба готви вкъщи, 'щото татко работи, а ние имаме домашни и...

Млъкнах, защото усетих, че не успявам добре да обясня ситуацията. Бях нервна, беше ми трудно да гледам тази жена в очите

като знам какви идиотщини разправя за нея собствената ѝ дъщеря.

— Ами майка ти? — неуверено попита мисис Дейвис.

— О, нея я няма — вдигнах рамене.

Господи, това вече прозвуча съвсем зле. Сякаш мама беше в затвора или нещо такова. Отворих уста да обясня, но всичко изглеждаше толкова сложно („Преди четири години мама замина на ваканция и не се върна — но няма проблем, ние сме окей с това! Някак си!“). Отказах се да казвам каквото и да било друго.

— О... — измърмори мисис Дейвис съжалително.

Тц, явно наистина си помисли, че мама е в затвора.

Трескаво взех да разсъждавам как да продължа разговора.

— Ами... ще дойдете ли на благотворителния панаир в събота?
— попитах.

— Панаир? Какъв панаир? — намръщи се мисис Дейвис.

Кайра дори не ѝ беше казала за това. Какво му имаше на това момиче? Започваше да ми става все по-мъчно за мисис Дейвис.

— В училище се организира голям благотворителен панаир — обясних аз. — Всеки от нас трябва да изработи нещо и да го продаде. А с Кайра и с приятелката ни Санди отговаряме за един от щандовете.

От начервените устни на мисис Дейвис се отрони въздишка.

— Моята дъщеря не ми казва нищо, Али — усмихна се тъжно тя.
— Няма значение. В колко часа започва?

— В единайсет. Продължава до четири. В централното фоайе на училището.

— Страхотно! Ще те видя там! Но, Али — съучастнически ми намигна мисис Дейвис, — нека не казваме на Кайра! Нека появата ми да бъде изненада за нея!

Изглежда Кайра имаше много тайни, но ми се стори много приятно и аз да имам една тайна с майка ѝ.

Доста се развълнувах: каквато и да беше истината за Кайра и проблемите с майка ѝ, може би, може би, имаше някакъв шанс да им помогна да оправят отношенията си... като започнем със събирането им на панаира в събота.

— Как върви твоята хранилка, Али Пали? — попита ме татко и си взе малко хляб, преди Тор да използва целия за построяването на

висок хлебен замък наред чинията си със сос.

— По-добре не питай! — изръмжах аз като се сетих за нескопосната конструкция от клечки със собственото ми име отгоре, която седеше върху шкафа в кабинета по трудово обучение. — Задай ми някакъв друг въпрос.

— Ами добре — усмихна се татко. — Какъв е костюмът ти за утре?

Отроних дълга изтормозена въздишка и стоварих глава на масата, точно до празната си чиния.

— Да разбирам ли, че и от него не си особено доволна — засмя се татко.

Без да вдигам глава, изръмжах отегчено в отговор. (Макар че се поутиших като усетих една малка ръчичка да ме гали по тила. Тор знаеше, че това успокоява животните, затова го приложи и на мен. Жалко само, че имаше сос по пръстите...)

— Али ще бъде художник декоратор — нещо го осведоми Лин. — Смята, че идеята е тъпа и е права.

— Благодаря! — измърморих аз, вдигнах глава и мрачно и доста красноречиво я изгледах.

— Е, на мен това не ми звучи толкова зле! — весело заключи татко. — Какво ще облечеш? Бял работен комбинезон като на художник?

— Не. Ще е с твоята стара риза и със стария си анцуг — екипа, който носеше, когато помагаше на Санди да боядисва стаята си в неделя — отговори му Лин. — О, а за по-голяма автентичност ще носи и четка.

Казано по този начин и с известна доза сарказъм, излизаше, че костюмът ми наистина не става.

— Лин, моля те, не дразни сестра си — каза баба. — Сигурна съм, че Али ще изглежда... чудесно, когато се облече.

О, не, дори и баба смяташе идеята за тъпа.

Но докато нещастно гледах ту татко, ту Лин, ту баба, нещо убягна от погледа ми.

Как е възможно? Как можах да не забележа светлината, която струеше от развълнуваната Роуан? Чак когато Тор ме сръга и ми посочи с вилицата си към нея, видях: светлина, невидима за всички,

освен за тези от нас, които знаят, че косата на Ро е пълна с малки огледални топчета, лампички и блестящи нещица.

— Охо... — измърморих аз.

— Не, Али! Ще бъдеш прекрасна! — възкликна Роуан и скочи от мястото си. — Хайде, ела в стаята ми веднага! Имам страхотна идея!

Не знаех дали да ѝ вярвам, но нямаше какво толкова да губя.

— Окей! Да вървим! — кимнах и я последвах.

— Али! — чух баба да ме вика.

— Да? — отвърнах и се спрях на вратата.

— Твой ред е да миеш чиниите тази вечер, нали?

— О, да... — въздъхнах и се върнах в кухнята.

— Всичко е наред, скъпа — усмихна ми се баба. — Лин ще те отмени, нали Лин?

— Ъх... разбира се — колебливо отвърна голямата ми сестра, като съзнаваше, че баба я наказва, задето се държа саркастично с мен.

— Благодаря, Лин! — ведро казах.

Може и да се дължеше на стомаха ѝ, но все пак мога да се закълна, че чух най-голямата ми сестра да изръмжава...

Сдържах се да не се ухилия, докато не бях на безопасно място в коридора. Но преди да последвам Роуан по стълбите, трябваше да вдигна телефона. А преди да сторя това, трябваше да го открия, тъй като беше изчезнал някъде под дългата черно-бяла козина на Флъфи.

— Как може да ти е удобно така? — попитах я, със замах я свалих от коридорната масичка и вдигнах слушалката.

— Какво? — долетя момчешки глас отсреща.

— Ало? — сконфузено казах.

— Али?

— Ти ли си, Ричи, тоест Рикардо?

— А, добре... значи си ти. Реших, че съм набрал грешен номер. Какво беше това „Как може да ти е удобно...?“

— Ами просто... просто някаква котешка история. Няма значение — отвърнах му, леко раздражена.

Но то беше, защото знаех какво следва, а и няхах повече време да го размотавам — не и когато с Роуан имахме мисия, свързана с моето разкрояване утре (а да разкрасиш някого като мен щеше да отнеме доста дълго време на Ро).

— Аха. Както и да е, Али, просто се питах, дали... Кайра не е казала нещо?

Прехапах устни.

Не беше моя работа да го осведомявам, че е сто процента отсвирен, без никакъв шанс да си я върне. Но при положение, че Кайра не искаше да му го каже, все пак някой трябваше да го стори. И този някой бях горкичката аз.

— Виж какво, съжалявам, обаче Кайра не иска да се върне при теб.

Настъпи мълчание.

— Никога — допълних аз.

Още мълчание.

— Съжалявам — повторих смутено. Чух въздишка от другата страна и почти си представих как горкият Ричи/Рикардо се спихва като спукан балон, издавайки същия звук.

— Ъх... трябва да вървя. До скоро, Али — припряно каза той със сподавен глас.

— До скоро — отвърнах и затворих телефона.

Ау, горкият Ричи/Рикардо. Всичко приключи. Вечерните му обаждания вероятно щяха да липсват на мен и на семейството ми...

Да бе.

ГЛАВА 18

ООО, БЕЙБИИИ, БЕЙБИИИИ!

Татко и Тор стояха на вратата, за да наблюдават събитието.

Мда, с Роуан и Лин тръгнахме заедно за училище. Е, това не е толкова страшно, когато носиш маскараден костюм...

Не, че в случая на Лин такъв се забелязваше.

— Мислех си, че ще се маскираш като вещица — казах ѝ, когато сутринта се появи на закуска с обичайната си униформа — черен панталон, черна блуза и елегантни черни боти. Даже прическата ѝ беше същата — изправена като с ютия (иначе естествено вълниста) руса коса, вързана на дълга опашка.

— Аз съм вещица! — заяви тя и грабна от препечената филия в чинията ми бучка фъстъчено масло.

Изкушавах се да кажа — „Да, знам те каква си“ — но се уплаших да не би да отнесе и останалото масло от тоста ми.

— Е, добре, какъв вид вещица? — настоявах аз.

Тайно се бях надявала да я видя с огромен изкуствен нос и брадавици.

— Разбира се, че Сабрина — вещицата на тийнейджърите! — ухили се Лин и измъкна от чантата си черна плюшена котка.

— Хей! Ама това е на Тор! — отбелязах аз.

Брат ми не само че имаше колекция от истински животни, която конкурираше Лондонския зоопарк, ами и от плюшени, която пък конкурираше най-големите магазини за играчки. Направо се чудех как остава място за него в леглото, камо ли за Ноевия ковчег от плюшени животни, които си съперничеха за пространство.

— Няма проблем — въздъхна Лин. — Преди да я взема, го попитах.

Та Сабрина — най-обикновено изглеждащата вещица на тийнейджърите (с котка, подаваща се от чантата ѝ) — вървеше отляво на мен по пътя за училище, докато отдясно крачеше... една футуристична фея.

Мда, Роуан беше на седмото небе. Струва ми се, че с радост би давала всичките си джобни пари всяка седмица, само за да е винаги ефектно облечена.

Между другото, изглеждаше фантастично с малките си бели крилца и изумителната си пола, направена от множество волани флуоресциращ тюл. Също така носеше тясна копринена розова блузка с подходящ ѝ розов чорапогащник. Обута беше в най-новата си придобивка („Шест лири от индийските магазини в Търнпайк Лейн, Али! Струват цяло състояние в Уест Енд!“): ниски чехли от лилав сатен, инкрустирани с пайети. Беше вдигнала тъмната си коса на небрежен кок, в който бе закрепила евтина бляскава корона. Но най-хубавият елемент от костюма ѝ, който накара Тор да се гордее, когато ни изпращаше, беше котешката пръчка с розови пера, която Роуан грациозно размахваше във въздуха...

— Приятен ден, момичета! — извика след нас татко. — Всички изглеждате страхотно!

Обърнах се да им помахах с Тор и забелязах, че татко ми се усмихна по същия тъжно-весел начин, както предната вечер, когато слязох долу да се покажа, след като Роуан ме беше маскирала.

Предполагам, че съм предизвикала шок. Роуан описа костюма ми като хипи, но на практика отивах на Маскарада, облечена като мама.

Въпреки това, ми харесваше. Харесваше ми полюшването на дългата ѝ многопластова памучна пола, докато вървах по тротоара. Харесваше ми допира с меката копринена и пъстра индийска блуза, която носех (все още ухаеща слабо на любимия ѝ парфюм от пачули), както и с манистата около шията и китките ми, които подрънкваха при всяка стъпка. Роуан беше сплела косата ми на малки плитки, а сутринта дори нарисува цвете на лицето ми. Е, мама никога не бе правила точно това (или поне не сме я виждали!), но изглеждаше автентично, както кадрите от Уудсток — известния стар хипи фестивал — които понякога гледате по телевизията. Единственото нещо, което ми създаваше проблем, бяха обувките с дървени подметки...

— Ооох! Добре ли си? — попита ме Роуан, след като забеляза, че за пореден път изкривих глезена си.

— Да, но си знаех, че трябва да си обуя маратонките! — измърморих и се опитах да се съсредоточа в ходенето.

— Ама нямаше да ти подхождат на костюма! — възпротиви се Роуан и обърна глава към мен, при което от косата ѝ се разхвърчаха във въздуха пращинки блясък.

— Но тази пола е толкова дълга, че никой не може да ми види краката! — опитах се да я убедя.

— Аллиииииии!

— Хей, вижте! — посочи Лин към фигурата, която тичаше да ни догони. — Това е Ханди Анди от „Смяна на стаите“, нали? О, не, това е просто Санди!

Тутакси се обърнах и магнах на приятелката ми и в същия момент забелязах как тя забавя крачката си, а усмивката изчезва от лицето ѝ. Санди — облечена в нацапния с боя суитчър на баща си, със старите си панталони и маратонки — въобще не гледаше към Лин и нейния несъществуващ вещерски костюм. Също така не гледаше достойната за награда футуристична фея Роуан (макар че множество хора по улицата я зяпаха). Не — Санди гледаше само мен. Хипито Али. Определено не художника декоратор Али.

Ох-ох. Трябваше да се обадя и да ѝ кажа, нали?

— Али! — избухна тя и в очите ѝ заблестяха сълзи. — Какво си облякла?!

— Ами просто снощи... с Роуан... ние...

— Просто се позабавлявахме със старите дрехи на мама и измислихме това! — намеси се Роуан, за да обясни.

— Много добре изглеждаш, Санди! — утешително каза Лин, усещайки че Санди е бясна, заради моята нелоялност — Харесва ми струйката синя боя на лицето ти. Хитро!

— Какво?! Не трябваше да е там! — паникьоса се Санди и започна да търка лицето си с ръка. — О, не... Искан да натопя четката в малко синя боя тази сутрин. Ето как е станало... — обърна ръката си тя и видя нежносините си пръсти. След това се обърна настрани и забеляза същите нежносини пръсти по новата ѝ черна училищна чанта.

И по разплакания ѝ поглед ми стана ясно, че вината за всичко е моя.

— Какъв смях ще падне днес! — пошегува се Роуан, като изравни крачка със Санди и се забърза по тротоара към училище.

Сестрите ми бяха истински прекрасни. През целия път се опитвах да са дружелюбни, разговорливи и весели. Но нямаше

оправия. Санди вече не беше облечена като художник декоратор, а като художник декоратор с малко черно облаче над главата...

През целия ден Санди стискаше устни и очевидно ми беше ядосана, което си бе голяма загуба, защото купонът се оказа страхотен.

Само в нашия клас имаше толкова много поводи за кикот. Освен двамата Франкенщайновци, три призрака и четири черни котки (слава богу, че Мишел Пфайфър не си беше оставила костюма във втората употреба — Жената котка щеше да е изтъркана идея!), имаше и няколко неочаквани гледки. Уорън Мърфи надхвърли момичешките очаквания, появявайки се облечен като пожарникар. А Кейти Пиърсън обърка всички, докато най-накрая не обясни, че огромното надуто нещо, в което беше зашита, е бобена шушулка. (Ефектът бе постигнат, благодарение на около четиридесет полунадути балона, разположени между двата чаршафа, които Кейти беше омотала около себе си. Всички ние се досетихме, че са балони, защото, когато съученичката ни седна на чина си първия час, някои от тях шумно се спухаха.)

Почти всички учители също не бяха останали по-назад от нас. Най-успешни сред нашите се оказаха следните (във възходящ ред според мен и приятелките ми):

Пето място — мистър Хорас (математика): футболист (леко разочароващ).

Четвърто място — мистър Самюълс (английски): ученик (още може).

Трето място — мис Кириасу (физика и химия): продавачка на захарни пръчки (голямо постижение за нея).

Второ място — мис Томсън (история): танцьорка на фламенко (браво; похвално въображение).

Първо място — мистър Матюс (френски): Остин Пауърс (отлична работа!).

(Между другото, както се очакваше, единствената учителка, която не се присъедини към Маскарада, беше киселицата мисис Фишър. Дори и директорът мистър Башир, дори и той, прекара целия ден, разхождайки се по коридорите, облечен като старовремски директор с дълга черна пелерина, университетска шапка и бастун, за бога!)

Приятелките ми също изглеждаха страхотно. Салма — като Лин — беше цялата в черно, но плътната черна очна линия, кървавочервеното червило и изкуствените пластмасови зъби я правеха да изглежда истинска и готина вампирка.

Кло беше с кожено яке, джинси и каубойски ботуши, а червената ѝ коса бе сплетена на две плитки, което я приближаваше повече до Уди от „Играта на играчките“, отколкото до Мадона, но все пак ставаше. Майката на Кели беше свършила страхотна работа около тропосването и смаляването на хокейния костюм на братовчед ѝ Нев, а самата Кели всяваше доста страх, щом размахаше стика си, или изръмжеше през решетката на каската. Санди толкова се стресна, че подскочи (при което поне престана да ми хвърля мръсни погледи).

Костюмът на Джен продължаваше да е целият... зелен, но всички изглежда я разпознаха, че е градинска феичка, а не тиквичка, което си беше триумф.

Ами Кайра? Е, Кайра събра погледите на момчетата в класа — почакайте малко — на всичките момчета в училището. Беше пустила къдравата си коса, носеше клоширани панталони и силно разголено бюстие, общито с пайети. Целия ден говореше високо и със северен акцент. О, да, тя беше Скери Спайс и грешка не можеше да има!

— Благодаря — каза мис Томсън (т.е. танцьорката на фламенко) и пое от Кайра мозаечната ваза за панаира.

— Дообреее! Няма проблемеее! — каза Кайра с гърления си полуманчестърски, полуливърпулски акцент!

Част от мен се възхищаваше колко самоуверена е приятелката ми, за да избере една от Спайс Гърлс. Друга част беше тревожна и загрижена да не би като ме погледне, Кайра да проникне в пилешкия ми хипи мозък и да разбере, че майка ѝ подготвя изненадващо посещение на другия ден.

А трета част от мен — част, която се опитвах да заглуша, заради цялото маскаратно вълнение — беше депресирана от факта, че Птичата ми Хранилка за Перваз все още имаше толкова жалък вид, че не можех да си позволя да я предам. Единственият късмет беше, че, тъй като бях отговорна за един от щандовете, можех да занеса тъпашката хранилка на следващия ден, вместо да я предам на мис Томсън, и то пред всички.

А това означаваше, че мога да я отнеса вкъщи и да се опитам да я постегна и боядисам (или да я подпаля) — въобще да направя нещо, с което да изглежда малко по-атрактивна за потенциалния купувач.

Така да се каже, надявах се на чудо...

Но сега-засега — както и да бяхме облечени — мистър Хорас (безуспешно) се опитваше да напълни главите ни с математика.

— Как очаква да се съсредоточим, докато гледаме ужасните му възлести колене под футболните шорти? — измърморих на Санди, очаквайки да чуя сподавения ѝ кикот, или поне да видя усмивка. Нищо.

— Хм — измънка в отговор тя и се престори, че изключително много внимава (пфу!) във вълнуващата алгебрична задача, която мистър Хорас драскаше по дъската.

Олеле, явно трябва да ми е много бясна, че не съм дошла, облечена като нейната близначка художник декоратор. Много съжалявам, обаче ние не бяхме двойка, която да не можеш да разделиш, като Мълдър и Скъли, или Шерлок Холмс и доктор Уотсън.

Погледнах в празния лист пред мен, а моливът се рееше над празните редове и тихо проклинаше Санди и малкото ѝ черно облаче. При всичките ми позитивни вибрации тази седмица, тя успя да ме удари в земята със стиснатите си устни и глупаво цупене. И веднага щом удареше звънецът, независимо какво ми беше казала баба в началото на седмицата, щях да си тръгна сама за вкъщи. Без Санди и намусената ѝ муцуна. О, да, съвсем определено...

— Бейбииии! Само тииии!

Моментално разпознах гласа: слаб, треперлив и много амбициозен... Обожемой! Всички глави се обърнаха към прозореца, а там стоеше той — Ричи/Рикардо — и подпяваше в училищния двор с огромен касетофон и колони.

— Да, скъпа! Само тиииии! О, Кайра на моите мечтиииииииииииииииииииии! — пееше той, а всички в класната стая — включително мистър Хорас — обърнаха глави към прозореца и увесиха челюсти.

— Боже! — чух Кайра да вика няколко чина зад мен.

— Опа! — извиках и аз, когато разпознах смутеното момче с обърната бейзболна шапка, което се мотаеше около Ричи/Рикардо и касетофона.

Какво ли правеше тук Били?

ГЛАВА 19

РОЗОВО, МИСЛЯ

— Ами изглежда, че отново са се събрали! — каза Били.

— Ох, не знам... — вдигнах рамене. — Според мен Кайра още се чуди.

Точно така. Даже Санди се засмя на това.

Всъщност, почти сигурно беше, че Кайра и Ричи/Рикардо отново са официално „заедно“ и не само заради начина, по който Скери Спайс се натискаше с него на съседната пейка.

След училище Санди (на която караокето под прозореца доста повдигна раздразнителното настроение), Били и аз седяхме на една от пейките в близост до входа на Палата Александра.

По-рано същия ден Ричи/Рикардо и Били бяха извадили късмет. Преди нещо лошо да им се случи — като например мисис Фишър да изскочи бясна от училището и да ги арестува — последният за деня звънец удари. Всички се изнесоха от сградата, тъй като умираха да видят отблизо откачения певец (много от момичетата бяха доста впечатлени — да не забравяме, че Ричи/Рикардо изглежда много добре, макар че си е глупак). Но нямаше по-бърз от Кайра Спайс, която разби всички рекорди по спринтьорство, мълниеносно изхвърча през главния вход и се хвърли в ръцете на Рикардо, докато половината от класа още не бяха смогнали да приберат учебниците в чантите си.

— Как Ричи успя да те убеди да му помогнеш, Били? — попитах и отместих погледа си от натискащата се двойка, преди да ми се догади.

— Обеща да ми даде за един месец играта „Бягство от острова на маймуните“ — вдигна рамене Били.

Колко съм глупава! Очаквах, че ще каже нещо от рода на „Защото ми е приятел и се нуждаеше от подкрепа“, или „В името на любовта“, ама не... Забравях, че разговарям с Били Стивънсън. А в неговия случай трябваше да се досетя, че подкуп и компютърна игра

повече ще свършат работа, отколкото тъпи сълзливи неща като приятелство и любов.

— Мда, както и да е, Ричи ме убеди да избягам от последния час, за да слезем при вас и да „изненадаме Кайра“ — обясни той, докато си играеше с копчетата на касетофона, поставен до него на пейката.

— Но как разбрахте къде да застанете? — попита Санди. — Откъде знаехте, че точно това е нашият прозорец? А не друг?

— Ричи нямаше представа — каза Били и случайно пусна радиото, при което гръмна някакво дръм'н'бейс парче и направо ни проглуши ушите. — Опа, извинявайте!

Протегнах се и спрях радиото, наместо него.

(Забелязах, че шумът не беше обезпокоил Кайра и Ричи/Рикардо. Мисля, че дори и преминаващ камион с танцуващи монахини, които пускат фойерверки, нямаше да ги разсее от заниманията им един с друг.)

— Но тогава — продължи Били, когато отново вече можехме да го чуем, — се сетих, че Али ми е казвала как през последния час в петък може да зяпа от прозореца към магазините и да брои минутите до края... ето така разбрах, че прозорецът трябва да е от тази страна на сградата.

— Хей, много умно... от твоя страна — ухилих се аз и го праснах по ръката.

— Уф! — измънка той и взе да разтрива удареното, макар че знаех, че не съм го праснала силно. — Али, тъкмо се канех да ти кажа, че наистина изглеждаш много хубаво, както си се облякла, но карай, свърши...

Ау, много сладко! Били ми правеше комплимент! (Почти де...)

— Съжалявам — ухилих се аз и се наведох напред, престорвайки се, че целувам удареното.

— Махай сеее! — изкрещя той, като се изчерви и разсмя.

— Спри да се бършеш! Не съм те целунала наистина! — почнах да го дразня. — А и да бях, не е отровно!

— Знаем ли?! — ухили се Били. — Както и да е, какво носиш в чантата? — и той посочи към найлоновата торба, която се беше прекатурила и отвътре се подаваше горната част на моята Птича Хранилка за Перваз.

— Едно нещо... което правя — вдигнах рамене, грабнах чантата и се опитах да я затворя.

Бях особено чувствителна на тази злополучна тема и никак не исках Били да ме дразни, което той щеше да направи — гаранция-Франция — при най-малка възможност...

— Покажи ми! — засмя се той и се опита да дръпне чантата.

— Не! — сопнах се аз, изправих се и застанах надалече от него. — Както и да е, ще вървя — трябва да видя Роуан за нещо...

О, да, трябваше да видя Роуан за нещо, така е. По-рано същия ден се сетих, че щом свърши толкова добра работа с моя маскараден костюм, може би довечера щеше да ми помогне отново — и да превърне ужасната камара клечки в красив предмет...

Ха.

Но Роуан не можеше да ми помогне. Не че не искаше, просто я нямаше. Футуристичната фея беше изпърхала до своята приятелка Вон след училище (да покаже костюма си), а по-късно се обади, да каже, че ще пренощува там.

И Лин не беше вкъщи, а Тор — макар и първокласен скулптор, когато се отнася до фигури от хляб — не бе много вещ в работата с дърво и чук.

Татко и баба също не бяха от голяма помощ. Непрекъснато ми повтаряха, че хранилката изглежда добре, но без да са особено убедителни в прикриването на факта, че безсрамно лъжат.

— Разбира се, винаги можеш да я боядисаш. Това сигурно ще я освежи! — предложи баба въодушевено, уплашена да не ме обиди.

Не виждах как боята ще направи хранилката да изглежда по-малко разбрицана и скапана, но след известен размисъл (както и от чисто отчаяние) се разрових из големия тавански склад, точно между спалните ни с Лин, и измъкнах кутия с останки от малинено-розова емулсия, последно използвана за стените на Роуан.

И ето, тази сутрин се събудих, изпълнена с лениво съботно и неучилищно щастие, след което изведнъж се изправих и се запитах...

1) Защо в стаята е толкова студено?

2) Защо ме боли главата?

3) Защо имам усещането, че трябва да съм на друго място?

Отговорите бавно започнаха да нахлуват в глупавата ми сънлива глава.

1) В стаята беше студено, защото бях оставила прозореца отворен цяла нощ, за да не ме отровят изпаренията на боята от съхнещата ми хранилка (разположена върху вестници в центъра на спалнята).

2) Изпаренията на боята не ме убиха (доколкото мога да го твърдя със сигурност), но бяха достатъчно смрадливи, за да усещам главата си, все едно някой цяла нощ е забивал свредели в нея.

3) Трябваше да бъда на друго място — това е ясно. Зад щанда на благотворителния панаир, и то след по-малко от час. А преди това се налагаше да си взема душ, да се облека и да проверя, дали имам „предмет“ за панаира, с който да мога да се представя, без да се налага да крия главата си в хартиена кесия от срам.

И като заговорихме за това...

Много бавно (сякаш това имаше значение!) завъртях глава и погледнах към розовото чудо на пода.

Всъщност, изглеждаше някак си... сладко.

Честно казано, не бих си помислила, че която и да е нормална птица би прелетяла покрай хранилката в следващите милион години, но май можеше да мине за малко поразклатено и кичовско рафтче, особено ако му се сложеше една дебела свещ на върха.

— Да! — казах на глас, отметнах завивката и изпълзях от леглото.

Отидох до прозореца, погледнах съименничката си — Палата Александра — кацнала на хълма, и се усмигнах.

Е, в живота ми все още имаше доста странности. Продължавах да не схващам защо Санди е толкова раздразнителна, или защо родителите ѝ ми се разкрещяха така. Не схващах и какво точно става между Кайра и майка ѝ, а най-вече защо Кайра изведнъж отново се върна при тъпото си гадже Ричи/Рикардо.

И какво от това. Изведнъж всичко престана да има значение. Не и когато се оказа, че разполагам с едно Розово Нещо, което мога да занеса на благотворителния панаир! Розово Нещо, което все някой ще сметне за симпатичен кич и ще си го купи! Всичко щеше да е наред!

Седнах на стола, качих краката си на масата и доволно и дълбоко напълних дробовете си с въздуха на Крауч Енд, докато съзерцавах разкошния изглед с Али Пали и се накланях назад...

... и още назад, и назад, додето столът ми се прекатури на пода (отгоре на всичко заедно с мен).

За късмет се оказа, че на пода има едно Розово Нещо, което подпря стола, иначе можеше доста лошо да се нараня...

След като прекарах около пет минути в паника, все пак накрая седнах по турски в леглото си и съзнателно отместих поглед от купчината розови трески на пода.

— Какво ще правя сега? — измърморих, опитвайки се да успокоя дишането си.

И точно в този момент се случи нещо странно. Даже две неща, само че и двете даваха един и същи знак. Макар че едното беше свързано с нахлуващия през прозореца ветреца, а другото — с ненаситното желание на Уинслет да краде. Във всеки случай тези две неща се случиха едновременно, което означаваше, че са знак...

И както си седях и се опитвах да не се побъркам от тревога, дочух слабо пърхане, последвано от едно „туп“. В краката ми падна снимката на мама, която бях забола с карфица върху голямата карта на света. Беше я изпратила някъде от Австралия (забравих точно откъде) и на самата снимка сочеше тишърта, с който бе облечена и на който имаше някаква шантава драсканица, измислена и нарисувана от нея. (Ето как си изкарваше пари, за да пътува: рисуваше и продаваше тишърти и други такива неща.)

Докато се усмихвах при вида на снимката, чух трясък, сякаш някой отваряше с глава вратата на спалнята ми. Уинслет връхлетя и въобще не ме забеляза, тъй като седях абсолютно неподвижна. В малките си решителни челюсти стискаше нещо, което замъкна директно под леглото ми, очевидно с цел да съдвече най-новата си Скъпоценна Придобивка.

— Ехеее! — извиках аз, скочих на земята и я сграбчих за врата, преди да се скрие от погледа ми.

Две стреснати кафяви очи се впериха в моите. Съзнавайки, че е заловена на място, Уинслет автоматично отвори уста и остави нещото — каквото и да беше то — да тупне на пода.

Леко я потупах по главата, за да разбере, че нямам нищо лично срещу нея, след което разгледах съкровището ѝ. Приличаше на някаква риба, но не от тези, които стават за ядене. Беше направена от глина... всъщност, като я погледнах отблизо, реших, че може да мине и за

делфин, особено, ако притвориш леко очи. И това очевидно беше едно от мамините произведения на изкуството.

Тогава си спомних: мама имаше толкова много неща (картини, колажи, керамика), че даже и в огромната ни къща нямаше достатъчно място всичко да бъде изложено на показ. Затова някои от нещата, които беше правила през годините, седяха в няколко кашона в таванския склад. А снощи, докато ровех за боята, вероятно бях забравила вратата леко отворена и така бях допуснала малката ни престъпничка да се поупражнява в дребни кражби (не джебчийски, а кашонджийски).

Погледнах отново чудатата статуетка и изведнъж изпитах най-странното чувство — сякаш студени тръпки преминаха по гръбнака ми.

Мога ли да взема това, мамо? — примигнах срещу усмихнатото ѝ лице на снимката. — Мога ли да участвам с него в благотворителния панаир?

Лицето ѝ остана същото, а къдравата ѝ светла коса не се помръдна. Но от прозореца отново подухна вятър и снимката взе да пърха по овехтелия килим.

Ще приема това за „да“, — усмихнах се, развълнувана, че някак си мама ми се притече на помощ.

Отплатих се за услугата, като веднага скочих от леглото и грабнах снимката, преди Уинслет — която приема всеки движещ се обект като плячка за преследване и сдъвкване — да я сграбчи с косматите си лапички...

ГЛАВА 20

ЕДНА ИЗНЕНАДА И ДВА ШОКА

— Сигурна ли си, че това е делфин? — попита ме Кайра за милионен път, докато държеше рибата и се мръщеше. — Не е ли тюлен? Или голям дебел охлюв?

Добре, явно тя не разбираше, че се гъбарка с произведение на майка ми (главно защото излъгах, че съм го направила сама вкъщи). Но честно казано, и аз започвах да се чудя за същото... Особено при положение, че делфините бяха толкова популярни, а вече беше три и половина и на нашия щанд това се оказа един от последните непродадени предмети, заедно с чифт ръчно плетени раирани чорапи (май бяха с различен размер), както и с едно наистина ужасно стихотворение за смъртта, което някой от учениците беше написал с кървавочервено мастило и рамкирал, разбира се, в черна рамка.

Може би скулптурата на мама не бе делфин. По-скоро някаква забавна издута форма. А и двете очи наистина бяха различни. И перката отгоре приличаше на гърбица...

За нас със Санди и Кайра денят на благотворителния панаир се оказа тежък. Не само защото продадохме много неща, но и заради множеството посетители. Били намина и повися при нас за малко. Много се зарадвах, защото се беше бръкнал в джоба за благородна кауза — макар и да бе погълнал цялата шоколадова торта, докато най-накрая намери нашия щанд. После се появиха Кло и останалите — от любопитство и за да си побъбрим, както и за да си купят билетчета за томболата. Баба също се отчете — остави петачка на нашия щанд за комплект карирани ленени салфетки.

Щях да съм ѝ безкрайно благодарна, ако накрая не беше взела да разгледа „делфина“, при което се разсмя, както доста хора вече бяха реагирали. Не ми даде сърце да ѝ кажа, че това е творба на отдавна изчезналата ѝ дъщеря (а и не ми стискаше да си призная, че съм го откраднала...)

— Или може би е къса и тлъста змиорка... — дразнеше ме Кайра, докато отново връщаше статуетката на щанда.

— Виж какво, вече ти казах, че е делфин, ясно? — подчертах аз, макар да не бях съвсем убедена.

— Ъх, Али? — каза Санди и ме дръпна за ръкава, за да привлече вниманието ми.

— А? — отвърнах аз и се завъртях с лице към нея, като предполагах, че иска да свери някоя цена, или нещо такова.

— Мама и татко... — измърмори тя порозовяла и посочи двойката от другата страна на щанда.

— Ох — въздъхнах аз и усетих, че също порозовявам.

Виждах ги за първи път след... ами, знаете след какво. Не исках отново да се унижавам, като си спомням ужасните им обвинения и крясъци.

— О, Али! — ахна майка ѝ и ме погледна с навлажнени очи.

— Хм, да — изкашля се баща ѝ. — Александра, ние — съпругата ми и аз...

Знаех, че са женени. Не беше нужно да ми го казва.

— ... ъх, ами, и двамата много, много съжаляваме за начина, по който се отнесохме с теб в неделя.

Започнах да се местя от крак на крак и не знаех какво да кажа, или накъде да погледна. Не е много обичайно за едно тринайсетгодишно момиче да приема извинения от двама възрастни. И то направо коленопреклонни.

— Наистина не го мислим, Али! Нищо от това, което казахме! — църкаше майката на Санди.

Погледнах встрани и видях, че самата Санди също се черви и пристъпва от крак на крак като мен.

— Просто напоследък имахме... ами, доста емоционален период, имам предвид като семейство! — продължи да бърбори мисис Уолкър.

Не разбирах какво се опитва да ми каже — а точно в този момент не можех и да се съсредоточа така или иначе, защото предстоеше да се случи нещо ужасно и аз ясно го виждах как приближава...

Първият знак беше, че Кайра пребледня като платно (доколкото матовата ѝ кожа позволява).

След това обърнах глава към оживлението във фоайето, като се опитах да разбера кого, или какво зяпат всички.

Тогава зърнах жената с разрошена кестенова коса, която се препъваше и се блъскаше в щандовете, за да си проправи път до нас, а всички бяха приковали погледи в нея.

Видях как треперещата ѝ, но с красив маникюр ръка, се протяга към нашия щанд и грабва чифта чорапи.

— Какво? Шегуваш ли се? Кайра, наистина ли очакваш някой да купи този боклук?! — избърбори жената, като сливаше думите.

— Ми т'ва? — продължи тя и вдигна маминия делфин във въздуха. — Какво по дяволите е това?

Мисис Дейвис далеч не изглеждаше като идеалната мисис Дейвис, която бях срещнала миналата събота и след това на улицата преди няколко дни. Тази мисис Дейвис беше закопчала погрешно ризата си, жилетката ѝ се смъкваше от едното рамо, спиралата ѝ се бе размазала, а лицето ѝ беше толкова разкривено и подигравателно, че едва я разпознах.

— Хей? — извика ми тя и набута делфина под носа ми. — 'Наеш ли к'во е т'ва?

Усетих как до мен Санди се вкаменява, както и родителите ѝ от другата страна на щанда. Погледнах Кайра и забелязах, че търси в джоба на якето си мобилния си телефон.

— 'Наеш ли кв'во тряб'а да е т'ва? — присмехулно продължи мисис Дейвис, като този път бутна делфина под носа на мисис Уолкър.

— Не, не знам. Съжалявам — чух майката на Санди да писука, докато Кайра шептеше отзад по телефона: „Сега! Трябва веднага да дойдеш, татко!“.

— Ами... това е д-делфин — запелтечих аз с надеждата да успокоя пияната мисис Дейвис.

Не че тя въобще ме забеляза.

— Какво гледаш? — озъби се майката на Кайра на мисис Уолкър. — Мислиш си, че си нещо специално, заради това?!

По някаква причина тя посочи корема на майката на Санди.

— Как смеете! — изведнъж се намеси мистър Уолкър. — Как смеете да говорите така на жена ми, която е в деликатно положение!

Деликатно положение...? Обърнах се към Санди, която ме стрелна с поглед, в който се четеше: „Виждаш ли? Ето това става!“,

след което отново се обърнах към корема на майка ѝ и за първи път забелязах — коремчето беше леко издуто.

Може и да не съм разбрала правилно, но не мисля, че издутината се дължеше на прекалено много пица на парче. И все пак ми беше трудно да повярвам, че майката на Санди е бременна...

ГЛАВА 21

ТАЙНИ И ПРИЧИНИТЕ ЗА ТЯХ

Имаше глъч, и трясъци, и дрънчене из фоайето на училището, докато щандовете се опразваха и се изчисляваха приходите.

С Кайра и Санди бяхме приключили с пакетирането по-рано, разбира се, отчасти, защото няхаме вече какво да продаваме, но най-вече, заради сцената с мисис Дейвис.

Горката Кайра, мис Томсън и мистър Башир дойдоха на крака и се опитаха да усмирят кавгата, която се беше разразила между майката на Кайра и родителите на Санди. Всичко приключи толкова бързо, колкото беше и започнало, когато високият и красив мистър Дейвис влетя във фоайето и отведе протестиращата си съпруга.

— Ти остани тук с приятелките си — каза той на Кайра. — Тъкмо ще имам възможност да успокоя майка ти...

След това родителите на Санди също се разбързаха (защото целият този стрес не се отразяваше добре на мисис Уолкър „в нейното деликатно положение“).

Така си останахме трите с Кайра и Санди — доста разтресени от всичко, което се случи. Без да съм сигурна какво да кажа или направя, автоматично започнах да развалям щанда. Кайра последва примера ми и седна да брои парите, докато Санди се хвана да ми помага да развинтваме краката от плота.

След двайсет минути вече седяхме на стъпалата към сцената — аз по средата между Кайра и Санди — отчасти скрита от цялата врява и смут, които царяха в училищното фоайе.

— Знаете ли какво? — наруши мълчанието Кайра, без да ни поглежда. — Доскоро не знаех какво я кара да пие.

— И какво се оказа? — попитах аз, ужасно виновна, че бях заподозряла приятелката си в лъжа.

— Когато съм била на девет, мама очаквала друго бебе, но претърпяла спонтанен аборт.

— Ох — тихо казах.

Колко странна мисъл — за малко да си имаш братче, или сестриче, само че то така и не пристига...

— Това се случва с много жени — вдигна рамене Кайра, — само че обикновено в по-ранен месец, твърди баща ми. А в случая мама вече е била доста голяма... — и тя показа с ръка колко бременен е бил коремът на майка ѝ. — Затова ѝ било много трудно да го преживее. И не е успяла, така да се каже. Ето защо започнала да пие — за да прикрива колко всъщност е депресирана. И оттогава — никакво подобрене.

Това беше толкова тъжно. Горката мисис Дейвис. Но се радвах, че Кайра ни разказа историята. Така бях по-малко уплашена от всичко, което видях този следобед.

— Това... това да не е свързано с начина, по който крещеше на майка ми? — прошепна Санди.

— Да, така смятам — кимна Кайра. — Татко казва, че тя много се разстройва, когато види бременна жена.

Цялата тази история ме побърка, но поне разбиха малко по-добре какво става в света на Кайра. Сега трябваше да разбере и какво става със Санди...

— Защо не ми каза, че майка ти е бременна? — попитах я.

— Ами, те с татко ми обявиха едва преди две седмици, след което ме накараха да обещавам да не казвам на никого — избърбори тя, докато кършеше ръце.

— Но защо? Не бяха ли щастливи? — попитах.

Също така ми се щеше да разбере как въобще е възможно да имат бебе — толкова стари ми изглеждаха. Но това щеше да прозвучи грубо, независимо по какъв начин зададох въпроса.

— Татко ми каза, че понеже мама е на трийсет и седем...

— Майка ти е на трийсет и седем? — не можах да сдържа изненадата си.

Олеле — това означаваше, че тя е само с две години по-голяма от мама и с две години по-малка от татко, а моите родители определено не изглеждаха възрастни. Не е ли странно как поведението и облеклото на хората ги прави да изглеждат направо „древни“.

— Мда, както и да е — продължи Санди, — та понеже мама е на трийсет и седем, от болницата искали да си направи разни тестове, за

да е сигурно, че бебето е наред. А родителите ми решиха да почакаят резултатите, преди да започнат да казват на всички.

— А наред ли са изследванията? — попита Кайра и се наведе напред. — Как е бебето?

— Мда — въздъхна Санди, без да изглежда особено въодушевена.

— А ти наред ли си? Имам предвид с пристигащото бебе? — глупаво попитах.

Разбира се, че не беше.

Ето затова напоследък толкова плюеше по родителите си и се ужасяваше от идеята как възрастни хора могат да се държат романтично — както в случая с баба и Станли. Добре де, мистър и мисис Уолкър не бяха на годините на баба и Станли, но за Санди очевидно беше трудно да приеме идеята за физическия акт около появата на това бебе.

— Просто не мислех, че родителите ми, нали разбираш... го правят — ужасно смутено каза Санди.

Бледите ѝ страни леко порозовяха, както и моите.

(Ами, странна мисъл е това... родителите и... нали разбирате.)

— А после, откакто ми казаха — подсмъркна Санди, готова да ревне всеки момент, — всичко, за което говорят, е свързано с бебето, бебето, бебето. Сякаш вече не им пука за мен.

(„Видя ли?“ — каза баба, когато ѝ разказах по-късно. „Ето затова се е залепвала за тебе. Чувствала се е пренебрегната от родителите си!“)

В този момент осъзнах, че подсмърчането е стерео. И Кайра подсмърчаше.

— Хей, момичета, всичко ще е наред! — опитах се разведрия обстановката, като ги прегърнах през рамо едновременно.

Не знаех как точно ще стане наред, но какво друго можех да кажа?

Каквото и да кажех, нямаше да се почувстват по-добре. И двете изглеждаха абсолютно нещастни.

Трябваше да се действа радикално...

— Оооооо, бейбиии, всичко ще еееее нарееееед! — пропях аз, опитвайки се максимално да наподобя караоке касетата на Ричи/Рикардо.

Кайра и Санди ме изгледаха, сякаш бях полудяла, и започнаха — ура — да се кикотят.

Така беше по-добре.

И знаете ли какво? Оказах се права, макар и да не го знаех в онзи момент. Всичко се разви чудесно. След случая на благотворителния панаир родителите на Санди отново станаха суперзагрижени към нея и я обсипваха с любов. Дори ѝ купиха нови мебели, за да отиват на маргаритките мутанти.

Ами Кайра? Майка ѝ толкова се покрусил след появата си в училището (нещо, което никога не била правила преди, главно защото дъщеря ѝ не го допускала), че в крайна сметка решила да тръгне на консултации при специалист, за да може да преодолее тъгата си и проблема с пиенето.

— Добре се справя — каза Кайра последния път, когато я питах за това, макар че я забелязах да стиска палци, докато ми говори...

Знаете ли какво друго се случи след благотворителния панаир? Открих нещо за мама. Нещо, което никога не споделих с останалите в семейството.

О, да. В онзи ден на панаира изведнъж ми хрумна — ужасната истина. Ужасната истина, че мама — като художник — е... ами, не е много добра.

Вярно е! И не говоря само за делфина/охлюв, който никой не пожела да купи. А за всички причудливи картини, клатушкаци се керамични съдове и неустойчиви скулптури, пръснати из цялата къща. Нито една от тях не струва кой знае какво.

Но това няма значение. Аз обичам всички причудливи, клатушкаци се и неустойчиви неща, просто защото ги е правила прекрасната ми майка.

А кой знае, може би тя щеше да хареса глупавата Наклонена Кула, или по-точно Розова Птича Хранилка за Перваз, която изработих. Може би и тя би направила същата, ако имаше няколко парчета дърво и чук...

До скоро.

PS: Това да си остане само между нас, но маргаритките мутанти по стените на Санди... Последният път, когато бях у тях, разбрах, че наистина изглеждат ужасно. Не ги правете у вас! (И да не се изпуснете

пред Санди, че съм ви казала? Или пред родителите ѝ? Или пред Роуан? Все пак идеята беше нейна...)

Издание:

Карън Маккомби. Приятели, откачалки и много тайни тайни

ИК „Егмонт-България“, София, 2008

Илюстрация на корицата: Спайк Джеръл

ISBN: 978-954-27-0163-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.